

အိုငြိမ်းစို

ပရိသတ်
ကုသမှု
အဖွဲ့

မိမိ ခရီးသွယ်

ဒို့တာဝန်အရည်ပေါ့

- ⊛ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ⊛ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ⊛ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ⊛ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ⊛ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ⊛ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ⊛ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ⊛ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ⊛ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ⊛ ဒိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ⊛ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ⊛ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ⊛ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ⊛ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ⊛ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ⊛ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ⊛ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ⊛ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ⊛ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အိုငြိမ်းစိုး

မေတ္တာ
အိုးသစ်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၈၈)၊ ဒုတိယ(ယာ)၊ ၃၈-လမ်း။

ဖုန်း - ၂၅၅၂၀၄၊ ၃၇၉၄၈၇

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ကိုငြိမ်းဦး၏ စာအုပ်အမှတ်စဉ် (၂၄)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၇၆၁၁၀၇
 မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၁၁၀၉၀၉

အပုံးဒီဇိုင်း	-	ဟိန်းမင်းဇော်
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (မြဲ - ၀၃၉၀၀)
		ဂဂ၊ ဒုထပ်(ယာ)၊ ၃၈လမ်း၊ ကျောက်တံတား။
မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ	-	ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မုံရွေးပုံနှိပ်တိုက်)
		(၈၀-၁)၊ သံလွင်လမ်း၊ ဗဟန်း။
အတွင်းပလင်	-	ကိုဦးနှင့် ညီများ
စာအုပ်ချုပ်	-	ဝင်းယု
ပုံနှိပ်ခြင်း	-	ပထမအကြိမ်
		၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။
အုပ်ရေ	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၁၅၀၀ ကျပ်

၈၉၅·၈၃

ငြိမ်းဦး ၊ ကို
 ဒေင်ခရီးသည် / ကိုငြိမ်းဦး ။ - ရန်ကုန်။
 တော်ဝင်မြို့မစာပေ ၊ ၂၀၀၉ ။
 ၁၆၂ - စာ၊ ၁၃ စင်တီမီတာ × ၂၀·၅ စင်တီမီတာ။
 (၁) ဒေင်ခရီးသည်

(စာအုပ်တစ်)

ယွန်းဝတီဦး

(၁)

တာဗျူးဖြေကြရမည့်သူများထဲတွင် ကျွန်မက နောက်ဆုံးဖြစ်နေသဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေရမှုအပေါ် စိတ်မရှည်ဖြစ်လာရသည်။ အခန်းက ကျဉ်းရသည့်အထဲ ထိုင်ခုံတွေက မလောက်သဖြင့် (၂)ယောက်ပူး တစ်ခုံထိုင်နေရ၏။ ပြီးတော့ လေအေးပေးစက်ကလည်း သိပ်ခေတ်မမီတော့သော လေအေးပေးစက်ဖြစ်နေပြီး စောင့်ဆိုင်းနေရသော ကျွန်မတို့အုပ်စုအတွက် လုံလောက်သော အအေးဓာတ်ကို ထုတ်ပေးနိုင်ပုံမရပါ။

ကျွန်မလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ထပြန်ရကောင်းမည်လား စိတ်ကူးသေးသော်လည်း လက်တွေ့တွင်တော့ မပြန်ဖြစ်ချေ။ ကျွန်မ၏လက်တွေ့ဘဝအရ အင်တာဗျူးတစ်ခုကို မဖြေဘဲ ရုတ်တရက်ထပြန်ရလောက်အောင် မပြည့်စုံမှုကိုသာ အပြစ်တင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အခန်းထဲမှာ လူလျော့လာသည်။ အချို့ကောင်မလေးတွေကျတော့ သိပ်မကြာဘဲ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာ

ပြီး မျက်နှာကလည်း ရှုံ့မဲ့လို့နေသည်။ အချို့ကျတော့လည်း နည်းနည်းကြာသည်။

“တော်တော့တော်ပါသေးတယ် အစ်မရယ် . . အစ်မရယ်၊ ကျွန်မရယ်ပဲ ကျန်တော့တယ် . . ”

ကျွန်မဘေးက ကောင်မလေးက ကျွန်မထက်(၂)နှစ်၊ (၃)နှစ်ခန့်ငယ်မည်။ အမှန်တော့ အတွင်းရေးမှူးရာထူးအတွက် ကျွန်မအသက်က ဘောင်ထဲဝင်ဆန့်ရုံသာရှိသည်။ သတင်းစာထဲမှာ ပါသည့် အလုပ်ကြော်ငြာစာတွင် အတွင်းရေးမှူးရာထူးအတွက် အသက်ကန့်သတ်ချက်သည် (၂၅)နှစ်မှ (၃၀)နှစ်။ ယခု ကျွန်မအသက်က (၃၀) ထဲရောက်နေလေပြီ။ ပိုပြီးတိတိကျကျပြောရလျှင် ရှေ့လဆီလျှင်ပင် ကျွန်မအသက် သုံးဆယ်ပြည့်တော့မည်။

ထို့ကြောင့် အသက်ကန့်သတ်မှုအပေါ် ကျွန်မစိုးရိမ်စိတ်ဝင်နေမိသည်။

“ညီမအတွက်ကတော့ ရလည်းကောင်းတယ် . . မရလည်းကိစ္စမရှိဘူးလေ . . ညီမက စတိုးဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးပြန်လုပ်လည်းရတယ် . . ”

ကျွန်မကတော့ ကောင်မလေးကို ဘာမှပြန်ပြောမနေမိဘဲ ပြုံး၍သာ ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်မအတွက်ကတော့ သည်အလုပ်ကို ရဖို့ သူမထက်ပို၍ အရေးကြီးနေကြောင်း ကျွန်မထုတ်မပြောဖြစ်ပါ။ လွန်ခဲ့သော(၆)လခန့်က ကျွန်မမျက်မှန်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စာရင်းကိုင်ရာထူးဖြင့် အလုပ်ရခဲ့ဖူးပြီး အလုပ်ရှင်၏ အကျင့်ဆိုးကြောင့်ပင် ကျွန်မ (၂)လနှင့် အလုပ်ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဖေဖေသိသွားသည့်အခါ ပို၍စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေ၏။ ဖေဖေက ကျွန်မကို သိပ်ချစ်၏။

မေမေဆုံးသွားပြီးကတည်းက ဖေဖေသည် ကျွန်မအပေါ်ပို

၍ အားထားလာသည်။ ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သော ဖေဖေ၏ ပင်စင်လစာကလေးက ကျွန်မတို့မိသားစု၏ဘဝကို မည်သို့ မျှ မလောက်ငဲ့ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် မေမေက ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်ထဲ မှာပင် အအေးဆိုင်ကလေးဖွင့်လှစ်၍ အပိုင်ငွေရှာခဲ့သည်။

အအေးဆိုင်ဆိုသော်လည်း နွေရာသီမှာသာ အအေးဆိုင် စစ်စစ်ဖြစ်ပြီး၊ ဆောင်းနှင့်မိုးမှာတော့ လက်ဖက်သုပ်၊ ချင်းသုပ်ဆိုင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဘာပဲပြောပြော မေမေ၏ ဆိုင်မှရသော အပိုင်ငွေ သည် ကျွန်မတို့မိသားစုအတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်ခဲ့သည်။ မေမေ သည် အစကတည်းက ကျန်းမာရေးသိပ်ကောင်းမွန်သူ မဟုတ်သဖြင့် မကြာမီပင် အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့သည်။

“သမီး . . ဆိုင်ဖွင့်ပေးမယ် . . မေမေ ဘာမှစိတ်ညစ်မနေနဲ့ ကျန်းမာအောင်သာနေ . . ”

“ဟင့်အင်း . . သမီး . . သမီးဆိုင်ဖွင့်ရင် တက်နေတဲ့သင် တန်းတွေ ပျက်ကုန်မှာပေါ့ . . မဖြစ်သေးပါဘူးသမီးရယ် . . ”

ထိုစဉ်က ကျွန်မ LCCI (Level III) အောင်ထားပြီးလေပြီ။ ကုမ္ပဏီတွေလည်း သုံးခုလောက် ပြောင်းလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မအတွက် လခစားအလုပ်ကပင် အကျိုးမပေးလေသလား မသိ ပါ။ ကျွန်မ၏ ဘဝတွင် အလုပ်မြဲသည်ဟု မရှိခဲ့ပါ။ ဖေဖေကတော့ ထိုအကြောင်းကို ရယ်ကာမောကာနှင့် ကျွန်မကိုပြန်ပြောခဲ့ပါသည်။

“သမီး . . အလုပ်မမြဲတာ သိပ်မထူးဆန်းပါဘူးသမီးရဲ့ . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးလုပ်ခဲ့ရတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေက လခကောင်း ကောင်းမှမပေးဘဲ . . အေး . . လခကောင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီဆိုရင် သမီး အဲဒီကထွက်ဖို့ ဘယ်တော့မှစဉ်းစားမှာမဟုတ်ဘူး . . ”

“ဖေဖေပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် . . ဒါပေ

မယ့် အလုပ်ထဲမှာ ပျော်ဖို့ဆိုတဲ့အချက်လည်း ပါသေးတယ်ဖေဖေ . .
အခုလုပ်ခဲ့ရတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေက ယောက်ျားတွေ . . ”

“သမီးကလည်း ချောနေတာကိုး . . . ”

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလှသည်ဟု မထင်သော်လည်း ယောက်ျား
တွေက ကျွန်မကို ဂရုပြုကြသည်မှာ ဧကန်ဖြစ်ပါသည်။ တက္ကသိုလ်
တက်တုန်းက ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည့် ယမုံ၊ ဝေဝေတို့
ကတော့ ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျွန်မ၏ မျက်နှာထက် ပိုလှသည်
ဟု ဆိုကြပါသည်။

“နင်တို့ကလည်း ဟယ် . . အဲဒီလိုပြောလိုက်မှ ငါယောက်ျား
လေးတွေရှေ့ လမ်းတောင် မလျှောက်ရဲတော့ဘူး . . . ”

“ဘာဆိုလို့လဲဟ . . ပိုလို့တောင် ဂုဏ်ယူရဦးမှာ . . တို့ခု
ခေတ်မိန်းကလေးတွေကြားထဲမှာ နင့်ကိုယ်လုံးမျိုးက ရှားသွားပြီ . .
အခုခေတ်က ပိန်တာရီးလေးတွေခေတ်ပဲ . . . ”

ကျွန်မသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝတွင် ချစ်သူတစ်
ယောက်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ကိုဝင်းဆွေထိုက်သည် ကျွန်မကို တကယ်ပင်
မေတ္တာရှိခဲ့သည် မှန်သော်လည်း သူ့မိဘစကားတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်
ဝံ့သူဖြစ်ပြီး မိဘစကားကိုနားထောင်ကာ မိဘစီစဉ်ပေးသူနှင့် လက်
ထပ်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ရပါသည်။
သုံးနှစ်ခန့်ချစ်ခဲ့သည့် ချစ်သူအပေါ်တွင် လုပ်ရက်လေခြင်းဟုလည်း
နာကြည်းခဲ့ပါသည်။ ယခုတော့ဖြင့် အချိန်တွေလည်း ကြာခဲ့လေပြီ။
ကျွန်မ နှလုံးသားမှ ဒဏ်ရာလည်း ပျောက်ကင်းခဲ့လေပြီ။

ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ တောင်တောင်အီအီ လျှောက်
စဉ်းစားနေတုန်းမှာပင် ကျွန်မဘေးကကောင်မလေး အခန်းထဲဝင်
သွားသည်။ သူမသည် သိပ်မကြာလိုက်ပဲ အခန်းထဲမှထွက်လာပြီး
ကျွန်မကို ပြုံးပြသည်။

“ညီမတော့ စတိုးဆိုင်မှာပဲ ပြန်လုပ်တော့မယ်အစ်မ . . သွားမယ်နော်. . ”

ကောင်မလေးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်စဉ်မှာပင် ကျွန်မ အမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်ရ၏။ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသောရင်ကို ငြိမ်အောင် ပြန်ထိန်းပြီး အခန်းထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်။ အခန်းသည် သိပ်မကျယ်သော်လည်း ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ပိုင်ရှင်အခန်းအဖြစ် လျော်ညီပါသည်။ နံရံမှာ ခဲရောင်သံဗီရိုက သုံးလုံး၊ ပြီးတော့ ပရိဘောဂတွေကလည်း ခန့်ညားထယ်ဝါမှုရှိနေပါသည်။ အခန်း၏အလယ်တွင် စားပွဲတစ်လုံးရှိနေပြီး ထိုစားပွဲနောက်တွင် လူတစ်ယောက်ဆုံလည်ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်နေပါသည်။

ထိုသူသည် စိတ်အိုက်နေဟန်ရှိပြီး အခန်းထဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝင်လာသည့် ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ သူ့ရှေ့ကခုံမှာ ဝင်ထိုင်ဖို့ပြောပါသည်။

“ထိုင်ပါ. . ”

လေသံက တိုးတိုးဖြစ်ပြီး သူသည် ကျွန်မ စီဗီပုံစံကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။ သူသည် ကျွန်မစိတ်ထင်အရ အသက်(၃၅)နှစ်မျှလောက်သာ ရှိဦးမည်။ အသားလတ်သော်လည်း မျက်နှာသည် နေလောင်ထား သဖြင့် နီနေ၏။ ဆံပင်ကလည်း အနည်းငယ်ရှည်ပြီး ညှည်းသိုးသိုးဖြစ်နေသည်ထင်ရသော်လည်း မျက်နှာသွင်ပြင်သည် ကြည့်ကောင်းပါသည်။

“ဒေါ်ယွန်းဝတီဦး . . ဟုတ်ပါတယ်နော် . . ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . ကျွန်မ ယွန်းဝတီဦးပါ”

“အရင်က စက္ကထရီလုပ်ဖူးလား . . . ”

ကျွန်မအမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်မိပါသည်။

“မလုပ်ဖူးပါဘူး . . ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ပါ”

သူသည်ကျွန်မမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်၏။ နှုတ်ခမ်းသည် အနည်းငယ်စေ့သွား၏။ သူ့ကျွန်မကို အကဲခတ်နေပုံရသဖြင့် ကျွန်မ မျက်လွှာချထားလိုက်သည်။

“ပညာအရည်အချင်းအရတော့ ပြောစရာမရှိပါဘူး . . ဒါ ပေမယ့် စက္ကထရီမလုပ်ဖူးဘူးဆိုတော့ . . . ”

“ကျွန်မရဲ့ စီစီမှာပါတဲ့အတိုင်း ကျွန်မအရင်က ကုမ္ပဏီလေး ခုလောက်မှာ လုပ်ဖူးပါတယ် . . လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံလည်း ကျွန်မ မှာ အတော်ရှိနေပါတယ် . . စက္ကထရီအလုပ်ကို ကျွန်မလုပ်နိုင်မှာပါ”

“အရင်ကုမ္ပဏီတွေမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မလုပ်တော့တာလဲ။ ဒီထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့လေးလလောက်အထိ အလုပ်လုပ်ထားသေးတယ်” ကျွန်မနှင့်သူ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသွားသည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ လစာမကောင်းလို့ပါ . . ”

“ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီက လစာကောင်းမယ်ထင်လို့ လာ လျှောက်တာလား . . ဒီမှာတော့ လစာကောင်းကောင်းတော့ ပေးနိုင် မှာမဟုတ်ဘူး . . ပြီးတော့ အလုပ်ပင်ပန်းမယ် . . လိုအပ်ရင်ခရီး ထွက်နိုင်ရမယ် . . ”

“ခရီးထွက်ရမယ်ဆိုတာက . . ”

“ဒီလိုပါ . . ကျွန်တော်တို့အလုပ်ဟာ ပုစွန်လုပ်ငန်းဖြစ်နေ တော့ . . ပုစွန်မွေးမြူရေးကန်တွေရှိတဲ့ ငွေဆောင် . . သံတွဲ အဲဒီ နေရာတွေကို လိုအပ်ရင်သွားရလိမ့်မယ် . . ရက်ကတော့ အကြာကြီး မဟုတ်ဘူး . . (၂)ရက်၊ (၃)ရက်လောက်ပဲ . . ”

“စက္ကထရီတစ်ယောက်အတွက် ခရီးသွားဖို့လိုအပ်လို့လား” သူသည် မသိမသာပြုံးလိုက်၏။ ညီညာဖြူဖွေးသော သွား တွေကို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရ၏။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် . . . ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီမှာလိုတဲ့

စက္ကယရီဟာ စာရင်းလည်း ကိုင်နိုင်ရမယ် . . စက္ကယရီတာဝန် ကိုလည်း ထမ်းဆောင်နိုင်ရမယ် . . လိုအပ်ရင် ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ခရီးလည်း သွားပေးနိုင်ရမယ် . . ခရီးသွားဖို့ကတော့ သိပ်စိတ်ပူစရာ မရှိပါဘူး မဖြစ်မနေလိုအပ်မှပါ . . ”

ကျွန်မ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ပုစွန်လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ . . ဘာ အတွေ့အကြုံရှိသလဲ” ကျွန်မပြုံးမိသွားသည်။

“ပုစွန်မှာ ခြေဘယ်နှချောင်းပါသလဲတောင် မသိဘူး. . ”

“အင်း . . ဟုတ်ပါပြီ . . အင်္ဂလိပ်စာရေးကောင်းသလား”

“အသင့်အတင့်ပါ . . ”

“နိုင်ငံခြားကို အီးမေးလ်ပို့ချင်တယ်ဆိုရင် ရေးနိုင်ပါ့မလား”

“လိုအပ်တဲ့အချက်အလက်တွေ ပြည့်စုံရင် ရေးနိုင်ပါတယ်”

“နိုင်ငံခြားသားတွေလာရင် စကားပြောနိုင်လား. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ”

သူနည်းနည်းကျေနပ်သွားပုံရသည်။ သူသည် ကျွန်မ၏စီစီ ကို ပြန်ဖတ်ကြည့်နေရင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေပုံရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းအနီရောင်ကလေး က မြည်လာ၏။ သူသည်စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။

“ဟဲလို . . အမိနဲ့ရှိပါ . . ”

တစ်ဖက်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားနေရ သော်လည်း မပီမသ။

“အေး . . ခဏနေရင် စက်ရုံကိုလာခဲ့မယ် . . ကုန်ကြမ်းကို ဈေးမဖြတ်နဲ့ဦး . . ”

သူဖုန်းကို ချပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ကျွန်မကိုကြည့်သည်။

“ကွန်ပျူတာနဲ့ စာရင်းကိုင်တတ်သလား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ဟုတ်ပြီ . . . ခင်ဗျားကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ . . . လစာကိစ္စ ပြောကြရအောင် . . . ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ရရင် လုပ်နိုင်မလဲ . . .”

ကျွန်မက အဆင်သင့်ခန့်မှန်းထားသည့် လစာငွေကို ပြော ပြလိုက်သည့်အခါ သူက ပြုံးပြန်ပါသည်။

“နည်းနည်းတော့ များနေတယ်ဗျ . . . အင်း . . . အခု လော လောဆယ်ကတော့ ခင်ဗျားတောင်းတဲ့ မျှော်မှန်းလစာငွေတော့ ပေး နိုင်ဦးမယ်မထင်ဘူး . . .”

သူက အနည်းငယ်စဉ်းစား၍ လစာငွေတစ်ရပ်ကို ပြော သည်။ သူပြောသည့် လစာငွေမှာ နည်းသည်ဟုတော့ မဆိုသာပါ။ သူက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီလစာဟာ ခင်ဗျားအတွက် နည်းကောင်း နည်းနေလိမ့် မယ်ထင်တယ် . . . ဒါပေမယ့် ဒီလစာဟာ ပုံသေမဟုတ်ပါဘူး . . . ပြီး တော့ ခင်ဗျားရဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်မှု အပေါ်မှာ ကြည့်ပြီးတော့ တိုး ပေးမှာပါ . . .”

“ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်”

သူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်မှာပတ်ထားသည့် နာရီကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဒီနေ့တော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး . . . မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်စဆင်းပေတော့ . . .”

ကိစ္စပြီးပြတ်သွားပြီမို့ ကျွန်မလည်း ပြန်ရန်နေရာမှထရပ် ၏။ ထိုအခါ သူက လက်ကာပြပြီး ဖုန်းကောက်ဆက်သည်။ ခဏနေ တော့ အသက်အစိတ်လောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက် အခန်း ထဲဝင်လာသည်။

“မိသွယ်ရေ . . ဒါဆရာခန့်လိုက်တဲ့ စက္ကထရီပဲ . . ဒေါ်ယွန်းဝတီဦးတဲ့ . . မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းလိမ့်မယ် . . ”

ကောင်မလေးက ကျွန်မကို နွေးထွေးစွာပြုံးပြလေသည်။ ကျွန်မက သူ့ကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုရန် ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်မကို ပြန်ကြည့်နေ၏။

“ဒါဆို ကျွန်မပြန်တော့မယ် . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ”

ကျွန်မတို့ သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာကြသောအခါ မိသွယ်ဆိုသည့်ကောင်မလေးက ကျွန်မကို ရုံးခန်းထဲ လိုက်ခဲ့ဖို့အတင်းခေါ်နေ၍ ကျွန်မလိုက်ခဲ့ရ၏။ ရုံးခန်းထဲတွင် ဝန်ထမ်းက သိပ်မရှိပါ။ အားလုံးလေးယောက်ပဲရှိသည်။ မိသွယ်က ဝန်ထမ်းတွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“အစ်မ . . ဒါမိုးမိုး . . သူက ငွေစာရင်းကိုင်တယ် . . သူက အိရူပါ . . သူက ကုန်ကြမ်းနဲ့ကုန်ချောစရင်းကိုင် . . သူက ကိုထူးနိုင် အိတ်စပို့တာဝန်ယူတယ် . . ”

ကျွန်မအားလုံးကို ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

“မိသွယ်ကရော ဘာတာဝန်ယူထားလဲ . . ”

ကောင်မလေးက လျှာလေးတစ်လစ်ဖြစ်သွားပြီးဖြေပါသည်။

“မိသွယ်က ဒီမှာ အီးယောင်ဝါးအစ်မရဲ့ . . တာဝန်ရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိဘူး . . လိုတဲ့နေရာဝင်ကူနေရတာ . . ”

ကိုထူးနိုင်က ရယ်၍ဝင်စလေသည်။

“မိသွယ်ရဲ့ရာထူးက တီတီအမ်ပိုင် အစ်မရဲ့ . . . တီတီအမ်ပိုင်ဆိုတာ သိလား . . ”

ကျွန်မပြုံး၍ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“တောက်တိုမယ်ရကို အင်္ဂလိပ်လို အတိုကောက်ခေါ်တာ”

ကျွန်မတို့အားလုံးရယ်ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မသူတို့ကို နှုတ်ဆက်၍ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ မိသွယ်၏အစ်မက အရမ်းလှတယ်နော်ဆိုသည့် စကားကို ခပ်တိုးတိုးကြားလိုက်ရ၏။ သူ့အခန်းရှေ့ရောက်တော့ သူက ခေါင်းငုံ့ပြီး စာတစ်စောင်ရေးနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကုမ္ပဏီထဲက ထွက်လိုက်သည်။

ပင်လယ်ပြာကုမ္ပဏီဟူသော ကြေးဝါရောင်ဆိုင်းဘုတ်ကို ကျွန်မကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ကားမှတ်တိုင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ အပြင်ဘက်တွင်နေက ခပ်ကျဲကျဲပူနေသည်။ နေ့လယ်တစ်နာရီတောင်ထိုးလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မလည်း အသင့်ဆိုက်လာသည့် ကားတစ်စီးပေါ်တက်၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဖေဖေက ကျွန်မကိုအဆင်သင့်ပင် ထွက်စောင့်နေလေသည်။

“သမီး . . . အလုပ်ရခဲ့ပြီဖေဖေ . . . မနက်ဖြန်စဆင်းရမယ်”

ဖေဖေက ကျွန်မပခုံးကို အသာဖက်၍ ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်မှာ ထိုင်စေပါသည်။ ကျွန်မက အင်တာဗျူးအတွေ့အကြုံတွေကို ဖေဖေအား ပြန်၍ ဖောက်သည်ချနေမိသည်။ ဖေဖေက ကျွန်မဆံနွယ်တွေကိုပွတ်သပ်ပေးပြီး ကျွန်မစကားကို နားထောင်နေ၏။

“လခကတော့ မဆိုးပါဘူးသမီးရယ် . . . ဒါပေမယ့် ပုစွန်လုပ်ငန်းဆိုတော့ သမ္မာအာဇီဝမှဖြစ်ပါ့မလားလို့ . . .”

ဖေဖေက ကျွန်မစကားအဆုံးမှာ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ဖွင့်ဟလာပါသည်။ ထိုအချက်ကို ကျွန်မလည်း ရှေးဦးစွာစတင်စဉ်းစားမိလေသည်။ ဖေဖေပြောသောအချက်သည် စဉ်းစားစရာကောင်းပါသည်။ မနက်ဖြန်တွင် ကျွန်မစတင်အလုပ်ဝင်ရမည့် ပင်လယ်ပြာကုမ္ပဏီသည် ကျွန်မသိထားသလောက်တော့ ပုစွန်ထုတ်လုပ်ရောင်းချသော ကုမ္ပဏီသာဖြစ်ပြီး လှိုင်သာယာတွင် စက်ရုံရှိသည်။ ထိုစက်ရုံတွင် ပုစွန်ကုန်ကြမ်းများကို ပြုပြင်အေးခဲပြီး နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ တင်ပို့

သည်ဆိုပါသည်။ ထိုအချိန်သည် ပြဿနာမရှိပါ။

သေပြီးသားပုစွန်များကို ဝယ်ယူ၍ ကုန်ချောထုတ်လုပ်ခြင်း သာဖြစ်သဖြင့် ပါဏာတိပါတာကံမှ လွတ်ကင်းပါသည်။ သို့သော် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏ ပုစွန်မွေးမြူရေးဆိုသည့် ပြောစကားအရ ပါဏာတိပါတာကံကို တိုက်ရိုက်ပင် ပတ်သက်မှုရှိနေပါတော့သည်။ ကျွန်မ ကြားဖူးသလောက်ဆိုလျှင် ပုစွန်ကန်တစ်ကန်ဆိုလျှင် ပုစွန်ကောင် ရေ သိန်းသန်းချီ၍ ထွက်ရှိပြီး ၎င်းတို့အားလုံးကို ရေခဲရိုက်ပြီး ကုန် ကြမ်းအဖြစ်တင်ပို့သည်ဟု သိရပါသည်။

အသက်ထောင်ပေါင်းများစွာ မွေးမြူသည့်လုပ်ငန်းဖြစ်ပြီး မွေးမြူရုံဖြင့်လည်း ရပ်တန့်မနေချေ။ ကျွန်မ ဖေဖေမျက်နှာကို တစ် ချက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဖေဖေသည် ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းလှသူတစ် ဦးဖြစ်ပြီး ကျွန်မကိုလည်း အခါအားလျော်စွာ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားဓမ္မ များကို ပြန်လည်ဟောကြား၍ ဆုံးမလေ့ရှိပါသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဖေဖေ . . သမီးအလုပ်က အတွင်းရေး မျှပဲ ဖေဖေရယ် . . သတ်တဲ့ဖြတ်တဲ့အလုပ်နဲ့တော့ အဝေးကြီးပါ။”

ဖေဖေသည် ကျွန်မစကားကို ဘဝင်ကျပ်မရပါ။

“လက်နက်တွေ ထုတ်လုပ်ရောင်းချတဲ့အလုပ်ရယ် . . လူ တွေ စားသောက်ဖို့ တိရစ္ဆာန်တွေမွေးမြူတဲ့အလုပ်ဟာ သမ္မာအာဇီဝ မဖြစ်တာတော့ သေချာပါတယ်သမီးရယ် . . ဒီအလုပ်ကို ကိုယ်တိုင်မ လုပ်ပေမယ့်လည်း ဒီလုပ်ငန်းထဲမှာ ကိုယ်ရောက်နေမယ်ဆိုရင်လည်း သွယ်ဝိုက်ပြီး ပတ်သက်နေတာပဲပေါ့ . .”

ကျွန်မစိတ်မသက်မသာဖြစ်သွားမိလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဖေဖေရယ် . . ဒီလုပ်ငန်းမျိုးဆိုတာ ကမ္ဘာနဲ့အ ဝှန်း လုပ်နေကြပြီးတော့ ဒီခေတ်လို စားနပ်ရိက္ခာ ရှားပါးလာတဲ့အချိန် မှာ ဒီအလုပ်မျိုးက မရှိလို့လည်းမဖြစ်ဘူးလေ . .”

ဖေဖေသည် မသိမသာပြုံးလေသည်။

“သမီး . . . ဖေဖေတို့မိသားစုအတွက် ဖေဖေ့ ပင်စင်လစာလေးနဲ့ ဘယ်လိုမှမလောက်တာ သေချာတယ် . . . ဒီအလုပ်ဟာ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်အတွက် ပြေလည်စေလိမ့်မယ် . . . ဒါပေမယ့် သမီး စိတ်ထဲမှာ ဒီအလုပ်ဟာ ယာယီအလုပ်လို့ပဲ မှတ်ထားပါ . . . လောလောဆယ်မှာ မတတ်နိုင်သေးပေမယ့် တစ်နေ့နေ့မှာတော့ နောက်အလုပ်တစ်ခုကို ပြောင်းဖြစ်အောင်ပြောင်းရလိမ့်မယ် သမီး”

ကျွန်မဖေဖေ့စကားကြောင့် ရယ်လိုက်မိသည်။

“သမီးလောက် အလုပ်ပြောင်းတဲ့သူ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတစ်ခါ အလုပ်ပြောင်းရင် ကောက်ချက်တစ်ခုလည်း ထပ်ချလို့ရ ပြန်ပြီ . . . သမားအင်ဆီတဲအချက်လေ . . . ”

“ဒီအချက်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပေါ့သမီးရယ် . . . ”

ဖေဖေသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စကားပြောမည် ကြံပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ စကားကိုအဆုံးသတ်ပါသည်။

“ကဲ . . . သမီးလည်း အဝတ်အစားမလဲရသေးဘူး . . . သွားလဲ လိုက်တော့ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့သမီးရယ် . . . ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာ လို့ လုပ်ရတယ်ဆိုပေမယ့် ဘာသာရေးကို ပိုပြီးတော့ လုပ်ပေးပါ . . . ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပိုလုပ်ပေးပါ . . . ဟုတ်ပြီလား . . . ကဲ . . . ပြီးရင် ဖေဖေတို့ ထမင်းစားကြရအောင် . . . ”

စကားကို ဖြတ်လိုက်တာပဲကောင်းပါသည်။ နောက်မို့ဆိုလျှင် ဖေဖေ့စကားတွေ ဇာတ်တော်၊ နိပါတ်တွေအထိ ရောက်သွားပေတော့မည်။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မအခန်းထဲဝင်ခဲ့ပြီး အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။ မှန်ထဲတွင် မြင်နေရသည့် ကျွန်မ၏ကိုယ်ဟန်သည် ဖွံ့ဖြိုးထားကြိုင်းနေလေ၏။ ယမုံနှင့်ဝေဝေပြောခဲ့သည့် စကားတစ်ရပ်ကို သွား၍ သတိရလိုက်မိသည်။

“နင်ဟာ ဒီခေတ်မှာ လူလာဖြစ်ဖို့မကောင်းဘူး . . . ယွန်း . . . လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်လောက်ကဆိုရင် နင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တောင်ဖြစ်မှာ . . . ကြည့်စမ်းပါဦး . . . ကိုယ်လုံးကို . . .”

ကျွန်မအခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ မီးဖိုသို့ဝင်ပြီး ဖေဖေနှင့်အတူထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်ရလေတော့သည်။ ရာသီဥတုသည် ပူပြင်းသည်ထက် ပူပြင်းလာလေသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးသည် ဖေဖေနှင့် မေမေအိမ်ထောင်ကျကာစက ဝယ်ယူထားသော အိမ်ကလေးဖြစ်ပြီး တစ်ထပ်အိမ်ကလေးဖြစ်ပါသည်။ အမိုးက သွပ်မိုး ဖြစ်သဖြင့် နွေရာသီဆိုလျှင် ပူပြင်းလှလေသည်။

သည်တစ်ခါ လက်ထဲငွေပိုငွေလျှံကလေးများရှိလျှင် အိမ်ကို မျက်နှာကျက်ကျောက်ပြားတပ်ဖို့ စီစဉ်ရပေမည်။ ထမင်း၊ ဟင်းခူးခပ်ပြီးသော် ကျွန်မတို့သားအဖနှစ်ယောက် ထမင်းစားပွဲ ထိုင်လိုက်မိကြသည်။ ဖေဖေသည် စားပွဲအလယ်ရှိ ဟင်းခွက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီနေ့လည်း ပရိုတင်းပါပဲလားကွ . . .”

ဟင်းပန်းကန်ထဲမှ ဘဲဥနှစ်လုံးသည် ကျွန်မတို့သားအဖ နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြိုင်တူပြုံးလိုက်မိသလားမသိပါ။

(၂)

မွဏီအလုပ်ချိန်သို့ ဆယ်မိနစ်ခန့်စော၍ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ရုံးအဖွဲ့သားများလည်း ကျွန်မနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ မိသွယ်သည် ကျွန်မကို သူမ၏စားပွဲမှာ ခဏထိုင်ခိုင်းသည်။ ပင်လယ်ပြာကုမွဏီသည် ခပ်သေးသေးကုမွဏီ တစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသဘောပေါက်လာသည်။ နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက်ကြာသောအခါ ကုမွဏီပိုင်ရှင်ဖြစ်သူရောက်လာ၏။ သူ၏အမည်ကို ကျွန်မ မသိသဖြင့် မိသွယ်ကို မေးကြည့်ရသည်။

“သူ့နာမည်ဘယ်သူလဲဟင် . . .”

“ဦးကောင်းထက်လွင်တဲ့ . . အစ်မ . .”

သူသည် ကျွန်မကို တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှ ကျွန်မကို လက်ယပ်ခေါ်သဖြင့် ကျွန်မ အထဲသို့လိုက်ဝင်သွားလိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့အလုပ်စလုပ်ရအောင်. .”

ကျွန်မ မသိမသာပြုံးမိသွားသည်။ သူပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်က ယခင်နေ့တွေက အလုပ်မလုပ်ဘဲနေသည့် သဘောဖြစ်နေ၏။

“မယွန်းဝတီဦးထိုင်ဖို့ စားပွဲကို ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာပဲ ပြင်ခိုင်းလိုက်မယ် . . ပြီးရင် ကွန်ပျူတာတစ်လုံးလည်း ပေးထားမယ် . . ဖြစ်နိုင်ရင် ငွေစာရင်းလည်း ကိုင်ပေးပါ . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ”

ကျွန်မအတွက် စားပွဲမရောက်လာမီ စပ်ကြား ကျွန်မကို သူ့ရှေ့မှာပင် ထိုင်ခိုင်း၏။

“ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက ပုစွန်ကုမ္ပဏီဆိုတာတော့ သိပြီး သားပဲဖြစ်မှာ . . Processing Factory (ပြုပြင်အေးခဲသောစက်ရုံ) ကတော့ လှိုင်သာယာမှာရှိတယ် . . တစ်ပတ်မှာ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ပဲ စက်ရုံပိတ်တယ် . . စက်ရုံမှာ အလုပ်သမားတစ်ရာကျော် ရှိတယ် . . ကုန်ကြမ်းဖြစ်တဲ့ပုစွန်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ အဝယ်တော် လေးယောက်က ညောင်တန်းဂျက်တီနဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်စံပြဈေးမှာ ဆင်းဝယ်တယ်။ ဈေးကိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့စက်ရုံကို ကုန်ကြမ်း ပို့ပြီး၊ Processing လုပ်ကြတယ် . . လုပ်တဲ့နေရာမှာလည်း ပုစွန်အမျိုး အစားအလိုက်၊ အရွယ်အစားအလိုက်၊ အရည်အသွေးအလိုက် လုပ်တယ် . . ပြီးရင် ခဲတယ် . . ခဲပြီးသွားတဲ့ ပုစွန်ကုန်ချောတွေကို အအေးခန်းထဲမှာ မိုင်းနပ်စ်(၁၈)ဒီဂရီစင်တီဂရိတ်နဲ့ ထိန်းပြီး သိုလှောင်ထားတယ် . . ”

သူသည် စကားကို ခဏရပ်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် တယ်လီဖုန်းက မြည်လာပြန်သည်။ သူက ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“အစာတွေကို လိုချင်တယ်ဟုတ်လား . . ဒီဇီးရိုးက ဆယ်အိတ် . . ပြီးတော့ရော . . ဒီဝမ်းက ဆယ်အိတ် . . အင်း ဒီတူးက

ဆယ့်ငါးအိတ်ဟုတ်လား . . မနက်ဖြန်ပို့လိုက်မယ် . . တခြားရော
ဘာလိုသေးလဲ. . ”

ခဏအကြာတွင် သူ ဖုန်းချလိုက်သည်။

“ပုစွန်စာတွေလေ . . လက်ခုပ်ကုန်းက ကန်ကမှာတာ . .
နောက်ဆို မယွန်းဝတီဦး အဲဒီလို ဖုန်းတွေကို မှတ်ထားပေးပါ . . ပို့
ရမယ့် အစာအိတ်နံပါတ်နဲ့ အရေအတွက်ကို သေသေချာချာမှတ်ထား
ပေးပါ . . ”

ကျွန်မအတွက်တော့မူ ပုစွန်လုပ်ငန်းသည် အစိမ်းသက်
သက်ပင် ဖြစ်နေ၏။

“ပုစွန်ကုန်ကြမ်းဝယ်ဖို့ သိပ်မလွယ်တော့ဘူး . . ဈေးက
လည်း တအားကြီးလာပြီ . . နောက်ပြီး . . ပုစွန်အရည်အသွေးက
လည်း စိတ်တိုင်းကျမရတော့ဘူး . . ပုစွန် စက်လှေတွေက ပင်လယ်
ထဲမှာ တစ်ပတ်လောက်ကြာခဲ့တာ . . ဘယ်လိုပဲ ရေခဲရိုက်ရိုက် အ
ရည်အသွေးကတော့ ကျသွားတာပဲ . . ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ပုစွန်
မွေးမြူရေးစီမံကိန်းကို မနှစ်က စလုပ်ကြည့်တယ် . . ”

သူသည် ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြော
သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပုစွန်ကန်တွေက လက်ခုပ်ကုန်းမှာ (၄)ကန်
တစ်ဧကခွဲကန်တွေပေါ့ . . သံတွဲမှာ (၄)ကန် . . ငွေဆောင်မှာ (၄)
ကန် . . အားလုံး ဆယ့်နှစ်ကန် မွေးထားတယ်. . ”

“ရန်ကုန်နားမှာ မွေးလို့မရဘူးလားဟင် . . . ”

တကယ်ကိုပင် ကျွန်မသိချင်စိတ်ဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

“ပုစွန်မွေးတဲ့နေရာမှာ ရေငန်ပုစွန်နဲ့ ရေချိုပုစွန်ဆိုတာ
ရှိတယ် . . အခု ကျွန်တော်တို့မွေးတာ ရေငန်ပုစွန်ကျား . . Black

Tigerလို့ ခေါ်ပါတယ် . အဲဒါတွေအတွက်က ပင်လယ်နဲ့နီးတဲ့နေရာ တွေမှ ဖြစ်မယ် . . ရေချိုပုစွန်ကိုတော့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွေမှာ မွေး ကြတယ် . . ”

“ဆရာပြောတဲ့ ရေချိုပုစွန်ကိုရော မမွေးဘူးလား . . ”

ပထမဦးစွာ သူ့ကို ကျွန်မ ဆရာဟု ခေါ်ဝေါ်လိုက်မိသည်။ သူက ထိုအခေါ်အဝေါ်အတွက် ကျွန်မမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့် လိုက်၏။ သို့သော် ဘာမှတော့မပြော။ တကယ်တော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ကို ဝန်ထမ်းဖြစ်သူက ‘ဆရာ’ ခေါ်တာ ဘာမှ အဆန်းတကြယ်မ ဟုတ်ပါ။

“နိုင်ငံခြားကို ရောင်းတဲ့နေရာမှာ ရေငန်ပုစွန်ကို ပိုကြိုက် ကြတယ် . . ဈေးကွက်ပိုကောင်းတာပေါ့ . . နောက်ပြီး ရေငန်ပုစွန် က လေးလပဲ မွေးရတာ အချိန်သိပ်မကုန်ဘူး . . ”

ကျွန်မအတွက် စားပွဲတစ်လုံးကို ကောင်လေးနှစ်ယောက်က မ,ယူလာပြီး အခန်းထဲမှာ နေရာချပေးလေသည်။ ပြီးတော့ ကွန်ပျူ တာ တစ်လုံးကိုလည်း လာထားပေး၏။ အားလုံး နေသားတကျ ရှိသွား သောအခါ ကျွန်မက ကျွန်မစားပွဲတွင် သွားထိုင်လိုက်၏။ ထိုအခါ သူက ကျွန်မအတွက် တယ်လီဖုန်းမှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေး တစ်အုပ် လာပေးသည်။

“ဒီထဲက တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တွေက ဒီကုမ္ပဏီနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ နံပါတ်တွေချည်းပဲ . . သေသေချာချာမှတ်ထားပေး . . ”

ပြီးတော့ မိသွယ်က ပလတ်စတစ်ဖိုင် တစ်ခုယူလာပေး သည်။ ထိုဖိုင်က ကုမ္ပဏီ၏ လစဉ်ငွေစာရင်းဖိုင်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မ လည်း ဖိုင်ကိုဖွင့်ပြီး လေ့လာနေလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အခန်း ထဲမှ တယ်လီဖုန်းက မြည်လာပြန်သည်။

“မယွန်းဝတီဦး စားပွဲကို ဖုန်းတစ်လုံး ပြောင်းပေးရမယ်

... ကျွန်တော့်ဆီကို လာတဲ့ဖုန်းကို မယွန်းဝတီစိုး အရင်ကိုင်ပါ
.. တချို့ဖုန်းတွေဆိုရင် ကျွန်တော် မဖြေချင်ဘူး .. အဲဒါမျိုးကျ
.. အဆင်ပြေသလို ဖြေပေးပါ .. ကျွန်တော် အပြင်သွားတယ် ..
မရှိဘူး .. ဘာညာပေါ့ .. ”

သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းစကားပြောရင်း ဖုန်းကိုကိုင်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ .. ”

ကျွန်မ ငွေစာရင်းတွေကို ပြန်ကြည့်နေလိုက်၏။

“ဪ .. မနေ့ကပဲ ဇင်ဇင်သွားသေးတယ် မဟုတ်လား
.. ဘာလို့ ညတိုင်ထွက်နေရတာလဲ ဇင်ဇင် .. ဘာ .. စိတ်ပူစရာ
မလိုဘူး ဟုတ်လား .. ညဘက်အပြင်ထွက်တာ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်.. ဇင်ဇင်ဟာ မလွန်ဘူးလားကွာ”

စကားအသွားအလာအရ ဦးကောင်းထက်လွင်၏ ဇနီးပင်
ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

“အင်း .. ကောင်းပြီလေ .. စောစောတော့ ပြန်ဖြစ်အောင်
ပြန်လာခဲ့ .. ဟုတ်ပြီလား .. ဇင်ဇင် .. ”

ဦးကောင်းထက်လွင်သည် အတတ်နိုင်ဆုံး စကားကို ချို့ချို့
သာသာပြောနေ၏။ သို့သော် ပြောရင်းနှင့် စကားသံကမာလာသည်။
ကျွန်မက အခြေအနေကို သုံးသပ်လိုက်သည်။ ဦးကောင်းထက်လွင်
သူ့ဇနီးနှင့် စကားပြောနေချိန်တွင် ကျွန်မ အခန်းထဲမှာ ရှိနေရန်
မသင့်ပါ။ ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာရိုက်နေသော မိသွယ်အနားမှာ သွား
ထိုင်လိုက်၏။

“ဆရာမိန်းမဆီက ဖုန်းလာပြန်ပြီလား အစ်မ .. ”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ် မိသွယ်ရဲ့ .. ဇင်ဇင်လို့ ပြောသံကြား
တယ် .. ”

မိသွယ်သည် ကွန်ပျူတာရိုက်ရင်းဖြင့် ကျွန်မကို အတင်းပြော၏။

“ဟုတ်တယ် . . . အဲ့ဒါ ဆရာဇနီးပဲ . . . ဇင်ဇင်သော်တဲ့ . . . အရမ်းခေတ်ဆန်တာပဲ . . . လှလည်းလှတယ် . . . ငယ်လည်းငယ်သေးတယ် . . . ပြီးတော့ . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ”

မိသွယ်က စကားမဆက်သေးဘဲ ရယ်လိုက်သည်။

“အင်း . . . ဆိုပါဦး . . . ”

“စိတ်လည်း သိပ်ပုတ်တယ် အစ်မရဲ့ . . . ဆရာလည်း သနားပါတယ် . . . မိသွယ်တို့ ဆရာက သဘောထားပြည့်ဝသလောက် . . . ”

“သူတို့မှာ သားသမီး မရှိဘူးလား . . . ”

“အိမ်ထောင်ကျတာ သုံးနှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ် . . . ဇင်ဇင်က သားသမီးမလိုချင်ဘူး . . . ဘယ်လိုချင်ပါ့မလဲ . . . သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကဲလို့ရအောင် တမင်မယူတာ . . . ”

“သူက ကဲတယ် ဟုတ်လား . . . ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ အစ်မရယ် . . . ရုပ်ကလည်း လှ၊ ပိုက်ဆံကလည်း ရှိဆိုတော့ နိုက်ကလပ်တောင် ခဏခဏတက်တယ် . . . ဆရာခမျာမှာတော့ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း . . . ”

ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသွားမိပါသည်။ ကျွန်မတို့ဘော့စ်၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မိသွယ်ပြောစကားအရဆိုလျှင် မကောင်းပါ။

“ယောက်ျားလေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ရှက်စရာကြီးပါ အစ်မရယ် . . . ပြီးတော့ ဝတ်တာစားတာကလည်း မပေါ်ရုံတမယ်ပဲ . . . သိပ်ဟော့လွန်းတယ် . . . ”

“ဒါနဲ့ မိသွယ်က ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ . . . ”

မိသွယ်သည် ကွန်ပျူတာကို ဆက်မရိုက်တော့ဘဲ ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆရာက သိပ်ပြီး ခံစားလာရပြီဆိုရင် ကိုထူးနိုင်ကိုခေါ်ပြီး အရက်တိုက်ပြီး ရင်ဖွင့်တယ် အစ်မရဲ့ . . . အခု မိသွယ်တို့က ကိုထူးနိုင် ဆီက ပြန်သိရတာ . . . ဟီး ဟီး . . . ကိုထူးနိုင်ကလည်း နှုတ်သိပ်လုံ တယ်လေ . . .”

မိသွယ်၏ စကားထဲ၌ ကိုထူးနိုင်၏ အမည်ပါလာသဖြင့် ကိုထူးနိုင်က သူ့စားပွဲမှ လှမ်းမေးသည်။

“ဟေ့ မိသွယ် . . . နင် ငါ့အကြောင်း ဘာတွေ အတင်းပြော နေတာလဲ . . .”

“ဒီမှာ ကိုထူးနိုင်ရဲ့ . . . အစ်မကို ဆရာ့အကြောင်းပြောပြ နေတာ . . . နောက်ကို ကိုထူးနိုင်သိသမျှ ပြန်ပြောပြဖို့ တစ်ယောက် တိုးလာပြီလို့ မှတ် . . .”

“ဟီး . . . ဟီး . . . တိုးတိုးပြောဟ . . . ငါပြန်ပြောတာ ဆရာသိ သွားရင် မကောင်းဘူး . . .”

“ဆရာက အရက်သောက်တတ်သလား ဟင် . . .”

ကျွန်မက ကျွန်မ၏ဘော့စ်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကိုထူးနိုင် ကို မေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာက ဘီယာလောက်ပဲ သောက်တာပါ . . . ဟီး ဟီး တကယ်သောက်တာကတော့ ကျွန်တော်ပဲပေါ့ဗျာ . . .”

“ကိုထူးနိုင်ကတော့ ကြွက်တွင်းအစ်မရဲ့ . . . သူ့မိန်းမက လည်း စိတ်အတော်ညစ်နေပြီ . . .”

“ဟုတ်လား . . .”

ဘာပဲပြောပြော အခန်းထဲမှာထက် သည်အပြင်က ပို၍ လွတ်လပ်ပါသည်။ ဝန်ထမ်းချင်းလည်း ပို၍ ရင်းနှီးမှုရပါသည်။ စကား ပြောနေဆဲခဏမှာပင် ကျွန်မသည် မှန်ကာထားသော အခန်းကလေး ကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ ဦးကောင်းထက်လွင်သည် ဒေါသတကြီး

နှင့် စကားကို ဆက်လက်ပြောဆိုနေဆဲပင်ဖြစ်၏။ ခဏနေတော့ ဦးကောင်းထက်လွင်သည် တယ်လီဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး ခဏမျှ ငူငူငေါင် ငေါင်ထိုင်နေသည်။ ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ကျွန်မလည်း အခန်းထဲ ပြန်မဝင်သွားချင်သေးသည်နှင့် အပြင်မှာပင် ဆက်ထိုင်နေလိုက်၏။

သိပ်မကြာခင် သူထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့အုပ်စု ရှိရာလျှောက်လာသည်။ သူ ပြုံးသော်လည်း အပြုံးက နွမ်းနယ်နေပါ သည်။

“ဆရာ စက်ရုံခဏသွားလိုက်ဦးမယ် . . မယွန်းဝတီဦး ကျွန် တော်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ . . ”

“ကျွန်မ ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ် ဆရာ . . ခဏလေးနော်”

“နေပေစေ မစားနဲ့တော့ . . အပြင်မှာပဲ တစ်ခုခုစားရ အောင် . . ကျွန်တော်လည်း မစားရသေးဘူး . . ”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ကျွန်မ မငြင်းသာတော့ဘဲ အခန်း ထဲပြန်ဝင်ပြီး မှတ်စုစာအုပ်ကို ယူသည်။ ပြီးတော့ သူ့နောက်က ခပ် ကုတ်ကုတ်ပဲ လိုက်ခဲ့မိသည်။ သူ့ကားသည် အဖြူရောင်ဆလွန်းကား ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်မထိုင်သာအောင် ရှေ့ခန်းတံခါးကို လှမ်းဖွင့် ပေးသဖြင့် ကျွန်မလည်း ရှေ့ခန်းမှာပဲ ထိုင်လိုက်မိ၏။ သူသည် ကျွန်မ ဘေးပြတင်းပေါက်မှန်တွေကို တင်လိုက်ပြီး အဲယားကွန်းကို ဖွင့်လိုက် ရာ ခဏအကြာမှာ ကားအတွင်း အေးစိမ့်လာလေ၏။

သူသည် ကားကို လမ်းတစ်လျှောက် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် မောင်းနေရင်းမှ ကျွန်မကို မေးသည်။

“မယွန်းဝတီ ထမင်းကြော်စားရင် ဖြစ်မလား . . ထမင်း ကြော်မဟုတ်လည်း ကြာဇံကြော် . . ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ခုခုပေါ့”

“ဖြစ်ပါတယ် . . ကျွန်မ အကုန်စားပါတယ် . . ”

သိပ်မကြာခင်မှာပင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့တွင် ကား

ကို ရပ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်မလည်း ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ရပါသည်။ အမှန် အတိုင်း ပြောရလျှင် ကိုဝင်းဆွေထိုက်နှင့် ဇာတ်လမ်းပြတ်ပြီးကတည်းက ကျွန်မ မည်သည့်ယောက်ျားတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မျှ စားသောက်ဆိုင် မထိုင်မိဖူးပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်နေမိပါသည်။

တော်တော့တော်ပါသေးသည်။ သူ့ခေါ်လာသည့် စားသောက်ဆိုင်က နေ့လယ်ခင်းဖြစ်၍ လားမသိ လူရှင်းပါသည်။ ထောင့်စွန်းစားပွဲနှစ်ခုတွင်သာ စားသောက်နေသူတချို့ရှိနေပြီး သူတို့က ကျွန်မနှင့် ဦးကောင်းထက်လွင် ဝင်လာသည်ကို မသိမသာကြည့်ကြပါသည်။ ကျွန်မသည် မြန်မာမိန်းကလေးထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား အရပ်မြင့်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အရပ်သည် ငါးပေလေးလက်မ ရှိပါသည်။ ဦးကောင်းထက်လွင်က ကျွန်မထက် ငါးလက်မလောက်ပိုမြင့်မည် ဖြစ်သဖြင့် သူ့အရပ်သည် ငါးပေကိုး (သို့မဟုတ်) ဆယ်လက်မလောက်တော့ ရှိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မ၏ ဘော့စ်သည် ကျွန်မကဲ့သို့ပင် အရပ်ရှည်သူတစ်ဦးဖြစ်နေ၍ ကျွန်မ မသိမသာပြုံးမိသွားသည်။

“ထိုင် . . မယွန်းဝတီ . . ”

ကျွန်မ သူ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဆိုင် အမှုထမ်းကောင်လေးကို သူက ဝက်ထမင်းကြော်နှစ်ပွဲမှာလိုက်သည်။

“ဝက်သား စားတယ် မဟုတ်လား . . ”

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဝက်သားက ကိုလက်စထရော အများဆုံးပဲ . . ဒါပေမယ့် စားလို့လည်း အကောင်းဆုံးဖြစ်နေတော့ ခက်နေတယ် . . ”

ကျွန်မ ရယ်လိုက်မိသည်။ ဦးကောင်းထက်လွင်ကပါ လိုက်ရယ်၏။ ပြီးမှ မျက်နှာပြန်တည်လိုက်ပြီး . .

“ကျွန်တော်တို့ ပုစွန်လုပ်ငန်းမှာ လုပ်တဲ့သူတွေ အရမ်းပင်

ပန်းကြတယ် . . အမှန်တော့ ဝဋ်လိုက်တာပဲ . . သူတစ်ပါးအသက်
တွေနဲ့ ရင်းနှီးပြီး လုပ်ရတော့ . . ပြန်ပြီး ဒဏ်ခံရတာပေါ့ . . မယွန်း
ဝတီ ပုစွန်ကန်တွေကို မရောက်ဖူးသေးလို့ . . သွားရတဲ့ ခရီးကအစ
ကြမ်းတမ်းတယ် . . ဟိုမှာ လုပ်ရတဲ့သူတွေရဲ့ ဘဝကလည်း သနားစ
ရာပဲ . . ”

ကျွန်မ ငြိမ်၍ နားထောင်နေမိပါသည်။

“ပြီးတော့ Risk လည်း သိပ်များတယ်ဗျ . . ကုသိုလ်ကံနဲ့
သိပ်ဆိုင်တယ် . . ရှုံးရင်လည်း ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင်ဖြစ်သွား
နိုင်တယ် . . အောင်မြင်သွားရင်လည်း နေ့ချင်းညချင်းကို ကြီးပွား
သွားနိုင်တယ် . . အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ကျွန်တော်
တို့ အကြီးအကျယ် ရှုံးတယ် . . ”

သူနှင့် ကျွန်မ မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေသည်
စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးမျိုးနှင့် သိပ်မတူဟု ကျွန်မ
ခံစား၍ရလေသည်။ ဒါကလည်း ယခင် ကျွန်မကြုံခဲ့ဖူးသော ကုမ္ပဏီ
တွေက စီးပွားရေးသမားတွေနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး ထင်မိခြင်းသာဖြစ် သည်။
သူ့လက်ချောင်းတွေကို ကျွန်မ မသိမသာ ဂရုပြုပြီး ကြည့်မိ ပြန်သည်။

လက်ချောင်းသည် ညီညာပြီး ရှည်သွယ်ပါသည်။ ဤလက်
ချောင်းပိုင်ရှင်မျိုးသည် စိတ်ရှည်ပြီး စိတ်နှလုံးကောင်းမွန်မည့်
လက္ခဏာရှိသည်ဟု ကျွန်မ ဖတ်ဖူးပါသည်။ သူ့လက်တွေသည် အနု
ပညာရှင်လက်မျိုးဖြစ်သည်။ အနုပညာရှင် လက်နှင့်လူက ပုစွန်
လုပ်ငန်းလုပ်နေရတယ်လို့ ကျွန်မ မသိမသာပြုံးမိသွားလေသည်။

“ဆရာ ဒီလုပ်ငန်းကို လုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“စက်ရုံလုပ်တာကတော့ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ”

သူသည် ဆံပင် ညှဉ်းသိုးသိုးကို လက်နှင့် သပ်တင်လိုက်ပြီး

“ဒီလုပ်ငန်းက ကျားမြီးဆွဲထားသလိုပဲ . . ရပ်လို့ မရဘူး”

သူပြောသော အချက်ကို ကျွန်မ နားမလည်သော်လည်း ပြန်မမေးဖြစ်ပါ။ ထမင်းကြော်တွေရောက်လာသောအခါ ကျွန်မတို့ ထမင်းကြော်ကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် စားကြသည်။ စားရင်းနှင့် သူက လိမ္မော်ရည်နှစ်ပုလင်း မှာလိုက်၏။ စားသောက်ပြီးစီးသွားသော အခါ သူက ငွေထုတ်ရှင်း၏။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်သည် ပြည့်ဖောင်းနေ သည်။ သူ့ဇနီး ဇင်ဇင်လိုအပ်သောငွေကို ရှိလျက်နှင့် တမင်မပေး ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

“သွားကြရအောင် . . ”

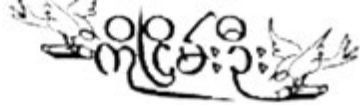
ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ကားနှင့်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှိုင်သာယာသို့ ရောက်လာသည်။ လှိုင်သာယာသို့ ကျွန်မ တစ်ခါမျှမရောက်ဖူးပါ။ သူ့မျက်နှာမှာ နေလောင်ပြီး နီရဲနေ ခြင်းအကြောင်းကို ကျွန်မ ချက်ချင်းပင် သိလိုက်သည်။ တော်တော် တော်ပါသေးသည်။ ကျွန်မတို့ ကားကို စက်ရုံဝင်းထဲအထိ မောင်းဝင် လိုက်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကားအတွင်း အေးနေရာမှ အပြင်သို့ ထွက် လိုက်သောအခါ သိသိသာသာ ခံစားရသည်မှာ အပူဒဏ် ဖြစ်ပါ သည်။

ကျွန်မတို့ကို အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိမည့် ယောက်ျားကြီး တစ် ယောက်က ထွက်၍ကြိုပါသည်။ ဦးကောင်းထက်လွင်က ကျွန်မနှင့် ထိုလူကြီးကို မိတ်ဆက်ပေး၏။

“လာ . . မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် . . မယွန်းဝတီ . . ဒါ စက် ရုံမှူး ဦးမောင်မောင်ချစ် . . ”

ဦးမောင်မောင်ချစ်က ကျွန်မကို နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြသည်။

“ဒါ . . ယွန်းဝတီဦးတဲ့ . . ကျွန်တော့် စက္ကထရီပေါ့ . . ”

ဦးမောင်မောင်ချစ်က စက်ရုံအခြေအနေတွေကို ဦးကောင်းထက်လွင်ကို ရှင်းပြနေသည်။

“ဒီနေ့ တိုက်ဂါးက ပိဿာ (၂၀၀) လောက်ရတယ် . . . ဝှိုက်နဲ့ပင့်က နှစ်ခုပေါင်း ပိဿာ (၃၀၀)လောက်ရတယ် ဆရာ . . . အခုတစ်ဝက်လောက်တော့ လုပ်ပြီးပြီ . . . ”

“တစ်တန်နီးပါးပေါ့ . . . ကုန်ကြမ်းအရ နည်းတယ်ဗျ . . . ဈေးမကိုက်ဘူးလား . . . အဝယ်တော်တွေကို ခေါ်စမ်းပါဦး . . . စကားလေးဘာလေး ပြောကြရအောင် . . . ”

ကျွန်မတို့ စက်ရုံမှူးရုံးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရုံးခန်းထဲမှာ ကောင်မလေး သုံးယောက်အလုပ်လုပ်နေသည်။ ကျွန်မတို့ အသီးသီး ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ပြီးချိန်တွင် အဝယ်တော် (Purchaser) လေးယောက် ရောက်လာပါသည်။

ဦးကောင်းထက်လွင်က သူတို့ကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး စကားစပြောသည်။

“ကုန်ကြမ်းအရနည်းတယ် . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ဈေးမကိုက်တာလား . . . ကုန်သိပ်မဝင်တာလား . . . ”

အသားညိုညိုနှင့် နောင်မှ ကိုသန်းဝင်းဟုသိရသည့် အဝယ်တော်က စပြောလေသည်။

“နှစ်ခုစလုံးကြောင့်ပဲ ဆရာ . . . ကုန်ကလည်း သိပ်မပါဘူး . . . ကုန်သိပ်မပါတော့ အဲဒီ ကုန်ကလေးကိုပဲ ဈေးပေးနေကြတယ် . . . ကျွန်တော်တို့ သူတို့နဲ့အတူ ဈေးလိုက်ပေးရင် ဘယ်လိုမှ မကိုက်ဘူး ဆရာ . . . ရုံးမှာ သေချာတယ် . . . ဒါတောင်မှ ကျွန်တော်တို့ ဖောင်ဆဲဗင်းနဲ့ နည်းနည်းငြိနိုင်တယ် . . . ”

“ဖောင်ဆဲဗင်း ထွက်ရင် ကျွန်တော့်ဆီ ပို့လိုက်ဗျာ . . . ဟုတ်လား . . . ပင့်တွေရော အများကြီး မဝင်ဘူးလား . . . ”

နောက်တစ်ယောက်က ဝင်ပြောလေသည်။ ထိုသူသည် ကိုဝင်းချိုဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ သိရပါသည်။

“ခွဲကြမ်းလေးတွေတော့ ဝင်တယ်ဆရာ . . ပီယူဒီ လုပ်မှရမယ် . . ”

သူတို့ပြောနေသော စကားတွေကို ကျွန်မ နားမလည်ပါ။ ကျွန်မသည် ပုစွန်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ နကန်းတစ်လုံးမှ မသိသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။

“ဒီယူဒီ စမ်းထုတ်ကြရအောင်ဗျာ . . မနက်ဖြန်ကျရင် အဲဒီခွဲကြမ်းတွေကို တစ်တန်လောက်ရအောင်ဝယ် . . တိုက်ဂါးကိုတော့ဈေးကိုက်ရင် ဆက်ဝယ် . . ဝှိုက်ကို မဝယ်နဲ့တော့ ခဏရပ်ထား . . ဟုတ်လား . . ”

နောင်တွင် ကျွန်မက ဦးကောင်းထက်လွင်ကို ထိုနားမလည်မှုများကို ပြန်မေးကြည့်သည့်အခါ ဦးကောင်းထက်လွင်က စိတ်လိုလက်ရ ရှင်းပြသဖြင့် ထိုဝေါဟာရများကို သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ပုစွန်အမျိုးအစားများတွင် အဓိကအားဖြင့် Tiger Flower white နှင့် Pink ဟူ၍ ရှိကြောင်း၊ Bamboo ဆိုသော အမျိုးအစားလည်းရှိကြောင်း၊ ဖောင်ဆဲဗင်းဆိုသည်မှာ ကုန်ချောအဖြစ် ထွက်ရှိလာသော ပုစွန်များကို အရွယ်အစားအလိုက်၊ အရည်အသွေးအလိုက် ခွဲခြား သတ်မှတ်ထားပြီး အရေအတွက် (ဝါ) အလေးချိန်ကိုပါ ဖော်ပြထားသည့်စာရင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိခဲ့ရပါသည်။ ငါးပုစွန်လုပ်ငန်းများ၏ အသက်သည် Form(7)သာဖြစ်ကြောင်း ဦးကောင်းထက်လွင်က ကျွန်မကိုရှင်းပြခဲ့လေသည်။ PUD ဆိုသည်မှာ ပုစွန်ကို အခွဲချွတ်ပစ်ခြင်းကို ခေါ်ကြောင်းလည်း ကျွန်မ သိခဲ့ရ၏။

ခဏနေတော့ ကျွန်မတို့ စက်ရုံထုတ်လုပ်ရေးခန်းမထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်မသည် စီးလက်စဒေါက်ဖိနပ်ပါးပါးကိုချွတ်၍ လည်

တံရှည်ဖိနပ်တစ်ရံကို စီးရပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ၏ဆံပင်များကို ပြန်စီးခိုင်းပြီး နားနှစ်ဖက်ဘေးသို့ ကာထားသည့် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းရပါသည်။ ပြီးတော့ နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်ကို အုပ်သည့်အဝတ်စကို ဆရာဝန်များကဲ့သို့ စည်းရပါသည်။ စက်ရုံမှူးနှင့် ဦးကောင်းထက်လွင်လည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေပါသည်။

ထုတ်လုပ်ရေးခန်းမထဲတွင် စက်ရုံထုတ်လုပ်ရေး အလုပ်သမားအမျိုးသမီးများကို သံမဏိစားပွဲရှည်များတွင် အလုပ်လုပ်လျက် တွေ့ရ၏။ သူတို့သည် ပုစွန်မျိုးစုံတို့ကို အမျိုးမျိုးပြုပြင်၍ စနစ်တကျ ချိန်တွယ်၍ သတ္တုခွက်များတွင် စနစ်တကျစီပါသည်။ ပြီးလျှင် ရေဖြည့်၍ အေးခဲရန်နေရာ Contact သို့ ပို့ပါသည်။

“ဒါက တိုက်ဂါးလို့ခေါ်တယ် . . ဖလားဝါးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ . . ဒီမှာကြည့် ဒီလို ယှဉ်ကြည့်ရင် မတူဘူး . . အမြီးအချွန်ကို သေသေချာချာကြည့် . . ”

ဦးကောင်းထက်လွင်သည် ကျွန်မကို သိစေချင်သည့်အရာများကို သေသေချာချာ ရှင်းပြလေသည်။

“ရေခဲဘလောက်တုံးတစ်တုံးမှာပါတဲ့ ပုစွန်အလေးချိန်က ၁. ၈ ကီလိုဂရမ် ရှိတယ် . . အဲဒီဘလောက်တုံးတစ်တုံးကို ခဲသွားတဲ့ အခါမှာ သတ္တုခွက်ကနေ ပြန်ပြီးချွတ်ပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်စွပ်တယ် . . ပြီးရင် စက္ကူဗူးထဲ ထည့်ပြီးရင် စက္ကူဗူးခြောက်ခုကို ကတ်ထူဗူးတစ်ဗူးထဲ ထည့်ပြီး Cool Storeထဲ ထည့်တယ် . . အဲဒီဗူးကြီးတွေကို Master Carton လို့ခေါ်ပြီး အဲဒီစာရင်းကိုတော့ Form 10 လို့ခေါ်တယ် . . ”

ကျွန်မတို့သည် ပြုပြင်ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်မှ အအေးခန်းထဲ လျှောက်ကြည့်ကြပါသည်။ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မလုပ်ခဲ့ဖူးသည့် ကုမ္ပဏီများအနက် ဤကုမ္ပဏီသည် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်ကို

ဒေဝဒိသသည်

တော့ ကျွန်မ ဝန်ခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။ အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်မသည် နှုတ်ဆိတ်နေမိပြီး ဦးကောင်းထက်လွင်ကလည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် နှုတ်ဆိတ်နေပါသည်။

ကားအတွင်းတွင်တော့ အေးနေလေ၏။

(၃)

နင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျွန်မတို့ ရုံးအဖွဲ့အလုပ်ပိတ်ပါသည်။ သို့သော် တော်ရုံကတော့ မပိတ်ပါ။ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည့် ယမုံနှင့် ဝေဝေတို့ အိမ်သို့လာလည်ကြပါသည်။ သူတို့သည် လက်ဖက်ကြိုက်တတ် သူများပီပီကျွန်မအိမ်သို့ လက်ဖက်များ ဝယ်လာကြပါသည်။

“နင် အလုပ်ရသွားတယ်ဆိုတာ ကြားရတော့ ဝမ်းသာတယ်ဟာ . . . တကယ်ပဲ . . . ဒါပေမယ့် လခထုတ်ရင်တော့ နင် တို့ကို ပြန်ကျွေးရမယ်နော် . . . ဟုတ်ပြီလား . . . ”

ယမုံက သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်းအေဂျင်စီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်ပြီး ဝေဝေကတော့ ကျူရှင်ဆရာမ လုပ်နေလေသည်။

“နင်တို့ အလုပ်ရော အဆင်ပြေလား ယမုံ . . . ငါလည်းနင်တို့ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာ . . . နင်တို့ ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“အဆင်ပြေတယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ . . . ငါ

အလုပ်က ပုံမှန်လစာပဲ . . Boss ကလည်း ခုထိ လစာတိုးမပေးသေးဘူး . . ”

“ဘာပဲပြောပြော ယမုံက ပုံမှန်လစာရသေးတယ် . . ငါတို့ ကျူရှင်ဆရာမတွေကတော့ ကျောင်းပိတ်ပြီဆိုတာနဲ့ ဝင်ငွေက ဇီးရိုးဖြစ်သွားတယ် . . ”

“နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် ကျူရှင်ဖွင့်ပေါ့ဟဲ့ . . တချို့ကလေးတွေလည်း တက်ကြမှာပဲ . . ”

“နေပါစေတော့ဟာ . . ငါကလည်း ဒီနွေရာသီကလေးပဲ ကောင်းကောင်းနားရတာ . . ”

ကျွန်မတို့သည် နေ့လယ်စာ စားချိန်နီးလာသောအခါ လက်ဖက်သုပ်နှင့်ပင် ထမင်းစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြပြီး မီးဖိုထဲ သုံးယောက်စလုံးဝင်၍ လှီးကြ၊ ချွတ်ကြ၏။ ဖေဖေကတော့ ကျွန်မနှင့်သူငယ်ချင်းတွေ ယခုလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြသည်ကို သဘောကျနေ၏။

“ဟိတ် . . နင်တို့ကို ပြောရဦးမယ် . . ငါ သီတင်းကျွတ်ရင် ကိုမင်းဝေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ် . . ”

ယမုံက စပ်ဖြီးဖြီးနှင့် သူ့အိမ်ထောင်ပြုတော့မည့် အကြောင်းကို ဖွင့်ဟကြေညာလိုက်ပါသည်။

“ပြုသင့်တာလည်း ကြာပါပြီဟာ . . နင်တို့အတွဲမြင်ရတာ မျက်စိတောင် နောက်တယ် . . ဘုရားဆိုလည်း ဘုရား . . ပန်းခြံဆိုလည်း ပန်းခြံ . . နင်တို့မရောက်တဲ့ နေရာမရှိဘူး . . ”

“အောင်မာ ကောင်မ . . နင်တို့ကျတော့ရော . . မပြောလိုက်ချင်ဘူး . . ”

ယမုံ၏ စကားကြောင့် ဝေဝေလည်း ပြုံးဖြီးဖြီးဖြစ်သွားလေသည်။ သူမသည်လည်း ကိုဝင်းကျော်ထိုက်နှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်နေသည်မှာ ကြာလေပြီ။

“ဒါနဲ့ ပြောစမ်းပါဦး . . ကိုမင်းဝေကို နင့်အိမ်ကဘဘော တူသွားပြီလား . . ”

“တူတာပေါ့ဟဲ့ . . အဓိကက မေမေပဲလေ . . ငါက မေမေ့ကို အပြတ်စည်းရုံးပစ်လိုက်တာ . . အခုဆို တို့တွေ အပြင်မှာ သိပ်မတွေ့ကြတော့ဘူး . . အိမ်မှာပဲ . . ဟီး . . ဟီး”

“ကောင်မစုတ် . . နင့်အဖေ၊ အမေတော့ မျက်စိအတော် နောက်မှာ . . ”

“ဒီကောင်မက မိဘလည်း ရှက်မယ့် ကောင်မ မဟုတ်ဘူး”

“ဟိတ် . . နင်တို့ မနာလိုမရှိကြနဲ့ . . သူ့ကုသိုလ်နဲ့သူ ဖြစ်တာ . . ”

ကျွန်မတို့ ရယ်လိုက်ကြပါသည်။ ယမုံသည် ခဏအကြာတွင် ကျွန်မဘက်သို့ ဦးလှည့်လာတော့၏။

“ယွန်း . . နင်ရော ခုထိ ရည်းစားမရသေးဘူးလား . . တို့တွေ အသက်က အပျိုကြီးစာရင်းထဲ ဝင်နေပြီနော်။ ကြည့်လည်း လုပ်ဦး . . ”

“ငါ အပျိုကြီးပဲ လုပ်မလို့ . . ”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းတည်သွား၏။

“ယွန်း . . နင် ကိုဝင်းဆွေကို မမေ့သေးဘူးလား . . ”

ကျွန်မ ရယ်လိုက်မိသည်။

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး . . အပျိုကြီးလုပ်မယ်ဆိုတာ သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး . . ငါ အခုအချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး . . ဒါကြောင့်ပါ . . နောက်ပြီး ငါ့အဖေအတွက်ကိုလည်း ငါ ပြန်ငဲ့တာပေါ့ ဟယ် . . ”

“ငါ တစ်ခုတော့ ပြောမယ် ယွန်း . . အန်ကယ့်ကို ငဲ့တာ

လည်း ငဲ့ပေါ့ ဟယ် . . ဒါပေမယ့် နင် ဒီအတိုင်းကြီးတော့ မနေနဲ့ ဟာ . . ”

“အလိုတော် . . နင့်စကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ မိယမဲ့ . . ဒီလိုပဲ မနေလို့ ငါက ဘယ်လိုနေရမလဲ . . ”

သူတို့နှစ်ယောက် ကျွန်မ၏ ပြူးတူးပြုတ် အမူအရာကြောင့် ရယ်လိုက်ကြသည်။

“နင့်ကို ချစ်သူရှာခိုင်းနေတာဟဲ့ . . ”

“နင့်ကို ကြိုက်တဲ့ သူမရှိဘူးလား မိယွန်း . . နင်က တို့တွေ ထဲမှာ အလှဆုံးပဲ . . ”

“ကြိုက်တဲ့သူတွေတော့ ရှိတာပေါ့ဟာ . . ဒါပေမယ့် သူတို့ ကို ငါမှမကြိုက်ပဲ . . ”

သည်တစ်ခါတော့ သည်ကောင်မတွေ ငြိမ်သွားပါသည်။

“ကဲပါဟာ . . လက်ဖက်မြန်မြန်သုပ်ရအောင် . . ဖေဖေ လည်း ဆာရော့မယ် . . ”

ကျွန်မတို့အဖွဲ့၏ လက်ဖက်သုပ်သည် လက်ရာမြောက်လွန်း လှပါသည်။ ဖေဖေကလည်း ပရိုတင်းဟင်း မစားရတော့သဖြင့် လက်ဖက်သုပ်နှင့်ကောင်းစွာ ထမင်းစားနိုင်လေသည်။ ဖေဖေ ထမင်း စားပြီးသော် ကျွန်မတို့အုပ်စု ထမင်းပန်းကန်၊ လက်ဖက်ပန်းကန်နှင့် ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးဆွဲကာ အိမ်ပြင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ် ရှေ့ရေစည်ဘေးနားမှာ သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိ၍ ၎င်း၏အရိပ် သည် ယခုလို ပူပြင်းလှသော နွေရာသီတွင် အသင့်အတင့်အေးစေ ပါသည်။

ကျွန်မက မသုံးဘဲထားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့် ပလတ် စတစ်ဖျာကို ဖုံးခါ၍ သရက်ပင်အောက်မှာ ဖြန့်ခင်းသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့အုပ်စု ထမင်းနှင့်လက်ဖက်စားရင်း စကားပြောကြလေ

သည်။ ကျွန်မတို့၏ စကားတွေသည် စုံလင်လှ၏။ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတအကြောင်းပါသည်။ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်းပါသည်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ချစ်သူဘွဲ့တွေပါသည်။

ကျွန်မကတော့ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားလျှင်တော့ ဝင်ပြောသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်လောက်တော့ မပြောဖြစ်ပါ။ နောက်တော့ ပြောစရာကုန်တော့ အလုပ်ထဲက အကြောင်းတွေရောက်လာသည်။

“ပြောရဦးမယ် . . ငါ့ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် အေလျင်စီက မန်နေဂျာက အစက ငါ့မှာရည်းစားရှိမှန်း မသိဘူးဟ . . အံ့မယ် သူက ငါ့ထက်လည်း အသက်ကြီးတော့ ငါ့ကို ကြိတ်ပိုးနေတာ . . ငါကလည်း ငါ့ပဲ အလိုက်တာမှလွန်ရော . . ဘေးက ငါ့ရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ သတိပေးမှ ငါလည်း ရိပ်မိတော့တယ် . . အဲဒီတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲဟာ . . ငါလည်း ကိုမင်းဝေကို အလုပ်ထဲခေါ်သွားရတော့တာပေါ့ . . အခုတော့ ဒီလူကြီး ငါ့ကိုရှက်သွားတယ် ထင် တယ် . . စကားသိပ်မပြောတော့ဘူး . . ဟီး . . ဟီး . . ”

“နေပါဦး . . အဲဒီမန်နေဂျာက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ . . ”

“ငါးဆယ်ကျော်လောက်တော့ ရှိမယ် . . ”

ကျွန်မတို့ ရယ်လိုက်မိကြသည်။ ဝေဝေကလည် သူ့ကျူရှင်က ကိစ္စတွေ ဖွင့်ပြောပြန်သည်။

“ယမုံပြောလို့ ငါလည်း ပြောရဦးမယ် . . ဒီနှစ် ငါသင်ရတဲ့ ဆယ်တန်းကျောင်းသားတွေထဲက တစ်ယောက်က ငါ့ကို စာပေးလို့ ဟဲ့ . . ငါလည်း နောက်နေတာမှတ်လို့ . . နောက်မှ တကယ်မှန်းလည်း သိရော တိတ်တိတ်ခေါ်ဆူလိုက်ရတယ် . . ဟား . . ဟား . . အင်း . . ကောင်လေးတော့ အတော်ဆွေးသွားတယ် . . ”

“အဲဒီ ချာတိတ်ကရော အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ . . ”

“ဟင်း ဟင်း ဆယ့်ခြောက်၊ ဆယ့်ခွန်လောက်ရှိမှာပေါ့”

“နင်ကိုက အနေအထိုင်မတတ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဟယ် . . ဆရာမဆိုပြီး အလှသိပ်ပြင်လွန်းတော့လည်း ကောင်လေးခမျာ စိတ်လှုပ်ရှားမိမှာပေါ့ . . ဒါမှမဟုတ် နင်မြန်မြန် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်”

ကျွန်မတို့ ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။ ကျွန်မတို့အုပ်စုသည် ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးများ မဟုတ်ကြပါဘဲလျက် တဟီးဟီးတဟားဟား ဖြစ်နေကြသည်။ အသက်တူရွယ်တူ သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားလက်ဆုံကြရသည့်အခါ ကျွန်မတို့သည် ပကတိ လွတ်လပ်နေလေသည်။ ထိုစဉ် ခဏတွင် ကျွန်မတို့စိတ်ထဲတွင် လက်ရှိ အသက်ကို မေ့ထားဖြစ်ကြလေ၏။

“ကဲ . . လုပ်ပါဦး ယွန်းကလည်း နင့်အလုပ်ထဲက အတွေ့အကြုံ . . ”

“ငါက အလုပ်စဝင်တာ နှစ်ရက်နဲ့တစ်ပိုင်းရှိသေးတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေဟာ . . နင့်အလုပ်ထဲက ယောက်ျားတွေ အကြောင်းပေါ့ . . နင် ခန့်မှန်းမိသလောက်ပေါ့ . . ”

ကျွန်မ၏ အလုပ်ထဲမှာ ယောက်ျားဆို၍ဦးကောင်းထက်လွင်နှင့် ဦးထူးနိုင်သာ ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းအနက် ဦးကောင်းထက်လွင်၏ အကြောင်းကို သူတို့ကို ဖွင့်ပြောရန်စိတ်ကူးမိလိုက်သော်လည်း လက်တွေ့တွင် မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

“အခုတော့ ငါ ဘာမှ မသိရသေးဘူး . . နောက်တစ်ခါ တို့တွေဆုံရင် ငါပြောပြမယ်ဟာ . . ”

စကားပြောလိုက်၊ လက်ဖက်နှင့် ထမင်းစားလိုက်နှင့်ပင် ညနေစောင်းလာသည်။ ကျွန်မတို့ထိုင်နေရာကို နေရောင်ကျလာသဖြင့် နေရောင်လွတ်ရာ အရိပ်သို့ ဖျာကိုရွှေ့ရသည်မှာလည်း သုံးလေးကြိမ်လောက်ရှိလေပြီ။ တော်တော့ တော်ပါသေးသည်။ အိမ်ရှေ့

ပုဏ္ဏရိပ်ပင်တွေကလည်း တချို့တစ်ဝက်သော နေရောင်ကို ကျွန်မတို့ ဆီ မရောက်ရန် ကာထားပေး၏။ ညနေစောင်းသောအခါ ကျွန်မတို့ အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်သည်။ ခဏကြာတော့ သူတို့သည် ဖေဖေနှင့် ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်၍ပြန်ကြလေသည်။

အိမ်ကလေးသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ် သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် မီးဖိုချောင်ဝင်၍ နေ့လယ်က စားသောက် ထားသည့် ပန်းကန်တွေကို ဆေးကြောရင်း ရေနွေးအိုးတည်သည်။ ပြီးတော့ ညနေစာအတွက် ဖေဖေပြောသည့် ပရိုတင်း (ဘဲဥ) ကြော် ရန် ပြင်ဆင်ရလေသည်။ ယခုရက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မဈေးကို သိပ်မသွား ဖြစ်။ အိမ်က ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဘဲဥရှိသည်။ ပြီးတော့ ဝက်သား တစ်ဆယ်သားရှိသည်။ ဂေါ်ဖီရှိသည်။ ဗူးသီးရှိသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ဟင်း ချက်၊ ထမင်းချက်ကိစ္စတွေ၌ ဝါသနာမထုံချေ။

သို့သော်လည်း စားကောင်းအောင်တော့ ချက်တတ်လေ သည်။ ဖေဖေကတော့ ကျွန်မလက်ရာကို ကြံဖန်၍ ချီးမွမ်းလေသည်။

“ငါ့သမီး ချက်ထားတဲ့ ပရိုတင်းလေးတွေက နူးအိနေတာပဲ”

“ဘဲဥပဲ ဖေဖေရဲ့ . . . ”

“သွားကြားမညပ်ဘူးပေါ့ သမီးရယ် . . ”

ဖေဖေသည် အရွယ်ထောက်လာသဖြင့် တရားဓမ္မဘက်သို့ ပို၍ စိတ်ရောက်လာသော်လည်း ဘဝအမောတွေကို သည်းခံနိုင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ဘဝအမောတွေကို ရယ်ရွှင်ဖွယ်ဖြင့် တုံ့ပြန်တတ်၏။ ကျွန်မက ဖေဖေအတွက် ကော်ဖီဖျော်နေစဉ် ဖေဖေ က မီးဖိုထဲ ဝင်လာသည်။

“ဒီညနေစာလည်း ပရိုတင်းပဲ ဖေဖေ . . ”

“ကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ် . . သွားကြားမညပ်ဘူးပေါ့”

ကျွန်မရယ်လိုက်မိသည်။ မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် သန်ဘက် ခါတော့ ဈေးကို သွားဖြစ်အောင် သွားရလိမ့်မည်။ ဖေဖေ့ကို သနား ပါသည်။ ညနေစာကို ကျွန်မတို့ သားအဖစောစော စားဖြစ်လိုက် သည်။ ဖေဖေက ထမင်းစားရင်းနှင့် ကျွန်မကို စကားပြော၏။

“သမီး အသက်သုံးဆယ်နော် သမီး . . .”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ . . . ရှေ့လဆို သုံးဆယ်ပြည့်ပြီ”

“သမီး အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီ . . . ဒီထက်နောက်ကျရင် မကောင်းဘူး . . . သမီးမှာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူ မရှိဘူးလား . . .”

မြတ်စွာဘုရား။ ဖေဖေသည် ကျွန်မနှင့် ဝေဝေတို့စကားသံ တွေကို ကြားသွားပုံရသည်။ ဖေဖေ မေးခွန်းကို ကျွန်မ မည်သို့ဖြေ ရမည် မသိဖြစ်နေပါသည်။ ခဏကြာမှ ခပ်တိုတိုပဲ ကျွန်မ ဖြေလိုက် ပါသည်။

“သမီး အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်တာလဲ သမီး . . . ဖေဖေ အတွက် ငဲ့နေလို့လား . . .”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ . . .”

ဖေဖေသည် မသိမသာ ပြုံးလေသည်။

“ဖေဖေ သူငယ်ချင်းဦးထွန်းမြတ်ကို သမီးသိလား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ . . . သမီး သိပါတယ် . . .”

“အဲဒီ ဦးထွန်းမြတ်က သူ့သားနဲ့ သမီးကို သဘောတူလို့ ဖေဖေ့ကို ကမ်းလှမ်းဖူးတယ် သမီး . . . သူ့သားနာမည်ကို သမီးသိမ လား မသိဘူး . . . ဖေဖေပြောတော့ ပြောဖူးတယ် . . . မောင်သက်ထွန်း အောင်တဲ့ . . . အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရပြီး နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ် တယ် . . . အခုလောက်ဆိုရင်တော့ ပြန်တောင်ရောက်နေလောက်ပြီ”

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ကျွန်မစိတ်ထဲ လေးလံလာမိသည်။ ဖေဖေက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဖေဖေ ဘာလို့ သမီးကိုတိုက်တွန်းတာလည်း ဆိုတော့ . . ဖေဖေဟာ အသက်ကြီးလာပြီ သမီး . . ကွေးသောလက် မဆန့်မိ . . ဆန့်သောလက် မကွေးမိ လူဆိုတာ သေခြင်းတရားနဲ့ကြုံတွေ့နိုင်တယ် သမီး . . သမီးအမေကို ကြည့်စမ်း . . လောကကြီးမှာ နေမယ် ဆို အများကြီး နေနိုင်သေးတယ် . . ဒါပေမယ့် မနေသွားရရှာဘူး . . တကယ်လို့များ ဖေဖေမရှိတော့ရင် သမီးဘယ်သူနဲ့ နေမလဲ . . မောင်တစ်ကျိပ်ပင် ရှိလင့်ကစားဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိတယ် သမီး . . သမီးအဒေါ်တွေကလည်း သူတို့မိသားစုနဲ့ သူတို့ . . သူတို့ကလည်း သမီးဆီလာနေနိုင်မှာ မဟုတ်သလို . . သမီးကလည်း သူတို့ဆီသွား နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး . . နောက်ပြီး သမီးဟာ လှတယ်ဆိုတော့ မသူတော်တွေနဲ့ တွေ့မှာလည်း ဖေဖေစိုးရိမ်တယ် . . ဒီအကြောင်း တွေ အရင်ကတည်းက ဖေဖေ စဉ်းစားခဲ့ဖူးတယ် . . ဒါပေမယ့် ပြောသင့် မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေလို့ အခုမှ ဖွင့်ပြောဖြစ်တာ”

ကျွန်မ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ ထမင်းကိုသာ ငဲ့စားနေမိပါသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အရွယ်ရောက်၍ အိမ်ထောင်မပြုခြင်းသည် ပြဿနာမဟုတ်သော်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်အရွယ်ရောက်၍ အိမ်ထောင်မပြုခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့် ပြဿနာဖြစ်ရလေသနည်း။ ၎င်းအချက်မှာ အင်အားနည်းပါးသော မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ဘဝ မလုံခြုံမှုကို ပြသနေလေသည်။ မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ မရှိသော မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင် ပြုခြင်းသည် ဘဝအတွက် လုံခြုံရေးအစစ်အမှန်ဟုတ်ပါသလော။

ဖေဖေပြောသော ကိုသက်ထွန်းအောင်ဆိုသည့် အမည်ကို ဖေဖေ ရှေးယခင်တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ဖေဖေပြောစကားအရ

လည်းကောင်း၊ ကိုသက်ထွန်းအောင်၏ ဖခင် ဦးထွန်းမြတ်၏ စိတ် နှလုံးသဘောထားကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကိုသက်ထွန်းအောင်သည် စိတ်သဘောထား ကောင်းမွန်မည်၊ ယဉ်ကျေးလိမ္မာမည် ယောက်ျား တစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ ခန့်မှန်းမိပါသည်။ သို့သော် ယခု ကျွန်မတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အချက်မှာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ချစ် မေတ္တာစိတ် မရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မသည် ကျန်းမာသန်စွမ်းသော မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကျွန်မသည် အားကို လောက်ဖွယ်ဖြစ်သော၊ ချစ်ခင်စွဲလန်းဖွယ်ကောင်းသော၊ သစ္စာတရား ရှိသော ချစ်သူတစ်ယောက်ရရှိဖို့အရေး ရင်ခုန်မိပါသည်။

“ဖေဖေပြောတဲ့ အချက်တွေကို သမီးသေသေချာချာ အချိန် ယူပြီး စဉ်းစားစေချင်တယ် . . . အဲဒီလို စဉ်းစားတဲ့နေရာမှာ ဖေဖေ ကို လုံးဝထည့်မတွက်ပါနဲ့ သမီး . . . ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာမဆို ဖေဖေ သမီးအနားမှာရှိနေမှာပါ . . . ”

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိလေသည်။ ညရောက်သော အခါ ဖေဖေက အိပ်ရာဝင်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မကတော့ မအိပ်နိုင်သေးပါ။ အတွေးတွေသည် တောင်တောင်အီအီဖြစ်နေပါ သည်။ ကျွန်မ၏ အတွေးထဲသို့ မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သော ကျွန်မ ချစ်သူဟောင်း ကိုဝင်းဆွေထိုက်လည်း ရောက်လာသလို ရုပ်ရည်ကို မမြင်ဖူးသေးသော ဖေဖေသူငယ်ချင်းဦးထွန်းမြတ်၏သား ကိုသက် ထွန်းအောင်ကလည်း ရောက်ရှိလာပြီး ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာ ကျွန်မ ၏ ဘော့စ်ဖြစ်သူ ဆရာဦးကောင်းထက်လွင်ကလည်း ရောက်ရှိလာ လေသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် ကျွန်မသည် ထိတ်လန့်သွားပြီး ဆရာ့ကို အတွေးထဲမှ ကမန်းကတမ်းထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။ မငြိမ်မသက်ဖြစ်

နေသော စိတ်တွေကို ထိန်းဖို့အတွက် ကျွန်မသည် ခုတင်ဘေးစားပွဲ ပေါ်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူ၍ ဖတ်နေလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်းအိပ်ပျော်သွားမိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် ကုမ္ပဏီသို့ ပုံမှန်အချိန်တွင် ပင် ရောက်သွားမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာဦးကောင်းထက်လွင်က ရောက်မလာသေးချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် အပြင်ဘက်တွင် လုပ်စရာအလုပ်တွေကို ဘေးချ၍ စကားကောင်းမိကြသည်။

“မနေ့ညက ဆရာ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာပြီး အရက် သောက်ရင်း စကားပြောဖို့ ခေါ်တယ်ဗျ . . .”

ဦးထူးနိုင်က ပြောသဖြင့် ကျွန်မတို့ စိတ်ဝင်စားသွားမိကြ သည်။ ကျွန်မ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ဆရာသည် အဘယ့်ကြောင့် သူ၏ အတွင်းရေးများကို သူ့သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများထံတွင် ရင်မ ဖွင့်ဘဲ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးလည်း မဟုတ်သည့် လက်အောက် ငယ်သား ဝန်ထမ်းတစ်ဦးထံတွင် ရင်ဖွင့်ရလေသနည်း ဆိုသည့် အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအချက်သည် နောက်ပိုင်းတွင် ရှင်း သွားလေသည်။ ဆရာသည် ကုမ္ပဏီပြင်ပတွင် ရင်းနှီးသော အပေါင်း အသင်းမရှိချေ။ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေကလည်း ဆရာနှင့် ဝေး ကွာနေကြပြီဟု သိရသည်။ ပို၍ ထူးခြားသည့် အချက်မှာ ကိုထူးနိုင် သည် ဆရာနှင့်ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်စပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းပင်ဖြစ် သည်။

ကိုထူးနိုင်သည် ဆရာ့ဖခင်၏ တူနှစ်ဝမ်းကွဲလောက် တော်စပ်သည် ဆိုလေ၏။ ပြီးတော့ ကိုထူးနိုင်က ဆရာ့ထက်နှစ်နှစ် လောက်တော့ကြီးပေလိမ့်မည်။ သည်လိုဆိုလျှင် ကိုထူးနိုင်သည် ဆရာ့အစ်ကိုနှစ်ဝမ်းကွဲလောက်ဖြစ်နေပေသည်။ သို့သော် ကိုထူးနိုင် ကတော့ ထိုအချက်ကို ငြင်း၏။

“ဆွေမျိုးတော်တယ် ဆိုရုံပဲဗျ . . ဘယ်လိုတော်သလဲတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး . . ”

ကျွန်မတို့အုပ်စုရှိရာသို့ ကိုထူးနိုင်က ရောက်လာပြီး ညက တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်အချို့ကို ဖောက်သည်ချ၏။

“ဆရာက သနားပါတယ်ဗျာ . . . မျက်နှာလည်း သိပ်မကောင်းဘူး . . ဒါပေမယ့် ဇင်ဇင်အကြောင်းတော့ လုံးဝမပြောဘူးဗျ . . ကုမ္ပဏီအကြောင်း နည်းနည်းပြောတယ် . . ကုမ္ပဏီရှေ့ရေက အခုမွေးထားတဲ့ ပုစွန်ကန်တွေအပေါ်မှာ အရမ်းမူတည်နေတယ်လို့ ပြောတယ် . . နောက်ပြီး သူ့မှာလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ဖော် မရှိဘူးလို့ပြောတယ် . . ပုစွန်သမားအချင်းချင်းကျတော့လည်း မတိုင်ပင်ချင်ဘူတဲ့ . . ကိုယ့်လျှို့ဝှက်ချက် သူများရသွားမှာ စိုးတယ်တဲ့ . . မယွန်းဝတီဦးသာ အချိန်တိုတိုအတွင်း လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်လာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲတဲ့ . . ”

ထိုစကားအတွက် ကျွန်မဆရာကိုကြိတ်၍ ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။

ဆရာဦးကောင်းထက်လွင်သည် ကျွန်မကို အတော်ပင် မျှော်လင့်ထားပုံရလေသည်။ ခက်တာက ကျွန်မသည် ပုစွန်လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဇီးရိုးဖြစ်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာစကားတွေ အများကြီးပြောလာအောင် ဖွင့်ပေးပေမယ့် သူက မပြောဘူးဗျ . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် စိတ်ထင်တော့ ဆရာဟာ လုပ်ငန်းပြဿနာထက် . . အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာကို ပိုခံနေရပုံပဲ . . ”

“ဆရာ အရက်ရော မသောက်ဘူးလား . . ”

“ဆရာက အရက်မကြိုက်ဘူးဗျ . . ဘီယာတောင်မှ နည်းနည်းပဲ . . များသောအားဖြင့် ကိုကာကိုလာပဲ သောက်တာများတယ်”

“ကိုထူးနိုင် ဇင်ဇင်ကို မြင်ဖူးလား . . .”

“ဟာ . . . မြင်ဖူးတာပေါ့ဗျာ . . . မြင်ဖူးရုံတွင် မကဘူး . . . ရင်းလည်း ရင်းနှီးတယ် . . . ဒီကိုလည်း ခဏခဏလာတယ် . . .”

ကျွန်မတို့ စကားဝိုင်းသည် ဆရာ မရောက်မီကလေး၌ လူစု ခွဲလိုက်၍ အတော်ပင်ဖြစ်သွားလေသည်။ ကျွန်မလည်း ဆရာနှင့်အတူ အခန်းထဲလိုက်ဝင်ပြီး အလုပ်တွေကို လုပ်နေတော့သည်။ တကယ်တော့ အတွင်းရေးမှူးအလုပ်သည် ဘာမှမခက်ပါ။ ယခုတော့ စာရင်းကိုပါ တွဲကိုင်ပေးနေရလေသည်။ ငွေစာရင်းနှစ်ချုပ်ပါ အခြေအနေများအရ ဤပုစွန်လုပ်ငန်းသည် မနှစ်က ခွက်ခွက်လန်အောင် ရှုံးခဲ့လေသည်။

ကုန်ကြမ်းအဝယ်ဈေးနှုန်း ကြီးမြင့်မှုကြောင့်ဟု ယေဘုယျ သိထားရသော်လည်း ကျွန်မတို့စက်ရုံအအေးခန်းထဲမှာရှိသော ပုစွန်ကုန်ချောတန် (၅၀)ကျော်လောက်မှာ ရောင်းမထွက်သေးပေ။ ပြီးခဲ့သည့် တစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီတွင် ဝင်ငွေလုံးဝမရှိချေ။

ဆရာက သူ့စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး နေရာ(၂)နေရာလောက်ကို ဖုန်းဆက်နေ၏။ ကျွန်မကတော့ ငွေစာရင်းတွင် ကျွန်မသိချင်သည့် နေရာအချို့ကို ခဲတံဖြင့် ဝိုင်းထားလိုက်သည်။ ဆရာ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီးသောအခါ ကျွန်မ ငွေစာရင်းဖိုင်ကိုယူပြီး ဆရာရှေ့မှာ သွားထိုင်လိုက်သည်။ သူသည် ပူအိုက်သောရာသီဥတု၏ အပူဒဏ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားလာရပုံရသည်။ လည်ကတုံးအဖြူရောင်ရှုပ်အင်္ကျီသည် ချွေးတွေရွဲနေ၏။

“ဘာမေးစရာရှိလို့လဲ မယွန်းဝတီ . . .”

ယခုနောက်ပိုင်းတွင် ဆရာသည် ကျွန်မ၏နာမည် အပြည့်အစုံကို မခေါ်ဝေါ်တော့ဘဲ မယွန်းဝတီဟုသာ ခေါ်ပါတော့သည်။

“ဒီလိုပါ ဆရာ . . ပြီးခဲ့တဲ့ စာရင်းနှစ်ချုပ်မှာ ကျွန်မသိချင် တာလေးတွေ မေးချင်လို့ပါ . . ”

“မေးပါ . . ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လုံး ကုန်ချောတစ်တန်မှ ရောင်းမထွက်ဖူး ဆရာ . . အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ . . နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ စက်ရုံ Cool Store မှာ နောက်ထပ်ဝင်လာမယ့် ကုန်ချောတွေနဲ့ဆိုရင် ပြည့်မကုန် ဘူးလား . . ”

“အဲဒါအတွက်တော့ သိပ်ပြဿနာမရှိဘူး . . Cool Store မဆန့်တော့ရင် တခြားမှာ သွားအပ်ထားလို့ ရပါတယ် . . ဒါပေမယ့် မယွန်းဝတီပြောသလိုပဲ ကုန်ချောတွေ ရောင်းမထွက်သေးတာက တော့ ပြဿနာပဲ . . ခက်တာက ပုစွန်ဈေးကွက်မှာ ဈေးတွေ ထိုးကျ နေတယ် . . တကယ်လို့ အခုအခြေအနေအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ရတဲ့ ဈေးနဲ့ထုတ်ရောင်းမယ် ဆိုလို့ရှိရင် . . ”

ဆရာသည် ဂဏန်းပေါင်းစက်ကို ဆွဲယူ၍ ကိန်းဂဏန်း အချို့ကို ရိုက်နှိပ်တွက်ချက်နေသည်။ ပြီးမှ ဂဏန်းတွက်စက်ကို ကျွန်မရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

“အဲဒါ ပုစွန်တစ်တန်ကိုရုံးမယ့် အကြမ်းအရှုံးပဲ . . ”

ဗုဒ္ဓေါ။ မြတ်စွာဘုရား . . ။ ကိန်းဂဏန်းသည် ကြောက်မက် ဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

“ဒါတောင် ဒေါ်လာဈေးအခြေအနေနဲ့ ခန့်မှန်းပြောတာ နော် . . တကယ့်လက်တွေ့မှာ ဒီထက် ပိုရှုံးလာနိုင်တယ် . . ”

“ခဲပြီးသား ပုစွန်ရဲ့ သက်တမ်းဟာ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ဆရာ . . ”

“ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ တစ်နှစ်ပဲ . . ထုတ်လုပ်တဲ့နေ့ကနေ တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့အထိ ကောင်းမွန်စွာစားသုံးနိုင်တယ် . . ဒါက Cool

Store ထဲမှာ ၁၈ ဒီဂရီထားပေးထားတဲ့ အနေအထားကို ပြောတာ နော် . . ”

“အဲဒီ အခြေအနေကို ရောက်ဖို့နီးလာတဲ့ ပုစွန်တွေကို ရောင်းဖို့ အခက်အခဲရှိလာနိုင်တာပေါ့နော် . . ဆရာ . . ”

“Reprocess ပြန်လုပ်ပစ်ရတာပေါ့ . . ပုစွန်ဘလောက်တုံး တွေကို အအေးခန်းထဲမှာ သိုလှောင်ထားတာ တစ်နှစ်ပြည့်လုပြည့် ခင်မှာ အရေပြန်ဖျော်ပြီးပြုပြင်ဖန်တီးပစ်ရတယ် . . ပြီးမှ ပြန်ခဲရ တာပေါ့ . . ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် အရည်အသွေးကျ သွားတတ်တယ် . . Grade I အဆင့်ကို ပြန်ဖျော်ပြီး ပြန်ပြုပြင်ပြန်ခဲ မယ်ဆိုရင် Grade II လောက်ကို ကျသွားတယ် . . တစ်ခါတလေ တော့ ဒီထက်ပိုပြီး Quality ကျသွားတတ်တယ် . . ”

“စွန့်စားမှုတော့ အတော်များတဲ့လုပ်ငန်းပဲနော် ဆရာ . . စားသောက်ကုန်ဖြစ်နေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ . . ”

“အောင်မြင်သွားရင် ရလာမယ့် အကျိုးအမြတ်ကလည်း စိတ်ကူးယဉ်စရာကောင်းတာကိုး . . ”

ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင် ခံစားနေရသည့် အချက်တစ်ချက်ကို ထုတ်ဖော်လိုက်မိပါသည်။

“မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ပုစွန်လုပ်ငန်းစက်ရုံတွေက ပုစွန်တွေ ဟာ နိုင်ငံခြားအတွက်ချည်းပဲ ဖြစ်နေတာတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲ တစ်မျိုး ပဲ ဆရာ . . ကျွန်မတို့နဲ့ ပုစွန်ဟာ မဆိုင်သလိုဖြစ်နေတယ် . . ”

“အင်း . . တွေးကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ မယွန်းဝတီပြောသ လိုပဲပေါ့ . . ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်တော်တို့ထုတ်နေတဲ့ ရေခဲပုစွန် ကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေဟာ ရေချိုပုစွန်လောက်ကို မကြိုက်ကြ ဘူး . . ဒါ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တွေ့ပဲ . . ဒီတော့ ကိုယ့်လူမျိုးမကြိုက် တဲ့ ပုစွန်ကို သူများစားတာ စားပေစေပေါ့ဗျာ . . တစ်ခုတော့ ရှိတယ်

.. ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ရေချို၊ ရေငန်ပုစွန်တွေ မွေးမြူတာ အရမ်း အောင်မြင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ အဲဒီအကျိုးကို ရမှာပါ .. အဲဒီတော့ ပုစွန်လုပ်ငန်းရှင်တွေ ပုစွန်ကို ဒီထက်ပိုမွေး ကြဖို့လိုတယ် .. ”

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။ ဦးကောင်းထက်လွင်သည် စကားအဆုံး၌ ကုလားထိုင်နောက်မှီသို့ ကိုယ်ကိုယ်မှီ၍ ထိုင်လိုက် သည်။ သူ့ဘာကြောင့် ညှဉ်းသိုးသိုးဖြစ်နေသော ဆံပင်ကို မညှပ်သေး ပါလိမ့်ဟု ကျွန်မ တွေးနေမိသည်။

(၄)

ရာ ဦးကောင်းထက်လွင်သည် သိသိသာသာပင် မူပျက် နေလေသည်။ အခန်းထဲတွင် အအေးစက်ဖွင့်ထားပါလျက် သူ့မျက်နှာ တွင် ချွေးတွေ ပျံ့လာလေသည်။ တယ်လီဖုန်းကို ဆုပ်ထားသော သူ့လက်သည် မဆိုစလောက်မျှ တုန်ချင်နေလေ၏။ တစ်ဖက်မှအသံ ကို သူ့သိပ်မကြားသဖြင့် အော်၍ပြောနေသည်။ ယခုလာသော တယ် လီဖုန်းသည် သံတွဲမှဖြစ်လေသည်။

“မနေ့က ဘယ်လောက်သေသလဲ . . . အင်း . . . ပြော . . . ”
သူသည်ခဲတံဖြင့် စက္ကူပေါ်တွင် ကောက်မှတ်နေ၏။

“ကန်နံပါတ်(၁)က အကောင်လေးဆယ် . . . ဒီနေ့အကောင် ရှစ်ဆယ်သေတယ် . . . အင်း . . . (၂)ဆပေါ့ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ကန်နံ ပါတ် (၂) ကိုပြော . . . ကန်နံပါတ်(၂)က အကောင်(၅၂)ကောင် . . . ဒီနေ့ အကောင်(၉၀) ဟုတ်ပြီ . . . ကန်နံပါတ်(၃)ကိုပြော . . . ”

သူသည် တယ်လီဖုန်းပြောရင်း မျက်မှောင်ကိုကုတ်ထားလေ သည်။ ကျွန်မက သူ့ရှေ့မှာထိုင်ပြီး သူ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အကဲခတ်နေမိလေသည်။

“ဒါဟာ ဝှိုက်စပေါ့ရဲ့ လက္ခဏာလို့ထင်လား . . ကိုခင်ဆွေ . . ဟင် . . ဖြစ်နိုင်တယ်ဟုတ်လား . . ကန်နံပါတ်လေးကတော့ တစ်ကောင်မှမသေဘူးပေါ့ . . ဟုတ်လား . . အဲဒါဆိုရင် ကန်နံပါတ် လေးကို ဂရုစိုက်ပြီး ထိန်းပေးထား . . သေတဲ့ကောင်တွေကို ပီစီအာ တက်စ် လုပ်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား . . ဟုတ်ပြီ . . လုပ်ကြည့်မယ် . . ကန်အတွက် ဘာတွေလိုဦးမလဲ . . ကလိုရင်းလား . . ကျွန်တော် လာရင်ယူလာခဲ့မယ် . . ပုံး(၁)ပုံးပေါ့ ဟုတ်လား . . အင်း . . ကျွန်တော် ဒီညထွက် လာခဲ့မယ် . . မနက်စောစော ကန်ကိုရောက်မှာပေါ့ . . လို အပ်တာ ကျွန်တော်ရောက်မှ စီစဉ်မယ်”

ဆရာသည် စကားအဆုံး၌ တယ်လီဖုန်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ချထားလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် နဂိုထက်ပို၍ နွမ်းနယ်နေပုံ ရလေသည်။ သူက ကျွန်မ သူ့ကို ကြည့်နေမှန်းသိသွားသောအခါ ကျွန်မကို ပြန်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလေသည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးက ညှိုးနွမ်း နေလေ၏။

“သံတွဲက ပုစွန်ကန်(၃)ကန်မှာ ပိုးကျတယ်။ သိပ်မကြာခင် မှာ အားလုံးသွားမယ်ထင်တယ်။ White Spot လက္ခဏာတွေပဲ . . ”

“White Spot ဆိုတာ ဘာလဲဟင် . . ”

“ပုစွန်ကိုယ်ထည်မှာ ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်ရတဲ့အဖြူရောင် အစက်အပြောက်ကလေးတွေ ပေါ်စေတဲ့ ရောဂါကိုခေါ်တာ . . ရောဂါပိုးနာမည်တော့ ဆရာမသိဘူး . . ဒါပေမယ့် ပုစွန်လောကမှာ တော့ White Spot လို့ပဲ နာမည်ကြီးတယ် . . ”

“အဲဒီရောဂါဟာ လူတွေကို ရောဂါကူးစက်နိုင်လားဆရာ”

“လူတွေကိုတော့ မကူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပုစွန်အချင်းချင်း ကူးစက်တာတော့ သိပ်မြန်တယ်။ ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ကန်လုံးပြုတ် တာပဲ”

“ကုသလို့မရဘူးလားဆရာ . . .”

“ကျွန်တော်သိသလောက်ပြောရရင် ကုဖို့မလွယ်ဘူး”

စကားစအပြတ်တွင် ဦးကောင်းထက်လွင်သည် လက်ပတ်
နာရီကို ပင့်မြှောက်၍ကြည့်သည်။

“အခုနေ့လယ်ဆယ်နာရီထိုးပြီ . . . ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် . . .”

သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ ကျွန်မမျက်နှာကို ကြည့်လေ
သည်။ ပြီးမှဆက်ပြောသည်။

“မယွန်းဝတီ ကျွန်တော်နဲ့သံတွဲကို လိုက်ခဲ့ပါလား . . . ဟိုမှာ
တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲ ကြာမှာပါ . . . ဒီမှာလည်း ခေါ်သွားရမယ့်သူ တစ်
ယောက်မှမရှိဘူး . . . ကိုထူးနိုင်ဆိုလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ၊ မိသွယ်ကျ
တော့လည်း လည်လည်ဝယ်ဝယ်မရှိဘူး . . . ကျွန်တော့်အတွက် တိုင်
ပင်ဖော်လည်း ရတာပေါ့ . . .”

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဘုရားတလိုက်မိလေသည်။ ကျွန်မအလုပ်
ဝင်တာ တစ်လပင်မပြည့်သေးပါ။ ခရီးထွက်ရပေတော့မည်။ အမှန်
တော့ ခရီးထွက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မအလွန်ပင် ချို့တဲ့ပါသည်။
ကျွန်မ၏ဘဝတွင် ရန်ကုန်မှအဝေးဆုံးဆို၍ ပဲခူးကိုသာ ရောက်ဖူးပါ
သည်။ ဒါတောင်မှ ဖေဖေညီမ အန်တီမူရှိနေ၍သာ ရောက်ဖူးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်မှာလည်း ဖေဖေက တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါသည်။
ဖေဖေအပေါ် စိတ်မချမှုကလည်း ချက်ချင်းပင် စိတ်ထဲမှာပေါ်လာရ
သည်။

“ဆရာ . . . ကျွန်မမှာ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုမို့ . . .”

“ဪ . . . ဆောရီးနော် . . . ကျွန်တော် ဆန္ဒစောသွားတယ်
ကိစ္စမရှိပါဘူး . . . ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားတော့မယ် . . .”

“မဟုတ်သေးဘူးဆရာ . . . ဆရာမှာ ကူဖော်လောင်ဖက်
လည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး . . . ဒီလိုလုပ်ပါဆရာ . . . အခု ကျွန်မအိမ်ကို

ခဏပြန်ပါရစေ . . ကျွန်မတူမလေးတစ်ယောက်ကို အိမ်မှာခဏ
ခေါ်ထားလိုက်မယ်ဆရာ . . ”

သူသည် ကျွန်မကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို
စဉ်းစားလိုက်ပုံရပါသည်။ ပြီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောလေသည်။

“အင်း . . တကယ်ဆို ကျွန်တော့်ဇနီးကို ခေါ်သွားလို့ရရင်
ကောင်းမှာ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုး ဘယ်တော့မှရောက်
လာမှာမဟုတ်ဘူး . . ယောက်ျားရဲ့အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ မိန်းမ
မျိုးကို ကျွန်တော်ရထားတယ် . . ကောင်းပြီလေ . . မယွန်းဝတီ အခု
ချက်ချင်းအိမ်ပြန်လိုက်ပါ . . အစီအစဉ်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီ
ကို ညနေ(၅)နာရီအရောက်ပြန်လာခဲ့ . . အဝတ်အစားနဲ့အသုံးအ
ဆောင် နည်းနည်းထည့်ခဲ့ . . အိပ်ရာတွေ ယူစရာမလိုဘူး . . ဟိုကျမှ
အဆင်ပြေအောင် လုပ်ယူမယ် . . မလိုက်ဖြစ်ဘူးဆိုရင်လည်း ဘာမှ
ကိစ္စမရှိဘူး . . ကျွန်တော့်ဆီသာ အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းလှမ်းဆက်
လိုက်ပါ . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . ”

ကျွန်မပစ္စည်းတွေသိမ်း၍ အိမ်ပြန်ရန် ပြင်မိလေသည်။

“မယွန်းဝတီ တက္ကစီနဲ့ပဲ ပြန်ပါ . . လာရင်လည်း တက္ကစီနဲ့
ပဲ လာပါ . . ကျသင့်တဲ့ခရီးစရိတ်ကို စာရင်းတင်လိုက်ပါ . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . ”

ကျွန်မသူ့ကို နှုတ်ဆက်၍ သူပြောသည့်အတိုင်း အိမ်သို့
တက္ကစီဖြင့် ပြန်လာခဲ့လေသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဖေဖေက အံ့ဩ
နေသဖြင့် အကြောင်းစုံရှင်းပြရလေသည်။

“မရောက်ဖူးတဲ့ ဒေသတစ်ခုကို ရောက်ဖူးတာပေါ့ သမီး ရယ်
. . ဖေဖေအတွက်တော့ စိတ်ချပါ . . ဖေဖေ အဲဒီလောက်တော့
သန်ပါသေးတယ် သမီးရဲ့ . . ”

“ဟင့်အင်း ဖေဖေ . . သမီး စိတ်မချဘူး . . သမီး မိဝါကို ဖေဖေအနားမှာ ထားခဲ့မယ် . . ”

ခြေရင်းအိမ်က တယ်လီဖုန်းနှင့်ပင် ကျွန်မအဒေါ်အိမ်သို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ရလေသည်။ အဆင်သင့်ပင် တူမလေးမိဝါကို တွေ့ရ၏။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ အိမ်သို့လာနေပေးရန် အကူအညီ တောင်းရ၏။ တူမလေးမိဝါကလည်း ယခုချက်ချင်းပင် အိမ်သို့ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောသဖြင့် ကျွန်မစိတ်သက်သာရာရသွားမိလေသည်။

ထို့နောက် အိမ်သို့ပြန်ပြီး ထမင်းကို ခပ်သုတ်သုတ်စားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ရဆင်ရလေတော့သည်။ ခရီးဆောင်သေတ္တာထဲသို့ ကျွန်မ၏အဝတ်အစားလေးစုံလောက်ထည့်သည်။ ပြီးတော့ သွားတိုက်ဆေးနှင့်သွားပွတ်တံ၊ မိတ်ကပ်ဘူးနှင့်ဘီး၊ ဒီလောက်ဆိုလျှင် ပြည့်စုံပြီထင်ပြီး ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို သတိရသဖြင့် ထည့်ရသေးသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဖေဖေက ကျွန်မအခန်းထဲဝင်လာပြီးပြော၏။

“ပုစွန်ကန်တွေထိ သွားရမှာဆိုတော့ သမီးဂျင်းဘောင်းဘီ ထည့်သွားရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ် . . ထဘီနဲ့ဆို ချော်လဲတာတွေ ဘာတွေဖြစ်နိုင်တယ်. . ”

ဖေဖေပြောတာ သဘာဝကျသဖြင့် ဖေဖေကိုပြုံးပြလိုက်ပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီနက်ပြာရောင်တစ်ထည် ထပ်ထည့်လိုက်သည်။ အချိန်သည် အကုန်မြန်လွန်းလှလေသည်။ သိပ်မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာပင် ညနေ(၃)နာရီထိုးတော့သည်။ အဝတ်အစားထည့်သည့်အိတ်ကို ဆွဲ၍ အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှာချပြီး ဖေဖေကို မှာစရာရှိတာတွေ မှာရလေသည်။ သောက်လက်စဆေးကို သောက်ဖို့ မမေ့ရန်၊ ရေချိုးမမှားရန်။

အစားမမှားရန်၊ ပြီးတော့ အရေးအကြောင်းရှိလျှင် ဆက်သွယ်၍ ရရန် ကုမ္ပဏီဖုန်းနံပါတ်ကို ပြကွဒိန်မှာ မှတ်ထားပေးခဲ့၏။

သုံးနာရီခွဲသောအခါ မိဝါရောက်လာသဖြင့် ဖေဖေအတွက် စိတ်အေးသွားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မဘုရားဝတ်ပြုသည်။ ဖေဖေကို ကန်တော့သည်။

“အေး . . . ငါ့သမီးလေး . . . ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ လုပ်ငန်း ကိစ္စအားလုံးလည်း အဆင်ပြေချောမွေ့ပါစေ . . . ”

ဖေဖေနှင့် မိဝါကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်မအိမ်ရှေ့ထွက်၍ တက္ကစီငှားသည်။ ကျွန်မကုမ္ပဏီပြန်ရောက်တော့ ညနေလေးနာရီခွဲ လေပြီ။ ညနေ(၅)နာရီတိတိတွင် ဆရာဦးကောင်းထက်လွင် ပြန်ရောက်လာ၏။ သူသည် ပုစွန်ကန်အတွက် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းတွေ သွားဝယ်ခြင်းသာဖြစ်ပြီး အိမ်သို့မပြန်ရသေးချေ။ သူသည် ခပ်သွက်သွက်ပင် ရုံးခန်းထဲဝင်ပြီး မှာစရာတွေမှာသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို သွားရအောင်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မ၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆရာဆွဲမ၍ ကားပေါ်တင်လိုက်သောအခါ ကျွန်မဆရာ့ကို အားနာသွားပါသည်။ တားရန်အချိန်လည်း မမီတော့ပါ။ စိတ်ထဲမှသာ ဆရာ့ကို ကန်တော့လိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်ခဏဝင်မယ် . . . မယွန်းဝတီ . . . ခဏပဲ . . . ပြီးရင် ဆီဖြည့်မယ် . . . ”

ဆရာ့အိမ်သည် ခမ်းနားကြီးကျယ်ပါသည်။ ဆရာက ကျွန်မကို ကားပေါ်မှာပဲ စောင့်နေစေ၍ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်မက ဆရာ့အိမ်ကို အကဲခတ်ရနေပါသည်။ ဇနီးသည်ဖြစ်သူ ဇင်ဇင့်အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ ခဏနေတော့ ဆရာပြန်ဆင်းလာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးဆွဲလာ၏။

ဆရာဆလွန်းကားနောက်ဘက်တွင် ပစ္စည်းတွေဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ဆရာနှင့်အတူ ရှေ့မှာပဲယှဉ်၍ထိုင်လိုက်မိသည်။ ကားကိုခပ်သွက်သွက်ပင် မောင်း၍ဒီဇယ်ဆီဖြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ဆက်တိုက်ပင်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ အချိန်သည် ညနေ(၅)နာရီခွဲလေပြီ။

“မယွန်းဝတီ . . သံတွဲရောက်ဖူးသလား . . ”

“မရောက်ဖူးဘူး . . ကျွန်မက ပဲခူးကလွဲရင် ဘယ်မှမရောက်ဖူးဘူး . . ”

ဆရာမသိမသာပြုံးလိုက်၏။ ကားစတီယာရင်ကို ကိုင်ထားသော သူ့လက်တွေကို ကျွန်မသတိထားကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ ဘုရားရေ . . ဆရာ့လက်သည်းတွေ ရှည်နေပါပကော။ ဆရာ့ဇနီးသည် ဆရာ့လက်သည်းတွေ ရှည်နေသည်ကိုပင် သိပုံမရ။ ဆရာကတော့ အချိန်မရ၍ထားတော့။ ဇနီးတစ်ယောက်အနေနှင့်ဆိုလျှင် ကိုယ့်ခင်ပွန်းကို ကိုယ်ဂရုစိုက်သင့်သည်ဟု ကျွန်မတွေးလိုက်မိလေသည်။

“မယွန်းဝတီအိမ်ကိုရော စိတ်ချရရဲ့လား . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . တူမလေးကို ခေါ်ထားလိုက်တယ် . . ”

“မယွန်းဝတီမှာ အမေမရှိတော့ဘူးလား . . ”

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်ကပဲ ဆုံးသွားတယ်ဆရာ”

“ဪ . . ကျွန်တော်ကတော့ အဖေလည်း မရှိတော့ဘူး . . အမေလည်း မရှိတော့ဘူး . . သုံးနှစ်လောက်ကြာပြီ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားကြတာ . . ခဏကလေးနော် . . ကျွန်တော်ရေသန့်ဘူးနဲ့ အချိုရည်ဘူးတွေ ဆင်းဝယ်လိုက်ဦးမယ် . . ”

ဆရာသည် ကားကိုလမ်းဘေးချရပ်၍ ရေသန့်ဘူး(၅)ဘူး

နှင့်အချိုရည်ဘူးအချို့ဝယ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မအတွက် ဆိုပြီး အချဉ်ထုပ်တွေလေး၊ ငါး ဆယ်ထုပ်လောက် ဝယ်လာပေး၏။

“လမ်းမှာအိပ်ငိုက်ရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို အားမနာနဲ့နော် ကားက တစ်ညလုံးမောင်းရမှာ . . ”

“ဟင် . . ဆရာက မအိပ်ဘဲတစ်ညလုံး ကားမောင်းမယ် ဟုတ်လား . . ”

သူရယ်ပါသည်။ ဆရာရယ်လိုက်သောအခါ ရှိရင်းစွဲအရွယ် ထက်ပို၍နုပျိုသွားလေသည်။

“ကျွန်တော်ပြောခဲ့သားပဲ . . ပုစွန်လုပ်ငန်းလုပ်ရင် ပင်ပန်း မယ်ဆိုတာလေ . . ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ . . စီးပွားရေးအတွက်ပဲ . . ”

ကားပြတင်းတံခါးတွေ ဖွင့်မောင်းသဖြင့် လေက တအားတိုး သဖြင့် ကျွန်မဆံနွယ်တွေလွင့်နေသည်။ သားရေကွင်းတစ်ကွင်း လောက်မပါလာသည်ကို နောင်တရမိပြီး ကျွန်မဆံပင်တွေကိုစုပြီး တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးထုံးလိုက်သည်။ ဆရာက ကျွန်မကို မသိမသာ စောင်းကြည့်နေပါသည်။

“လေတအားတိုးရင် တံခါးမှန်ပိတ်လိုက်လေ . . ကျွန်တော် အဲယားကွန်းဖွင့်မောင်းပေးမယ် . . ”

“ရတယ်ဆရာ . . ကိစ္စမရှိဘူး . . ”

စကားပြတ်သွားပြန်သည်။ သူသည် ကားကိုငြိမ်ငြိမ်သက် သက်ပင်မောင်းနေသည်။ ကျွန်မကတော့ သွေးမတော်၊ သားမစပ် ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့်အတူ ခရီးရှည်တစ်ခုကိုသွားနေမိသည့်အဖြစ် ကို အံ့ဩနေမိလေသည်။ ဟိုး ယခင်ကာလတွေကဆိုလျှင်တော့ သည်အဖြစ်အပျက်ကို မည်သို့ထင်မြင်ချက်ပေးကြမည်မသိပါ။ သို့ သော် ကျွန်မစိတ်ထင်တော့ နောက်ပိုင်းခေတ်မှာဆိုလျှင် ယောက်ျား

နှင့် မိန်းမအလုပ်တာဝန်ဖြင့် ခရီးအတူသွားခြင်းအဖြစ်သည် မဆန်းတော့ဟု ထင်ပါသည်။

ညနေခင်းသည် လှပတင့်တယ်နေ၏။ ကျွန်မ၏လက်ဝဲဘက် အခြမ်းတွင် နေရောင်မမြင်ရတော့ဘဲ ကောင်းကင်တွင် တိမ်တွေနီနေသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ခရီးသည်တင် အမြန်ကားကြီးတွေ လေးငါးစီးတွေ့ရသည်။ ကားအတွင်းလေထိုးသဖြင့် ကျွန်မအသားတွေ ပူရှိန်းထလာသည်။ ဘုရားသခင် . . ကျွန်မ ပါရာစီတမောထည့်လာရန် မေ့ခဲ့ပြီး လမ်းခရီး၌ ပင်ပန်း၍ မဖျားပါစေနှင့်ဟုသာ ဆုတောင်းရပေတော့မည်။

ကားပြတင်းမှန်ကို တစ်ဝက်လောက်တင်လိုက်ရာ ဆရာက သတိပြုမိသွားပြီး သူ့ဘေးက မှန်ကိုပါ နည်းနည်းတင်ပေး၏။ ဆရာ့ကို ကျွန်မကျေးဇူးတင်လိုက်မိပြီး ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဆရာ့အပေါ် ရင်းနှီးခင်မင်စိတ် ဖြစ်မိလေသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဝှိုက်စပေါ့မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းနေရတယ် . . ဝှိုက်စပေါ့သာဆိုရင်တော့ အားလုံးသွားပြီ . . ”

“White Spot ဟုတ်မဟုတ် ဘယ်လိုသိနိုင်လဲဟင် . . ”

“ဒါက တက်ကနီရှင်(Technian) တွေမှကျွမ်းကျင်တာ . . သူတို့ဆီက ထင်မြင်ချက်ကို နားထောင်ရမှာပေါ့ . . ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ PCR Test လို့ခေါ်တဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းက စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုကို လုပ်သင့်တယ် . . ”

ကုမ္ပဏီတွင် ငွေရေးကြေးရေး ကျပ်တည်းသည့်အချိန်မှသည်ပြဿနာက လာကြုံသည်။ ဆရာက တစ်နေ့က ကျွန်မကို တိုင်ပင်ပါသည်။ ကုမ္ပဏီ၏ လည်ပတ်နေသော ငွေကြေးကိစ္စဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့မှာ ပေးစရာအကြွေးတွေကလည်း များနေလေပြီ။ ပြီးတော့ လစာကိစ္စ။ ဝန်ထမ်းတစ်ရာကျော်အတွက် လစဉ်လစာ

ငွေသည် ဆရာမပြောနှင့် ကျွန်မပင်လျှင် ခေါင်းခဲနေ၏။

ထို့ထက်ပို၍ ခေါင်းခဲစရာ ပြဿနာသည် စက်ရုံအတွက် နေ့စဉ်ဝယ်ယူရမည့် ကုန်ကြမ်းအတွက် ငွေဖြစ်လေသည်။ ထိုငွေသည် နေ့စဉ်ထွက်ငွေဖြစ်နေပြီး အဓိကကျနေလေသည်။ ငွေမရှိ၍ ကုန်ကြမ်းမဝယ်နိုင်လျှင် စက်ရုံရပ်ထားရပေတော့မည်။ ထိုအခါ ဝန်ထမ်းတွေကို အလုပ်မရှိဘဲ လစာပေးထားရသလိုဖြစ်နေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာက ကျွန်မတို့၏ ကုန်ချောတချို့ကို ကာလပေါက်ဈေးနှင့်ပင် ထုတ်ရောင်းရန် ဆန္ဒရှိနေ၏။ ရုံးမည်မှာ သေချာသော်လည်း လောလောဆယ်တွင် ထိုသို့ဖြေရှင်းခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

“အခုလက်ရှိ ကုန်ချောထုတ်နေတာကရော . . Form 7အရ ကြည့်ရင် အရုံးအမြတ် ဘယ်လိုရှိသလဲဆရာ . . .”

“အခုထုတ်နေတာတွေက မြတ်ရင်တောင်မှ အလွန်ရာခိုင်နှုန်း နည်းနည်းပဲမြတ်လိမ့်မယ် . . .”

“တခြားစရိတ်တွေနဲ့ဆို ရုံးလိမ့်မယ်နော် . . ဆရာ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ဟာ ပုစွန်ကန်တွေပဲ . . .”

ကျွန်မတစ်ချက်ပြုံးမိသွားသဖြင့် ဆရာက စောင်းငဲ့၍ကြည့်သည်။

“ဘာသာရေးအရကြည့်ရင်တော့ စိတ်မလုံစရာပဲနော် . . ဆရာ”

အလွန်သိမ်မွေ့စွာနှင့် ပစ်လွှတ်လိုက်သောမြား ဖြစ်လေသည်။ ဆရာသည် တစ်ချက်တွေသွားသည်။

“လူတွေရဲ့ အသားစားချင်တဲ့စိတ်ကိုက ဒီပြဿနာရဲ့အရင်းခံပဲ . . အင်းလေ . . ဘာသာရေးအရ ကြည့်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့

ဟာ သတ္တဝါတွေရဲ့ အသက်ကို သတ်ဖြတ်ရောင်းဝယ်နေတဲ့ သူတွေပဲ သမ္မာအာဇီဝမဟုတ်ဘူးပေါ့ . . . ”

ကျွန်မနောင်တရသွားမိပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဘာမဟုတ် သည့် စကားကြောင့် ဆရာနည်းနည်းတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပုံရပါသည်။

“တစ်ခုတော့လည်း လောကီဘက်က လှည့်တွေးလို့ရတယ် ဥပမာ ဆေးဝန်ထမ်းတွေပေါ့ . . . ရောဂါပိုးမွှားတွေကို သေအောင် ပိုးသတ်ဆေးတွေ သုံးရတယ် . . . အဲဒီအတွက် ရောဂါပိုးတွေသေတယ် အသက်တွေသေတယ် . . . ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုရောဂါပိုးတွေ သေလို့ လူတွေအတွက် ရောဂါမဖြစ်တော့ဘူး . . . အဲဒါဟာ လောကီအရ ကောင်းကျိုးပဲ . . . ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းနဲ့ထပ်တူတော့ မဟုတ်ပေ မယ့် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းကြောင့်လည်း စားနပ်ရိက္ခာ ပြဿနာကြီး ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ပြေလည်စေတယ် . . . ”

ဆရာသည် သူ့စကားအဆုံး၌ ပြုံးလေသည်။

“ဒါ ကျွန်တော်ကြံဖန်ပေးတဲ့ဆင်ခြေနော် . . . မယွန်းဝတီ လက်ခံ၊ မခံတော့မသိဘူး . . . ”

ကျွန်မရယ်လိုက်မိသည့်အခါ ဆရာကလည်း လိုက်၍ရယ် ပါသည်။ ညနေခင်းသည် မှောင်သွားလေပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရန်ကုန်မြို့ထဲမှထွက်ခဲ့လေပြီ။ ပြတင်းမှတိုးဝင်နေသည့် လေက နည်း နည်းလျော့သွား၏။ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်မှ လမ်းမီးတွေလင်းလျက် ရှိလေပြီ။

“ဆရာ ကျောင်း ဘာမေဂျာနဲ့ပြီးတာလဲဟင် . . . ”

“သင်္ချာနဲ့ပြီးတယ် . . . ”

“ဆရာကျောင်းပြီးပြီးချင်း ဘာလုပ်ခဲ့သေးလဲဟင် . . . ”

ဆရာပြုံးပြန်ပါသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါ။ ဆရာပြုံး

သည်ကို မြင်ရလျှင် ကျွန်မကြည်နူးမိပါသည်။ ဆရာ၏အပြုံးသည် ယောက်ျားဆန်သောအပြုံးဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော် ကျောင်းမပြီးခင်ကတည်းက ပန်းချီဆွဲတယ်”

“ရှင် . . .”

ကျွန်မ၏ အံ့အားသင့်သွားမှုကို မထိန်းလိုက်နိုင်ပါ။

“ကျောင်းပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်ပန်းချီတွေ ဆက်ဆွဲမိတယ် . . မိဘကလည်း ချမ်းသာတော့ ပန်းချီကားရောင်းရဖို့တွေ ဘာတွေ သိပ်စိတ်မပူဘူး . . ဆွဲနေရရင် ကျေနပ်နေတာပဲ . . နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေက ဖွင့်ပြောယူရတဲ့ဘဝရောက်ရော . . ”

“ဆရာအဖေက ဘယ်လိုပြောလို့လဲ . . ”

“မင်းအလုပ်က သဲကန္တာရထဲမှာ နှင်းဆီပင် သွားစိုက်တာနဲ့ တူနေပြီတဲ့ . . ”

ကျွန်မစိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရယ်လိုက်မိသည်။ ဆရာကလည်း ပြုံးရင်း ဆက်ပြောသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး . . အကျိုးမရှိနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာပါ . . အဲဒီနောက်မှာ ကျွန်တော့်ဖေဖေငွေတွေနဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ တစ်ခုထောင်ပြီး လုပ်ခဲ့သေးတယ် . . ကျွန်တော်ကိုယ်၌က စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်ဖို့ ကံမပါလာလို့လား . . ဒါမှမဟုတ်လုပ်ငန်းပဲ မကျွမ်းကျင်လို့လားမသိဘူး . . မြေနေရာပိုင်ဆိုင်မှု အငြင်းပွားတဲ့ပြဿနာနဲ့ ဆောက်လက်စတိုက် တချို့ရပ်လိုက်ရတယ် . . အဲဒီမှာတင် လုပ်ငန်းကိုဆက်ပြီး လည်ပတ်ဖို့ တောင့်မထားနိုင်တော့ဘူး . . ဆောက်ပြီးတဲ့တိုက်တွေကလည်း ရောင်းမထွက်တော့ ငွေတွေအိပ်ကုန်တယ် . . နောက်ဆုံးတော့ ကုမ္ပဏီကို သူများထိုးအပ်လိုက်ရတယ် . . ”

သိချင်စိတ်ကို မတားဆီးလိုက်နိုင်သဖြင့် ကျွန်မမေးလိုက်မိသည်။

“နောက်တော့ရော ဆရာ . . .”

“နောက်တော့ ဖေဖေကလည်း ‘အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်’ လုပ်တော့တယ် . . . အဲဒါကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့ သမီး ဇင်ဇင်သော်ဆိုတာနဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်တယ် . . .”

“သူတို့က အရမ်းချမ်းသာတယ် . . . ဘယ်လောက်ချမ်းသာ တယ်ဆိုတာ မှန်းတောင်မမှန်းနိုင်ဘူး . . . အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က လည်း မြန်မြန်ကြီးပွားနိုင်မယ်လို့ ထင်တဲ့ပုစွန်လုပ်ငန်းကို သူတို့ငွေနဲ့ ကောက်လုပ်လိုက်တာပဲ . . . အဓိကကတော့ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့် အပေါ် ငွေနဲ့လွှမ်းမိုးမှာကို မခံချင်လို့ပဲ . . .”

ကျွန်မစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

“ကျွန်တော့်ယောက္ခမဆီက ကျွန်တော် လိုသလောက်ငွေကို ရခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော် အလကားယူတာမဟုတ်ဘူး . . . ချေးယူတာ . . . စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ကိုချေးတာ . . . အတိုးမဲ့တော့ အတိုးမဲ့ပေါ့ . . . အပေါင်လည်း ဘာမှပေးစရာမလိုဘူး . . .”

ထိုစကားသည် ဆရာထံမှ နောက်ဆုံးပဲဖြစ်လေသည်။ ဆရာ နှုတ်ဆိတ်သွားသဖြင့် ကျွန်မလည်းငြိမ်နေလိုက်မိသည်။ ည(၇) နာရီထိုးသောအခါ ဆရာက ကျန်းမာရေးအတွက် တပို့တပါးသွားရန် ကားကို လမ်းဘေးချရပ်လိုက်၏။ ကျွန်မ ရှက်စိတ်နှင့် ဘာလုပ်ရမည် မသိဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဆရာက နူးညံ့စွာပြောလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မောင်နှမအရင်းအချာလိုပဲ သဘောထားပါ မယွန်းဝတီ . . .”

ဆရာသည် ကားပေါ်က အရင်ဆင်းပြီး ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာကိုလျှောက်သွားပေးသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်မရှက်မည်စိုး သဖြင့် ရှောင်သွားပေးခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

(၅)

မြို့မရောက်ခင် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ညစာစားကြသည်။ ည(၁၀)နာရီလည်း ထိုးလေပြီ။ ကျွန်မကတော့ ရင်နည်းနည်းတောင့်နေသဖြင့် သိပ်မစားနိုင်သော်လည်း ဆရာကတော့ အတော်ပင်စားနိုင်လေသည်။ သူ့စားနေသည်ကို အကဲခတ်နေသော ကျွန်မကို ဆရာက သတိပြုမိသွားပြီး ပြုံးပြလေသည်။

“နေ့လယ်စာ မစားလိုက်ရဘူး . . ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဘဝဟာ ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းပါတယ်လို့ . . ”

“အစာစားချိန်ကလေးကိုတော့ ဆရာ ဂရုစိုက်သင့်ပါတယ် ဆရာ . . တော်ကြာ အစာအိမ်ရောဂါတွေ ဘာတွေဖြစ်ရင် ဒုက္ခ”

သူ မသိမသာခေါင်းညိတ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျန်းမာရေး ကိစ္စဖြေရှင်းရန် အိမ်သာဘက်ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ သူ ပြန်ရောက်လာပြီး . .

“မယွန်းဝတီလည်း အပေါ့အပါးသွားထား . . ဒီကနေ ကျွန်တော် တောက်လျှောက်မောင်းတော့မယ် . . ”

ကျွန်မလည်း အိမ်သာဘက်ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မပြန်ရောက်လာတော့ ဆရာက ငွေရှင်းပြီး ကျွန်မကို အဆင်သင့်စောင့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သိပ်မကြာမီပင် ပြည်မြို့သို့ရောက်၍ နဝဒေးတံတားမှ ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်။ တံတားမှ မီးရောင်များဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်ကို ခပ်ဝါးဝါးမြင်နေရသည်။ ဟိုမှာဘက်ကမ်းတွင် မီးရောင်တွေ ဟိုမှာသည်မှာတွေ့ရ၏။

“ရှေ့မှာ ဥသျှစ်ပင်ရောက်မယ် . . အဲဒီကျရင်မှတ်ပုံတင်စစ်လိမ့်မယ် . . မယွန်းဝတီမှတ်ပုံတင်ပါတယ် မဟုတ်လား . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ”

စလင်းဘတ်ထဲမှ မှတ်ပုံတင်ကို အဆင်သင့်ထုတ်ထားလိုက်သည်။ လ. ဝ. က,က မှတ်ပုံတင်စစ်ဆေးပြီးသောအခါ ကားက ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရခိုင်ရိုးမကိုစတက်တော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က ပထဝီသင်ရတော့ ရခိုင်ရိုးမတောင်ကြီးကို ဖြတ်ဖောက်ထားတဲ့ တောင်ကြားလမ်း(၃)ခုရှိတယ်ဆိုတာ မှတ်မိလား . . အမ်းတောင်ကြားလမ်းရယ် . . တောင်ကုတ်တောင်ကြားလမ်းရယ် . . ဝှတောင်ကြားလမ်းရယ် ဆိုပြီးလေ . . အခုတက်နေတာက တောင်ကုတ်တောင်ကြားလမ်း. . ပြည်ကနေ တောင်ကုတ်အထိ မိုင်(၁၀၀)ကျော်ရှည်တယ် . . အံ့ဩစရာကောင်းတယ် . . ဒီတောင်တက်လမ်းကို နေ့ခင်းဘက်တက်ကြည့်ရင် ပိုပြီး ကောင်းတယ် ရှုခင်းတွေက သိပ်လှတာပဲ . . ”

ကျွန်မကတော့ ဆရာ့လို ပထဝီသင်ခန်းစာတွေကို မှတ်မိသူမဟုတ်သဖြင့် ဆရာ့စကားကိုသာ နားထောင်နေမိပါသည်။ တောင်တက်လမ်းသည် မြွေလိမ်မြွေကောက်ဖြစ်နေပြီး အကွေ့အ

ကောက်၊ အနိမ့်အမြင့်တို့၌ အန္တရာယ်လည်း ရှိနေပါသည်။ ဆရာက တော့ ကားကိုကျွမ်းကျင်စွာမောင်းနေလေ၏။ ကားမီးရောင်ဖြင့် သစ်ပင်တွေ ထူထပ်လာသည်ကိုတွေ့နေရသည်။ တောင်ပေါ်စတက် သည်နှင့် အပူရှိန်က သိသိသာသာ ကျသွားလေသည်။ တောင်၏ အရှိန်၊ သစ်ပင်တို့၏အရှိန်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

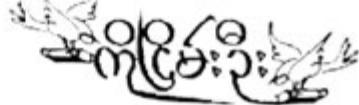
အချို့နေရာတွေမှာ သတိဖြင့်မောင်းနေရသဖြင့် ဆရာ သည် စကားမပြောတော့။ ထိုအခါ ကျွန်မသည် တဖြည်းဖြည်းအိပ် ငိုက်လာ၏။ သို့သော် ကားအလူးအလွန်ကလည်း များသဖြင့် အိပ်၍ တော့မပျော်ချေ။

“မယွန်းဝတီနောက်မှာ သွားအိပ်ပါလား . . . တချို့ပစ္စည်း တွေ အရှေ့ကိုပို့လိုက် . . . ”

ဆရာက ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို နောက် ခန်းသို့ရွှေ့ပေးသည်။ ကျွန်မသည် ဆရာ့အပေါ်ပို၍ခင်မင်မိလေ သည်။ ဘာပဲပြောပြော နောက်ဘက်က ထိုင်ခုံသည် ကျွန်မအတွက် ပို၍အဆင်ပြေလေသည်။ ဆိုဖာထိုင်ခုံပေါ်တွင် ကျွန်မခွေခွေခေါက် ခေါက်ကလေးအိပ်၍ လိုက်လို့ရသည်။ ဆရာက ကားကို ဆက်၍ မောင်းသည်။ ကားအလူးအလွန်များကြားမှာပင် ကျွန်မအိပ်ပျော် သွားမိလေသည်။

“ခဏထဦး . . . မယွန်းဝတီ . . . မှတ်ပုံတင်ပြရဦးမယ် . . . ”

ပဲခူးတိုင်းနှင့်ရခိုင်ပြည်နယ်ကြားတွင် ညောင်ကျီးစခန်းဆို တာ ရှိနေပြီး၊ လ. ဝ. က,က ကျွန်မတို့ကို မှတ်ပုံတင်စစ်ဆေးပြန် သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကားပေါ်တွင်ပြန်၍ အိပ်ဖြစ်သွားလေသည်။ ဆရာကတော့ ကားကိုဆက်မောင်းနေလေသည်။ နံနက်(၅)နာရီ လောက်ကျတော့ တောင်ကုတ်မြို့ကိုရောက်ပြီး ကျွန်မလည်းလန်နိုး

လာခဲ့သည်။ ဘာပဲပြောပြော အိပ်စက်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မလန်းဆန်း သွားခဲ့သည်။

“တောင်ကုတ်မှာ မနားတော့ဘူး . . သံတွဲကျမှ လက်ဖက် ရည်သောက်ကြတာပေါ့ . . ”

ကျွန်မလည်း ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ ဘီးကိုလှမ်းနှိုက်လိုက် ပြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည့် ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ဖိးပြီး တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံး ပြန်ထုံးလိုက်၏။ ဆရာက ကားကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် မောင်းနေ သည်။ တောင်ကုတ်နှင့်သံတွဲကြားလမ်းသည် အကွေ့အကောက်များ သော်လည်း တောင်တက်လမ်းများမဟုတ်တော့။ တောင်ကုန်းကလေး အချို့ကို တက်ရသောလမ်းမှအပ မြေပြန့်ဖြစ်နေသည်။ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တွင် ရောင်နီပြိုလာချေပြီ။ ပြတင်းမှတိုးဝင်လာသော လေကြောင့် ကျွန်မတွင် နွမ်းနယ်မှုများ လုံးဝရှိမနေတော့ချေ။

ဘေးတစောင်းမြင်နေရသော ဆရာ့မျက်နှာကို တစ်ချက် ကျွန်မကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာ့မျက်နှာသည် နွမ်းနယ်နေမှုကြောင့် အနည်းငယ်ချောင်ကျနေ၏။ ယောက်ျားပီသ၍ ခန့်ညားလှသော ဆရာ့သွင်ပြင်လက္ခဏာကြောင့် ကျွန်မစိတ်ထဲ၌ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် လှုပ်ရှားသွားမိလေသည်။ (၂)နာရီလောက်ကြာတော့ သံတွဲကိုရောက် သွားလေသည်။ သံတွဲရောက်တော့ နံနက်(၇)နာရီထိုးလေပြီ။

သံတွဲမြို့သည် ခမ်းနားထည်ဝါမှုမရှိသော်လည်း နှစ်သက် ဖွယ်မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်မှာ ဧကန်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မတို့သည် လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ ကားရပ်ပြီး မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ရန် ပြင် ဆင်ရာ ဆရာ့၌ သွားပွတ်တံနှင့် သွားတိုက်ဆေး မပါလာကြောင်း သိရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မက ကျွန်မ၏ သွားပွတ်တံကို သွားတိုက် ဆေး ညှစ်တင်လိုက်ပြီး ဆရာ့ကိုပေးလိုက်သည်။

“ဆရာ . . မရွံ့တတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မသွားပွတ်တံနဲ့ အရင် တိုက်လိုက်ပါဆရာ . . ”

ဆရာသည် ပြုံး၍ . .

“ကျွန်တော်က မရွံ့တတ်ပါဘူး . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မတိုက်သေးပါဘူး . . မယွန်းဝတီတိုက်ပြီးမှပဲ တိုက်ပါ့မယ် . . ”

“ဟင့်အင်း . . ဆရာအရင်တိုက် . . ”

ဆရာက မငြင်းသာတော့ဘဲ သွားပွတ်တံကိုယူ၍ သွားတိုက် ၏။ ပြီးတော့ ရေသန့်ဗူးနှင့် ပလုတ်ကျင်းသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာသစ် ၏။

အမှန်စစ်စစ် ကျွန်မသည် ရွံ့တတ်သူဖြစ်သော်လည်း ဆရာ တိုက်ပြီးသား သွားပွတ်တံကို မရွံ့ခြင်းမှာ ထူးဆန်းနေလေသည်။ ကျွန်မတို့(၂)ဦး လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ပြီးလိုက်ကြ၏။ သံတွဲမြို့ပေါ်မှ ပုစွန်ကန်ကိုရောက်အောင် အတော်ပင် သွားရသေးသည်။

သို့သော် ကျွန်မတို့ လာခဲ့သည့်ခရီးနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် မပြော ပလောက်သောခရီးသာ ဖြစ်၏။ ပုစွန်ကန်ရောက်တော့ နံနက်(၈) နာရီခွဲလေပြီ။ ပုစွန်ကျွမ်းကျင်သူ (Technician) ဦးခင်ဆွေက ရုံးခန်း ထဲမှ ကျွန်မတို့ကို အပြေးအလွှားထွက်၍ ကြိုဆိုလေသည်။ ပုစွန်ကန် အလုပ်သမားလေး(၂)ဦးက ကားပေါ်မှာပါလာသည့် ပစ္စည်းတွေကို ချနေသည်။

“မယွန်းဝတီ ဒါ ကိုခင်ဆွေတဲ့ . . Technicianပေါ့ . . ကန် မန်နေဂျာလည်းသူပဲ . . အခြေအနေဘယ်လိုရှိသေးလဲ ကိုခင်ဆွေ”

“ဒီနေ့မနက်မှာ အကောင်သေတာ ပိုများလာပြီ . . လာ ဆရာ . . ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ရအောင် . . ”

ကျွန်မလည်း ဆရာနှင့်အတူ နောက်မှလိုက်ရင်း ပတ်ဝန်း ကျင်တစ်ခုလုံးသို့ အကဲခတ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သိပ်မမြင့်သော

တောင် (၂)လုံးရှိ၏။ သည်ဘက်ခြမ်း မြေညီလွင်ပြင်တွင် ပုစွန်ကန်ကလေးကန်ရှိသည်။ ကန်တစ်ကန်လျှင် ရေလှည့်စက် (Pedal Wheel) လေးခုစီကို အင်ဂျင်တစ်လုံးစီနှင့် ဆက်ပြီးမောင်းထားပေး၏။

မြေမျက်နှာပြင်ထက် လေးငါးပေလောက်မြင့်မည့် ပုစွန်ကန်ဘောင်(မြေသားဘောင်)ပေါ်တွင် ကျွန်မတို့လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ ကန်အလယ်တွင် ရေအမြင့်ကို ပြသနေသည့်အမှတ်အသားတိုင်ကို စိုက်ထူထား၏။ ရေအမြင့်ကို ကျွန်မဖတ်လိုက်ရာ (၆)ပေအတိဖြစ်နေ၏။ ကန်အလုပ်သမားလေးတစ်ဦးက ပလတ်စတစ်လှေကလေးဖြင့် ပုစွန်သေတွေကို စုဆောင်းလျက်ရှိပြီး ကိုခင်ဆွေ လှမ်းခေါ်သဖြင့် ကျွန်မတို့ရှိရာ ရောက်ချလာသည်။ သူ့လှေပေါ်မှ ပလတ်စတစ်ဇလုံထဲတွင် ပုစွန်သေတွေ မနည်းပါ။ ကျွန်မခန့်မှန်းချက်အရ အကောင်နှစ်ရာကျော်လောက်များ ရှိမလားမသိပါ။ ဆရာက ဇလုံထဲမှ ပုစွန်သေတွေကိုကိုင်၍ သေသေချာချာကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား . . ဘယ်လိုထင်သလဲ ကိုခင်ဆွေ . . ”

“ဝှိုက်စပေါ့ . . ဖြစ်ဖို့ရာခိုင်နှုန်း (၈၀)လောက် သေချာပါတယ်ဆရာ . . ”

ဆရာ၏ မျှော်လင့်နေသော မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

“ကုသလို့ဖြစ်မလား . . ”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်နေတယ်ဆရာ . . ရေကိုလည်း ကြည့်ပေးထားပြီးပြီ . . နောက်ပြီး Treatment တချို့လည်း ပေးထားပါတယ် . . ”

“PCR Test လုပ်ကြည့်ဖို့လိုမလား . . . ”

ကိုခင်ဆွေက ပြုံးပါသည်။

“အချိန်မီမှာမဟုတ်တော့ဘူး . . ဒီနေ့ဆို သေနှုန်းက အရမ်း

များလာတယ် . . ဒါတောင် ကျွန်တော် ဒီကောင့်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်လို့ ကန်ထဲမှာ ပုစွန်သေတွေရှိလိမ့်ဦးမယ် . . ”

ကျွန်မကတော့ သေနေသော ပုစွန်လေးတွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ ပုစွန်လေးတွေက အရွယ်သိပ်မငယ် တော့ပါ။ ကျွန်မစိတ်ထင်တော့ ဦးခေါင်းမှအမြီးစွန်းအထိ သုံးလက်မ နှင့် လေးလက်မကြားလောက်ရှိမည်။ ကိုခင်ဆွေသည် ပုစွန်တစ် ကောင်ကိုကောက်ယူ၍ ဆရာ့ကိုအနီးကပ်ပြနေ၏။

“ဒီမှာတွေ့လားဆရာ . . ခပ်ဖျော့ဖျော့ အဖြူစက်လေးတွေ”

ကျွန်မကတော့ ဘာမှမသိသဖြင့် ပုစွန်ကိုယ်ထည်မှာ ကိုခင် ဆွေပြသည့် ခပ်ဖျော့ဖျော့အဖြူစက်များကို မမြင်ပါ။ ဆရာသည် ပုစွန်တွေကို တစ်ကောင်စီယူ၍ သေသေချာချာကြည့်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆရာသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခပ် လေးလေး ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်တစ်ရက် စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ် . . မထူးတော့ဘူးဆိုရင်တော့ အားလုံးသိမ်းလိုက်တော့ . . ဒါနဲ့ ကန် နံပါတ်လေးအခြေအနေရော . . မကူးစက်ဘူးလို့ထင်လား . . ”

“ခုထိတော့ မကူးသေးဘူးထင်တယ် . . ”

“ဟုတ်ပြီ . . ဒါဆို ကန်နံပါတ်လေးကို Harvest လုပ်ရ အောင် . . ”

Harvest ဆိုသည့်စကားလုံးကို ပုစွန်လောကမှာလည်း သုံး ပါလား . . ဟု ကျွန်မအံ့ဩသွားလေသည်။ ကောက်ပဲသီးနှံတွေ ရင့် မှည့်၍ ရိတ်သိမ်းခြင်းကိုခေါ်သော စကားလုံးဖြစ်လေသည်။ ပုစွန်တွေ ကို ဖော်ပေတော့မည်ပဲ။

“ခုချက်ချင်းလုပ်ရမလား ဆရာ . . ”

“ဟုတ်တယ် . . အခုချက်ချင်းလုပ်ရမှာ . . ရေခဲဝယ်ရမယ် . . နောက်ပြီး ရန်ကုန်ကိုတင်ဖို့ ကားစီစဉ်ပါ . . ”

“ဆိုဒ်ကတော့ အရမ်းငယ်တယ်နော်ဆရာ . . ”

“ကိစ္စမရှိဘူး . . Process လုပ်ဖို့ကတော့ ဟိုကျမှစီစဉ် မယ် . . အခုချက်ချင်း ရေလျှော့လိုက်တော့ . . ”

ကျွန်မတို့ ကန်နံပါတ်လေးကို ကန်ဘောင်ပေါ်တွေမှပင် လျှောက်သွားလိုက်ကြသည်။ ကန်တိုင်းတွင် ရေထွက်ပေါက်ရေတံခါး တွေရှိကြလေသည်။ ဆရာက ကန်နံပါတ်လေးကို ချာတိတ်တစ် ယောက်ကိုကွန်ပစ်ခိုင်းပြီး ပါလာသည့် ပုစွန်တွေကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးနေသည်။

“ဟုတ်ပြီ ဒီကောင်တွေကို Harvest (ဖော်ခြင်း) ချက်ချင်း လုပ်ပေတော့ . . ”

ကိုခင်ဆွေက ချက်ချင်းပင် စီစဉ်စရာရှိသည်တို့ကို စီစဉ် တော့သည်။ ဆရာသည် စိတ်မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ ကန်အမှတ်(၁)သို့ ပြန်သွားပြန်သည်။

ကျွန်မကတော့ ဆရာပြောသော ပုစွန်လုပ်ငန်းဟာ ပင်ပန်း တယ်ဆိုသောစကားကို တဖြည်းဖြည်းနားလည်လာလေသည်။ ကန် ဘောင်ပေါ်တွေမှာ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်နှင့်ပင် ခြေသလုံးတွေ တောင့်လာ၏။ ကန်တွေကလည်း တစ်ကန်နှင့်တစ်ကန် ဘောင်သာ ခြားထားသည်ဆိုသော်လည်း အတော်ဝေးပါသည်။ နေနည်းနည်းမြင့် လာသောအခါ ကျွန်မချွေးတွေစို့လာသည်။

“ကန်နံပါတ်လေးကို ဒီနေ့ဖော်ပြီးတာနဲ့ ဒီကောင်တွေလည်း ဖော်ပစ်လိုက်ရတော့မယ် . . ”

ကျွန်မစကားလုံးတစ်လုံးကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“Force To Harvest ပေါ့နော် . . ဆရာ . . ” (မရင့်မှည့်မိ
(ဝါ) ပန်းတိုင်မရောက်မီ တွန်းအားပေး၍ ရိတ်သိမ်းခြင်း)

“ဟုတ်တယ် . . Force To Harvest ပဲ . . ”

ကျွန်မသိချင်သည့် အရာတွေကို ဆရာ့ကိုမေးလိုက်မိသည်။

“ဒီကန်တစ်ကန်ကို ပုစွန်သားပေါက် ဘယ်နှကောင်ထည့်
ထားသလဲဆရာ . . . ”

“နှစ်သိန်းခွဲ . . အခုမွေးနည်းက Intensive မွေးနည်းလို့ခေါ်
တယ် . . ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်ဂရုစိုက်ပြီး မွေးတဲ့နည်းပေါ့ . . တချို့တွေ
ကတော့ Extensive မွေးနည်းမွေးကြတယ် . . သူ့ကျတော့ အခု
မယွန်းဝတီမြင်နေရတဲ့ ရေဒလက် Pedel Wheel တွေအများကြီး
ထည့်စရာမလိုဘူး . . ”

“ရေထူထည် တစ်ကန်ကို ဘယ်လောက်ရှိမလဲဆရာ . . ”

“အင်း . . ကျွန်တော်ကတော့ Intensive မဟုတ်လို့ တိတိ
ကျကျတော့မပြောနိုင်ဘူး . . တစ်ဧကခွဲကန်ဗျာ . . ရေအနက်(၆)
ပေရှိတယ် . . တွက်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ တိတိကျကျသိရမှာပဲ . .
အလျား×အနံ×အမြင့်ဆိုရင် ကန်ရဲ့ထူထည်ရမယ်လေ . . အဲဒါဟာ
ရေရဲ့ထူထည်ပဲပေါ့ . . ”

“ဆရာ Extensive ရော မမွေးဘူးလား . . ”

“မြေနေရာကလည်း ရှားတယ်ဗျာ . . နောက်ပြီး ကန်တူး
စရိတ်ကလည်း မနည်းတော့ နေရာကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ အကျိုးအမြတ်များ
များရှိမယ့် Intensive ကိုပဲ ကျွန်တော်မွေးပါတယ် . . Extensive
ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး . . ”

သည်လိုဆိုပြန်တော့ ဆရာသည် စီးပွားရေးသမားစစ်စစ်
တစ်ယောက်ပြန်ဖြစ်သွားပြန်သည်။ အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းပါ
သည်။ ဆရာက အရင်က ပန်းချီဆရာဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

ယခု အသက်အရွယ်တွင် ဆရာတွင် ပန်းချီအနုပညာ ဝိညာဉ်ရှိနေ တုန်းပဲလားဟု ကျွန်မ သိချင်နေလေသည်။

“တကယ်လို့ပေါ့ဆရာ . . ဆရာပြောတဲ့ Intensive မွေး နည်းက အောင်မြင်မယ်ဆိုရင် တစ်ဧကခွဲကန်တစ်ကန်ကို ပုစွန်ကန် ဘယ်လောက်ထွက်နိုင်လဲဆရာ . . .”

“လေး ငါးတန်လောက်တော့ အောက်ထစ်ပဲ . . ပိုရင်သာပို ရမယ် . . လျော့ဖို့တော့မရှိဘူး . . ”

ရရှိလာမည့်အကျိုးအမြတ်သည် စိတ်ကူးယဉ်ဖွယ်ပင် ဖြစ် နေလေ၏။

“ကဲ . . လာ . . မယွန်းဝတီ . . ကျွန်တော်တို့ ခဏနားကြရ အောင် . . ”

ပုစွန်ကန်တွင်ရှိသော အဆောက်အဦးမှာ တဲသာသာရှိ သည်။ ထိုတဲထဲတွင်ပင် ကျွန်မတို့ ထိုင်လိုက်မိကြသည်။ အထဲမှာ ပုစွန်စာအိတ်တွေကလည်း ပြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ အင်ဂျင်(၂)လုံး ကလည်း ပြင်လက်စပြုတ်စဗျင်းတောင်း ဖြစ်နေ၏။ တဲနံရံတွင် ကန် အခြေအနေပြဇယားကို ဝှိုက်ဘုတ်မှာ ဆွဲထားလေသည်။ ပုစွန်တစ် ကောင်၏ ပျမ်းမျှအလေးချိန်တိုးတက်မှုကို ရက်စွဲနှင့်တကွ ဖော်ပြ ထားလေသည်။ ကျွန်မ ငြီးစိစိကြီးဖြစ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် ရေချိုး ချင်သည်။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နေပူရှိန်ကြောင့် ချွေးတွေစိုရွံ့ နေလေသည်။ ဆရာပြောတာမှန်ပါသည်။ ပုစွန်လုပ်ငန်းသည် ပင် ပန်းပါသည်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် ယခုအခြေအနေသည် ကျွန်မအတွက် အလွန်ပင် ပင်ပန်းပါသည်။

ကျွန်မသက်ပြင်းချလိုက်သည်ကို ဆရာရိပ်မိသွားသည်။

“အင်း . . ဒီလိုလုပ်ရအောင် . . ကိုခင်ဆွေ ဒီမှာစီစဉ်စရာ တွေ စီစဉ်ထားလိုက် . . ရေထုတ်ဖို့ကလည်း အတော်စောင့်ရဦးမှာ

. . ကျွန်တော်တို့ သုံးလေးနာရီတော့ နားလို့ရတယ် . . အဲဒီတော့ မယွန်းဝတီတည်းခိုခန်းမှာ သွားတည်းရမယ် . . ဒီမှာတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး . . ဟိုမှာ ရေချိုးပြီး ခဏနားမယ် ပြီးရင် နေ့လယ်စာစားပြီးမှ ဒီပြန်လာမယ် . . ”

ကျွန်မကတော့ သည်နေရာမှ မြန်မြန်ခွာချင်နေတာပဲ သိသည်။

“လာ . . သွားကြရအောင် . . ”

ကိုခင်ဆွေက ကျွန်မကို ပြုံး၍ပြောသည်။

“ရာသီဥတုကလည်း ပူတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ . . ”

ကျွန်မရယ်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ဆရာနှင့်ကျွန်မ ကားနှင့် ပုစွန်ကန်မှ ပြန်ထွက်လာသည်။ ကားကို တစ်နာရီလောက်မောင်းလိုက်သောအခါ ပင်လယ်ကို စမြင်ရလေသည်။ လှိုင်းကြီးတွေက ပြာလဲ့နေပြီး ကမ်းခြေကို ‘တဝုန်းဝုန်း’နှင့် တိုက်ခတ်နေသောအသံကို ကားပေါ်ကပင် ကြားနေရ၏။ တည်းခိုရမည့်နေရာသည် အတော်ပင် လှပလေသည်။ လုံးချင်းဘန်ဂလိုလေးတွေကို တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးခြားပြီး ဆောက်ထားသည်။

ဆရာက ကျွန်မအတွက် အခန်းငှားပေးသည်။

“ဆရာ . . ဒီညဘယ်မှာ အိပ်မှာလဲဟင် . . ”

ဆရာသည် ကျွန်မကိုတစ်ချက်ကြည့်၏။ ဆရာ့အကြည့်သည် နွမ်းနယ်လေသည်။

“ကန်ဖော်ဖို့က အချိန်အတော်ယူရမှာ . . မပြီးရင်တော့ ကျွန်တော် ဟိုမှာပဲ ညအိပ်လိုက်မယ် . . အခုလောလောဆယ်တော့ မယွန်းဝတီ ဒီမှာပဲနားနေပါ . . ”

ကျွန်မနေရမည့် အခန်းကလေးသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ရှိပါသည်။ ပင်လယ်ရှုခင်းကို မမြင်ဖူးသော ကျွန်မအတွက် ပင်လယ်

ရှုခင်းသည် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။ ဆရာသည် တည်းခိုရိပ်သာနှင့် ရင်းနှီးနေပြီး ကျွန်မအခန်းက အိမ်သာမှာပင် တပိုးတပါးဝင်သည်။ ပြီးတော့ ရေချိုးသည်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီး အပြင်ခဏထွက်သွားသည်။ ကျွန်မစိတ်ထင်တော့ ဆရာသည် ကျွန်မလွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြစ်အောင် ရှောင်ထွက်သွားခြင်းပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မရေချိုးခန်းဝင်သည်။ ပြာလဲ့နေသော ပင်လယ်ပြင်တွင် ရေကူးနေသောသူတွေကို တွေ့သော်လည်း ကျွန်မပင်လယ်ကိုကြောက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားတွေရှေ့မှာ ကျွန်မရေမကူးရဲပါ။ ကျောင်းတုန်းကတော့ ဝေဝေတို့နှင့်အတူ ရေကူးကန်မှာ ရေသွားကူးလေ့ရှိပါသည်။

“မိယွန်းရယ် . . နင်ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ထားတာ သိပ်လှတာပဲ ကိုယ်လုံးက ဘာမှအပြစ်ပြောစရာမရှိဘူး . . သိပ်လှတာပဲဟယ် . . နင့်ကိုရမယ့်ယောက်ျားတော့ ကံကောင်းမှာပဲ . . ”

ယမုံ၏စကားသံကို ရေချိုးရင်းက ပြန်ကြားမိပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။ နောက်တော့ ကျွန်မအဝတ်အစားလဲဝတ်သည်။ ပုစွန်ကန်ကို ပြန်သွားရဦးမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မဘောင်းဘီကို ထုတ်ဝတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မဂျင်းဘောင်းဘီက ပေါင်တွင်အကျပ်ဖြစ်ပြီး ဒူးဆစ်အောက်နားသို့ လက်နှစ်လုံးခန့်သာ ရောက်နေသည့် ဘောင်းဘီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မခြေသလုံးတွေတော့ ပေါ်နေ၏။

သို့သော် ပုစွန်ကန်လိုနေရာမျိုးနှင့် သည်လိုပုံစံဂျင်းဘောင်းဘီကသာ အလိုက်ဖက်ဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ခြေသလုံးထက် ပုစွန်က အရေးကြီးနေသောအချိန်အခါ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအခန်းရှေ့ပြန်ထွက်တော့ ဆရာပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်မ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့် ဆရာ ကျွန်မကိုမသိမသာအကဲ

ခတ် ကြည့်နေလေသည်။ ဆရာ၏ အကြည့်ကြောင့် ကျွန်မနည်းနည်း ရှက်သွားမိပါသည်။

အပေါ်ကာအင်္ကျီကို ခါးရှည်မဝတ်လိုက်မိသည့်အတွက် ကျွန်မနောင်တရသွားမိသည်။ ကျွန်မ၏တင်ပါး၊ ကျွန်မ၏ပေါင်တံ တွေ၊ ကျွန်မ၏ခြေသလုံးတွေကို ဆရာ မတွေ့စေချင်ပါ။ သို့သော် ယခုမှတော့ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

“နေ့လယ်စာ စားလိုက်ရအောင်နော် . . .”

တည်းခိုရိပ်သာမှာရှိသည့် စားသောက်ဆိုင်မှာပဲ ကျွန်မတို့ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဆရာသည် သင့်တော်ရာစားသောက်ဖွယ်ရာ တချို့ကို မှာလိုက်သည်။ ကျွန်မကတော့ ပင်လယ်ရှုခင်းတွေကို စောင်း ကြည့်နေမိ၏။ ဆရာ ကျွန်မမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည်ကို ကျွန်မ သိလိုက်သည်။

(၆)

ပူရိန်ပြင်းလွန်းသည့်ကြားမှပင် ပုစွန်ကန်ဖော်သည့် လုပ်ငန်းကို လုပ်ခဲ့လေသည်။ ကန်တွင် အလုပ်သမားလူငယ်ကလေးများက ဆယ်ယောက်လောက်ပဲရှိသည်မို့ ကိုခင်ဆွေက အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာက အလုပ်သမားများ သွားခေါ်လာပြီး အားဖြည့်လိုက်သဖြင့် အဆင်ပြေသွားပါသည်။ ကံကောင်းသည်မှာ ယနေ့သည် ရေကျရက်ဖြစ်နေသဖြင့် ပုစွန်ကန်ထဲမှ ရေကိုထုတ်ရသည်မှာ လွယ်ကူသည်ဟု ကိုခင်ဆွေက ပြောပါသည်။ ပလတ်စတစ်စည်ကြီးများတွင် ရေထည့်၍ ထိုရေထဲသို့ ရေခဲတုံးကြီးများ စိမ်လိုက်၏။

ကျွန်မက မသိသဖြင့် ဆရာ့ကိုမေးကြည့်သည့်အခါ . .

“ပုစွန်တွေကို Shock ပေးလိုက်တာပေါ့ . . ပုစွန်တွေဟာ သိပ်အေးတဲ့ရေထဲမှာ သတိမေ့သွားတာ . . အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့က ချိန်မယ် . . ပြီးတော့ရင် ရေခဲရိုက်မယ် . . ”

ကျွန်မအံ့အားသင့်သွားပါသည်။

“ဒါဆို ဆရာ . . ပုစွန်တော့ ဘယ်အချိန်မှာ သတိပြန်ရလာမလဲဟင် . . စက်ရုံကျမှလား . . ”

“စိတ်တော့ မကောင်းစရာပဲ . . သူတို့ဟာ အဲဒီအခြေအနေမှာပဲ သတိပြန်မလည်လာကြတော့ဘူး . . ”

မြတ်စွာဘုရား . . တကယ့် အကုသိုလ်အလုပ်ကြီးကို စတော့မှာပါလား . . ။ ကျွန်မသက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကန်ထဲမှရေအတော်လျော့သွားပြီး ရေထွက်ပေါက်တွင် ပိုက်စွပ်ပြီး ဖမ်းလာသည့်ပုစွန်တွေ ကျွန်မတို့ရှေ့ရောက်လာ၏။ ကောင်လေးတွေက အရှင်လတ်လတ်ပုစွန်တွေကို ခြင်းတွေဖြင့် ထည့်ယူလာသည်။ ပြီးတော့ ရေခဲစိမ်ထားသည့် စည်ကြီးတွေထဲသို့ ပုစွန်တွေကို ထည့်သည်။

ရေခဲတွေကြားထဲရောက်သွားသည့် ပုစွန်တွေကို ကျွန်မမေတ္တာပို့နေမိသည်။ စိတ်ထဲတွင် သူတို့အတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းလာ၏။ ဆရာသည် ကျွန်မဘေးမှာရပ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည့်ပုစွန်တွေကို ခပ်မှိုင့်မှိုင့် ငေးကြည့်နေသည်။ ပုစွန်တွေ အတော်များလာသည့်အခါ အလေးချိန် ချိန်တွယ်ရန်အတွက် ကီလိုချိန်ခွင်တစ်ခုကို ထုတ်ချလာသည်။

“မယွန်းဝတီစာရင်း နည်းနည်းမှတ်ပေးပါ . . လုပ်တတ်တယ်မဟုတ်လား . . ”

“ကီလိုကို ကျွန်တော်ခေါ်ပေးမယ် . . မယွန်းဝတီက အလေးချိန်သာ မှတ်ထားပေး . . အားလုံးပြီးမှပေါင်းမယ် . . ပလတ်စတစ်ခြင်းရဲ့အလေးချိန်ကို ပြီးမှပြန်နုတ်မယ် . . ”

နောက်တော့ ကျွန်မတို့ပုစွန်တွေ စချိန်တွယ်တော့သည်။ ကျွန်မက ဆရာခေါ်ပေးသည့်အတိုင်း အလေးချိန်တွေကို တိတိကျကျမှတ်ပေးသည်။ သည်အချိန်မှတော့ မထူးတော့ပါ။ ကျွန်မလည်း သည်

လုပ်ငန်းကြီးမှာ ကြံရာပါတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ အပူရှိန်သည် တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းလာ၏။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကတော့ ဘယ် ပြောကောင်းလိုက်မလဲ။ အစပထမပိုင်းလောက်မှာသာ ကောင်လေး တွေက ကျွန်မကိုကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ကြသော်လည်း နောက် ပိုင်းမှာ သူတို့အလုပ်နှင့်သူတို့ ဒေါင်ချာစိုင်းကုန်ကြတော့သည်။

ညနေစောင်းတော့ ကန်ထဲမှာ ပုစွန်ကုန်သလောက်ရှိသွား သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက အလေးချိန်တွေကို ပေါင်းလိုက်တော့ သည်။ ပြီးတော့ ပလတ်စတစ်ခြင်းအလေးချိန်ကို သီးသန့်ချိန်တွယ် ၍ စာရင်းမှပြန်နုတ်သည်။ ပြီးတော့ ရရှိသည့်ပုစွန်တန်ချိန်ကို ဆရာ ကိုပြောပြလိုက်၏။

“၁ ဒဿမ ၄ တန်ဆရာ . . ”

ဆရာသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုလုံးဝ ဖြစ်ပုံမရဘဲ ကျွန်မကို ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ ကျွန်မစိတ်ထင်တော့ ဆရာက ကြို၍ခန့်မှန်း ထားပြီးဖြစ်ပုံရ၏။ ကောင်လေးတွေက ပုစွန်တွေကို ပလတ်စတစ် ပုံးကြီးတွေထဲသို့ တစ်လွှာချင်း ရေခဲရိုက်၍ ထည့်နေသည်။ ကိုခင်ဆွေ က အအေးခန်းကားကြီးတစ်စီးကို ငှားထားသည်။ ယခုပုံအရ ညနေ မမှောင်ခင် ရန်ကုန်သို့ ပုစွန်တင်ပို့နိုင်ပေလိမ့်မည်။

“ကိုခင်ဆွေ ငွေလက်ကျန်ဘယ်လောက်ရှိသေးလဲ . . ”

“သိပ်မရှိတော့ဘူးဆရာ . . ”

“ကျွန်တော်နည်းနည်းပေးခဲ့မယ်။ ဪ . . ငွေစာရင်းတွေ မယွန်းဝတီကိုပေးလိုက်ပါ. . . ”

ပုစွန်ကန်၏ အသုံးစရိတ်စာရင်းတွေကို ကျွန်မက လက်ခံ ယူလိုက်၏။

“ကျန်တဲ့ကန်တွေကို ဒီညကတည်းက ရေထုတ်ပါ . . မနက် စောစောစဖော်မယ် . . ”

“ဆရာ ဘယ်တော့ပြန်မလဲ . . .”

“မနက်ဖြန် (၁၀)နာရီလောက်ပြန်မယ် . . .”

မနက်ဖြန်ပြန်မည်ဆို၍ ကျွန်မအံ့ဩသွားပါသည်။ ဆရာ မှာ နားချိန်တောင် မရှိတော့ပါ။ ညနေစောင်းတော့ ရေခဲရိုက်ပြီးသွား ပြီမို့ အအေးခန်းကားကြီးက ထွက်သွား၏။

“ကဲ . . . ဒါဆိုကျွန်တော်တို့လည်း သွားမယ် . . . ရန်ကုန်ကို ဖုန်းဆက်စရာရှိသေးတယ် . . .”

ကျွန်မတို့ကားက အအေးခန်းကားကြီးနောက်မှ လိုက်ခဲ့ပြီး သံတွဲမြို့ထဲမှာ ရန်ကုန်သို့ ဖုန်းခေါ်ရသည်။ ဆရာပင်ပန်းနေပြီမို့ ကျွန်မပဲ တယ်လီဖုန်းခေါ်၍ ကျွန်မပဲ ပြောလိုက်တော့၏။ စက်ရုံမှူး ဦးမောင်မောင်ချစ်က အစစစိတ်ချပါရန် ပြန်ပြောလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့(၂)ဦး တည်းခိုရိပ်သာသို့ပြန်ခဲ့ပြီး ကံအားလျော်စွာပင် ကျွန်မဘေးက အခန်းမှာ ဆရာတည်းခိုခွင့်ရခဲ့သည်။

ဆရာသည် သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး ည(၇)နာရီတွင် ညစာစားမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မကိုပြောခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မလည်း ခဏအနားယူပြီး ရေချိုးသည်။ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းသမျှ ရေစိမ်ချိုးပစ်လိုက်သောအခါ ပြန်လည်လန်းဆန်းလာလေသည်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားလဲပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ခဏလှဲလိုက်ရာ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ည(၇)နာရီထိုး၍ ဆရာတံခါးလာခေါက်မှ ကျွန်မလန့်နိုးတော့သည်။

ဆရာသည် တီရှပ်ကိုဝတ်ထားပြီး ကချင်ပုဆိုးကို ဝတ်ထား၏။ သည်လို တီရှပ်မျိုးနှင့်ဆိုတော့ ဆရာ့အသွင်အပြင်သည် နဂိုရှိရင်းစွဲအသက်ထက် နုပျိုနေသလိုထင်ရပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ညစာစားသောက်ရင်းနှင့် စကားပြောကြလေသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေသည် ယခုလိုနွေညမျိုး၌ လေတဟူးဟူးနှင့် အေးမြနေလေ၏။

“မနက်ကျရင် ကျွန်တော်တို့ ရုံးအဖွဲ့သားတွေအတွက် လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဈေးဝယ်ရအောင် . . .”

ကျွန်မစိတ်ထဲတောင်းဆိုချင်သည့်အရာတစ်ခု ရှိသော်လည်း ဆရာ့ကိုမပြောရဲပါ။ ထိုအရာမှာ သံတွဲမှာရှိသောဘုရားတွေကို ဖူးချင်သောဆန္ဒဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့သည် သံတွဲကိုအပန်းဖြေလာခြင်းမဟုတ်ဘဲ အလွန်အရေးကြီးသော အလုပ်ကိစ္စဖြင့် လာခြင်းဖြစ်ရာ ထိုကဲ့သို့အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ဆရာ့ဆီမှာ တောင်းဆိုဖို့ ကျွန်မဝန်လေးနေမိသည်။

“မနက်ဖြန် မနက်ဖြန်ပြန်ရင် ရန်ကုန်ကို ညဘက်လောက်ရောက်မယ် . . . အဲဒီတော့ အိပ်ရေးမပျက်တော့ဘူးပေါ့ . . .”

“ဆရာ အခုထိတစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးဘူးမဟုတ်လား . . .”

“စောစောက ရေချိုးပြီး တစ်ရေးလောက်တော့ ရလိုက်တယ် . . . မနက်ကို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကျွန်တော်တော့ ပင်လယ်ရေဆင်းကူးလိုက်ဦးမယ် . . . ပင်လယ်ရေက အညောင်း အညာပြေတယ်ဗျ . . .”

ကျွန်မဆရာ့ကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ဆရာက ကျွန်မကို ပင်လယ်ထဲ ရေဆင်းချိုးဖို့ ဘာကြောင့်မတိုက်တွန်း၊ မဖိတ်ခေါ်တာပါလိမ့်။ တကယ်လို့ ဆရာဖိတ်ခေါ်လျှင်လည်း ကျွန်မကတော့ ဆရာနှင့်အတူ ရေဆင်းမကူးရဲပါ။ ရေကူးဝတ်စုံလည်း မပါလာပါ။ ပါလာလျှင်လည်း မဝတ်ရဲပါ။

“ဒါနဲ့ . . . မယွန်းဝတီ ဖေဖေက ဘာလုပ်လဲ . . .”

“ဖေဖေက ဌာနဆိုင်ရာအရာရှိအငြိမ်းစားပါ . . . အငြိမ်းစားယူတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပါပြီ . . . ဖေဖေက ဘာသာတရားအရမ်းကိုင်းရှိုင်းတယ် . . . ကျွန်မကိုလည်း အရမ်းဆုံးမတာပဲ . . .”

ဆရာသည် ကျွန်မကို တစ်ချက်အကဲခတ်သည်။

“မယွန်းဝတီဘာသာရေးအတော်လုပ်ဖြစ်လား..”

ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ဖေဖေသာ လုပ်ဖြစ်တာပါ . . ကျွန်မကတော့ ဂုဏ်တော် ကိုးပါးပုတီးစိပ်တယ် . . သင်္ကြန်မှာဆို တရားစခန်းဝင်တယ် . . နေ့တိုင်း ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး ဘုရားရှိခိုးတယ် . . ဒီလောက်ပါပဲ . . ”

“ဪ . . ”

ဆရာသည် ကျွန်မကို ခပ်ကြာကြာကြည့်ပြန်သည်။ သူ့အကြည့်ကို မခံယူရဲသဖြင့် ကျွန်မမျက်လွှာချလိုက်၏။

“မယွန်းဝတီက ကျွန်တော့်ထက်အများကြီးသာတာပဲ . . ကျွန်တော်ဆို တစ်လလုံးနေလို့ ဘုရားတစ်ခါတောင်မှ မရှိခိုးဖြစ်ဘူး ဗျာ . . အင်းလေ . . တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခြောက်လှန့်နေသလိုလည်း ဖြစ်နေတယ်. . ”

“ဆရာ အဲဒီလိုသဘောမထားသင့်ဘူး . . ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်တာကို ကဏ္ဍတစ်ခုထားသင့်တယ် . . လုပ်ငန်းနဲ့ရောပြီး မစဉ်းစားနဲ့ဆရာ . . ရောစဉ်းစားလိုက်ရင်တော့ ဆရာပြောသလိုပဲပေါ့”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် . . မယွန်းဝတီ . . ဗုဒ္ဓဝါဒနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော့်အဆင့်က မိရိုးဖလားကိုးကွယ်ခဲ့လို့သာ လိုက်ကိုးကွယ်ခဲ့ရတဲ့သဘောပဲရှိတယ် . . ဗုဒ္ဓဝါဒရဲ့အနှစ်သာရဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မသိသေးဘူး . . ”

“ကံ, ကံ၏အကျိုးနဲ့ အနတ္တလက္ခဏာသုတ်လောက်ကိုတော့ ဆရာသိနေနိုင်ပါတယ် . . ”

ဆရာက ပြုံးလေ၏။

“ကျွန်တော့်ဖေဖေက မယွန်းဝတီရဲ့ဖေဖေလိုပဲ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းတယ် . . ဖတ်တယ်မှတ်တယ် . . ပြီးတော့ လက်တွေ့လုပ်

တယ် . . ကျွန်တော့်မေမေကျတော့ အဲဒီအပိုင်းမှာ အားနည်းသွား ပြန်ရော . . အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က တူစရာရှားလို့ မေမေသွားတူ တယ်။ အဲဒီတော့ မယွန်းဝတီအပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပဲ . . ကျွန်တော့်အဆင့်က စောစောက ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုပေါ့ . . အတော့်ကို အားနည်းတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက် အဆင့်ပဲရှိ ပါတယ် . . ”

ကျွန်မဆရာ့ကို သနားသွားလေသည်။ ဆရာပြောတာကို လက်ခံပါသည်။ အကယ်စင်စစ် ဆရာသည် ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်း သည်ဆိုလျှင် ယခုလိုစီးပွားရေးလုပ်ငန်းမျိုးကို ရွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည် မဟုတ်။ အင်းလေ ရွေးချယ်စရာတွေ ရှိခဲ့သည်ဆိုလျှင်ပေါ့။

“ဆရာမှာ ဗုဒ္ဓဝါဒကို လေ့လာချင်တဲ့စိတ်ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ် . . ”

“အင်း . . ရှိပါတယ် . . အင်း . . တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် မှာ ကျွန်တော်သေသေချာချာလေ့လာဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ် . . ”

ဆရာသည် ထမင်းစားပြီးသွားသောအခါ ကျွန်မကို အဖော် စပ်၍ အသီးအနှံအချိုပွဲကို မှာသည်။

“မယွန်းဝတီ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ . . ”

“သုံးဆယ်ပါဆရာ . . ”

“ဪ . . ကျွန်တော့်ထက်လေးနှစ်လောက်ငယ်တာပဲ”

ထို့နောက် စကားပြတ်သွားသည်။ ယနေ့ည လသာသဖြင့် ပင်လယ်ကိုလရောင်ဖြင့် ခပ်ဝါးဝါးမြင်နေရ၏။ တဖြည်းဖြည်း ညဉ့် နက်လာသောအခါ ဆရာက ငွေထုတ်ရှင်းသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ဘန်ဂလိုသို့ အတူပြန်ခဲ့သည်။

“ဝွတ်နိုက်မယွန်းဝတီ . . ”

“ဝွတ်နိုက်ဆရာ . . ”

ဆရာက သူ့အခန်းထဲဝင်သွားပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မကတော့ အခန်းထဲရောက်သည်အထိ အိပ်ချင်စိတ်ကမရှိ။ ကျွန်မသည် အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း ဆရာ့အပေါ် သနားနေမိသည်။ ဆရာသည် ငွေကြေးဥစ္စာပြည့်စုံသော်လည်း၊ ကြင်ယာရှိသော်လည်း ဆင်းရဲနေသည့်သူတစ်ဦးဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ ညဉ့်သိုးသိုးဖြစ်လှ အောင် ရှည်နေသော ဆံပင်ကို ညှပ်ခိုင်းဖို့ သူ့ဇနီးက ဘာလို့မပြော တာပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးမိ၏။

ပြီးတော့ ဆရာ့လက်သည်းတွေ။ တစ်အိမ်တည်းအတူနေ နေသော ဆရာ့ဇနီးသည် အဘယ်ကြောင့် ဆရာ့လက်သည်းတွေကို မတွေ့ရလေသနည်း။ ပြီးတော့ ဆရာ့အသွင်အပြင်က အိမ်ထောင် ရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ သပ်ရပ်မှုမျိုးမရှိ။ လူပျိုလူလွတ်တို့ တွင်သာ ရှိနေတတ်သော မသေမသပ်မှုတွေ ရှိနေ၏။ သံတွဲသို့ ခရီး ထွက်ခဲ့စဉ်က ဆရာ့ဇနီးသည်က သွားပွတ်တံ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ ဆပ်ပြာခွက်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အစရှိသော ခရီးစဉ်သုံးပစ္စည်းတွေကို အဘယ်ကြောင့် မထည့်ပေးလိုက်လေသနည်း။

သည်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း တည်းခိုရိပ်သာရောက်မှ ဆရာ က ဝယ်ရလေသည်။ ကျွန်မသည် ကိုထူးနိုင်နှင့် ရုံးအဖွဲ့သားတွေပြော စကားအရ ဆရာ့အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေကို အနည်းငယ်ရိပ်စား မိလေသည်။ ဆရာ့ဇနီးဇင်ဇင်သည် အဘယ်ကဲ့သို့သော မိန်းမသား မျိုးဖြစ်လေသနည်း။ ကျွန်မသက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ဖေဖေကို သတိရပြန်သည်။ မိဝါသည် သွက်လက်ချက်ချာသော မိန်း ကလေးဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဖေဖေကိုကောင်းမွန်စွာ ပြုစုနိုင်ပါလိမ့် မည်။

ကိုသက်ထွန်းအောင် အကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ဖေဖေပြောသော အန်ကယ်ဦးမြတ်ထွန်း၏သား ကိုသက်ထွန်းအောင်

အပေါ် ဖေဖေက ကျွန်မ၏ သဘောထားကို တောင်းခံနေသည်။ ကျွန်မ တစ်ခုခုတော့ ဖြေရပေလိမ့်မည်။ ကိုသက်ထွန်းအောင်ကို လူမမြင်ဖူးသေး၍ မဖြစ်နိုင်ပါဟု အကြောင်းပြလျှင် ဖေဖေက ဓာတ်ပုံ(သို့ မဟုတ်) လူကိုယ်တိုင်ကို ဆောင်ယူ၍ ကျွန်မကိုပြမည်မှာ သေချာပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားပါဟု ငြင်းလျှင်လည်း အရင်တစ်ခါကကဲ့သို့ စကားတွေဝေကာဝိုက်ကာဖြင့် ဆိုလာလိမ့်ဦးမည်။

ဖေဖေပြောသော ကိုသက်ထွန်းအောင်ကို လူချင်းတွေ့၍ လေ့လာအကဲခတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ ကောင်းမည်လား။ အိမ်ထောင်ပြုသင့်သည့် ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်သည် ဆိုလျှင်နှင့်ပင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်လား။ အဖို့နှင့်အမ၊ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမသည် အဘယ်ကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုကြလေသနည်း။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ကျွန်မသည် ယခုအသက်သုံးဆယ်အရွယ်၊ အပျိုကြီးဘဝကိုရောက်နေသည့်တိုင် အချစ်ကိုတန်ဖိုးထားနေဆဲပင်ဖြစ်လေသည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာမပါဘဲ မတည်ဆောက်သင့်ဟူသောအချက်ကို ကျွန်မယခုအချိန်ထိ စွဲကိုင်ထားဆဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအသက်မငယ်တော့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သလို ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခပ်မြန်မြန်ချသင့်သည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ အတွေးတွေနှင့်ချာလည်လိုက်နေသည်မှန်သော်လည်း တစ်နေကုန်ပင်ပန်းမှုတို့ကြောင့် ကျွန်မအိပ်ပျော်သွား၏။ မနက်ကျတော့ အိပ်ရာမှနောက်ကျစွာ နိုးလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာက ပင်လယ်ထဲမှာ ရေကူးနေလေပြီ။

ကမ်းခြေနှင့်သိပ်မဝေးလှသောနေရာမှာ ဆရာတစ်ယောက် တည်း ရေကူးနေ၏။ ကျွန်မပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ကျွန်မ တပိုးတပါးသွားသည်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်သည်။

အပြင်ပြန်ရောက်ပြီး အဝတ်အစားလဲပြီးသည်အထိ ဆရာရေထဲမှ တက်မလာသေးချေ။ ငပလီကမ်းခြေ၏ နံနက်ခင်းအလှသည် တင့်တယ်နေလေ၏။ သဲဖြူဖြူတို့သည် ကမ်းခြေနှင့်ပန်ရနေ၏။ ကျွန်မသည် သဲထဲ၌လမ်းလျှောက်ချင်သဖြင့် ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ရာ ရေထဲမှတက်လာသော ဆရာနှင့် ဆုံလေသည်။

ဆရာကိုယ်တွင် ရေတွေရွဲနေ၏။ ယောက်ျားပီသသော ဆရာကိုယ်ကို ကျွန်မ မကြည့်ရဲပါ။ ဆရာသည် ကမ်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီး ကျွန်မကို အော်ပြောသွားသည်။

“ခဏလေး မယွန်းဝတီ . . ပြီးရင် ကျွန်တော်နဲ့ ဈေးသွားကြမယ် . . ”

ခဏနေတော့ ကျွန်မတို့ တည်းခိုရိပ်သာမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပထမဆုံးသံတွဲမြို့ပေါ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ နံနက်စာသွားစားကြသည်။ ပြီးတော့ သံတွဲဈေးထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်အပြန်အတွက် ကျွန်မတို့ ဝယ်ယူသည့်လက်ဆောင်တွေမှာ ငါးမုန့်နှင့် ငါးခြောက်အချို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဈေးဝယ်ပြီးသောအခါ ပုစွန်ကန်သို့ ခဏလှည့်ဝင်သည်။ လိုအပ်သည်တို့ကို မှာကြားပြီးသောအခါ ကျွန်မတို့ သံတွဲမှပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာသည် လန်းဆန်းနေ၏။ ကားကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် မောင်းသည်။ တောင်ကုတ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး နေ့လယ်စာစားသည်။ ပြီးတော့ တောက်လျှောက်ပင် တောင်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ဆရာပြောသည်မှာ မှန်ကန်ပါသည်။ ရခိုင်ရိုးမ၏ အလှ သည် နေ့အချိန်၌ ပီပီပြင်ပြင်ခံစား၍ ရလေသည်။ သစ်ပင်သစ်အုပ်တို့သည်ချောက်ကမ်းပါးထဲမှာ ရှိနေပြီး ၎င်းတို့ကို အပေါ်စီးက စီးမြင်ရသောအရသာသည် နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သည်။

“သံတွဲကန်တွေကို Dry Out (အခြောက်ခံခြင်း) လုပ်ဖို့

လိုတယ် . . လနဲ့ချီပြီးလုပ်ရမယ် . . အင်း . . နောက်တစ်ကြိမ်
သားပေါက်ပြန်ထည့်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်နည်းနည်းကြောက်နေ တယ်
. . ”

ကျွန်မဆရာ့ကို စောင်းဝဲကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာက ကျွန်မ
ကို မကြည့်ဘဲရှေ့သို့သာ ကြည့်၍ကားမောင်းနေသည်။ ဆရာနှင့်
ကျွန်မသည် သံတွဲခရီးစဉ်အတွင်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို အတိုင်းအတာ
တစ်ခုထိရခဲ့လေသည်။ ရခိုင်ရိုးမ၏ မိုးထိတောင်သို့ရောက်သောအခါ
ဆရာက ကားကိုခဏရပ်ပြီး တောင်ပေါ်ရှုခင်းကို ပြလေသည်။ နွေ
ရာသီဖြစ်သော်လည်း လေက တောင်အောက်မှပင့်၍ တိုက်နေသဖြင့်
အေးစိမ့်နေ၏။

ထို့နောက်ကား ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး ဗြူးပွိုင့်တွင် တစ်ခါရပ်ပြန်
သည်။ အဝေးတွင် မြင်နေရသည့် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးနှင့် မြေပြန့်ဒေသ
၏ မြင်ကွင်းသည် လွမ်းမောဖွယ်ဖြစ်နေ၏။

ရာသည် ရုံးပြန်တက်သည့်နေ့၌ ထူးထူးခြားခြားပင် နောက်ကျနေခဲ့လေသည်။ ကျွန်မကတော့ ကုမ္ပဏီသို့ ထုံးစံအတိုင်း ပင် အချိန်မှန်ရောက်သွားခဲ့ရာ အားလုံးက သံတွဲအခြေအနေကိုမေး သဖြင့် ကျွန်မစီကာပတ်ကုံး ပြောပြခဲ့သည်။ ပုစွန်ကန်နှင့်ပတ်သက် ၍ အားလုံးစိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။

သူတို့အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ဆရာလာမှ ပင် ပေးလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ လည်း ဆရာမှာထားသည့်ကိစ္စတွေလုပ်ရန် အခန်းထဲဝင်ခဲ့၏။ ပထမ ဆုံးတာဝန်က စက်ရုံသို့ ဖုန်းဆက်ရန်ပင် ဖြစ်ပြီး ပုစွန်ကန်အမှတ် လေးအတွက် ထုတ်လုပ်မှုအခြေအနေကိုမေးရန် ဖြစ်သည်။ ထိုအ ခိုက်မှာပင် မိသွယ်က ကျွန်မထံရောက်လာသည်။

“အစ်မကို ပြောစရာရှိလို့ . . .”

“ထိုင်လေ . . မိသွယ် . . ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ . . .”

မိသွယ်က ကျွန်မအနားမှာကပ်ထိုင်၏။

“ဟိုနေ့က အစ်မတို့ သံတွဲသွားနေတဲ့နေ့က ဆရာဇနီးဇင်ဇင် ဒီမှာ ပွဲလာကြမ်းသွားတယ် . . .”

“ဟုတ်လား . . .”

“ဆရာသံတွဲသွားတာ မသိဘူးတဲ့ . . . ဘယ်သူနဲ့သွားတာလဲတဲ့ . . .”

ဒုက္ခပါပဲ။ ဆရာကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဇနီးဖြစ်သူကို ပြောမသွားရတာပါလိမ့်။ ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်မဇင်ဇင်နေရာမှ ကိုယ်ချင်းစာနာပါသည်။

ဇနီးသည်တစ်ဦးအနေဖြင့် ခင်ပွန်းသည် ခရီးသွားခြင်းကို မသိရခြင်းမှာ အခံရခက်ပေလိမ့်မည်။

“အင်း . . . ဆိုပါဦး . . . နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ”

“အဲဒါနဲ့ မိသွယ်တို့ကလည်း ဆရာသံတွဲကိုသွားတာ စက္ကထရီနဲ့သွားတာ . . . ဟိုမှာ ပုစွန်တွေ White Spotထိလို့ . . . လို့ပြောလိုက်တော့ သူပိုပြီး ဒေါက်သွားတယ် . . . ပြီးတော့ ဝုန်းဒိုင်းကျဲပြီး ပြန်သွားတယ် . . .”

ကျွန်မစိတ်တွေ လေးသွားမိပါသည်။ ဆရာတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ကျွန်မက ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဖြစ်နေပြီလားမသိပါ။ (၁၀) နာရီခွဲသောအခါ ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရှေ့သို့ ကားဖြူဖြူလေးတစ်စီး ဆိုက်လာ၏။ ပြီးတော့ ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။ သူမ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသည် အမျိုးသားများအတွက် ရင်ခုန်ဖွယ်ပင် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ခပ်ပါးပါးကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီလက်ပြတ်အောက်တွင် ဘရာစီယာအနက်ရောင်သည် ထင်းနေ၏။

သူမသည် ကားပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်းပင် ကုမ္ပဏီတံခါးကို

တွန်းဖွင့်၍ အထဲဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ရုံးခန်းထဲက မိသွယ်တို့ အုပ်စုကို တစ်စုံတစ်ခုသွားပြောပုံရသည်။ မိသွယ်က ကျွန်မရှိရာသို့ ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုပြန်ပြောသဖြင့် သူမသည် ကျွန်မရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီးဝင်သည်။

“ကိုကို မလာသေးဘူးလား . . .”

ကျွန်မ သူမနှင့်မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာပါလိမ့် . . .”

သူမ၏ မျက်နှာသည် တစ်ချက်တင်းသွား၏။

“ဦးကောင်းထက်လွင်ကိုပြောတာပါ . . .”

“ခုချိန်ထိ မရောက်သေးပါဘူး . . . ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလိမ့်”

သူမသည် ကျွန်မ၏စားပွဲရှိရာသို့ ခပ်နွဲ့နွဲ့လျှောက်ပြီး ရောက်လာ၏။

“သံတွဲကို ကိုကိုနဲ့ လိုက်သွားတာ . . . ရှင်လား . . .”

ကျွန်မထင်ထားသလိုပင် သူမသည် ဆရာ၏ဇနီး ဇင်ဇင်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မသည် ထူးထူးခြားခြားပင် ဇင်ဇင်ကို ရွံ့ကြောက်မနေချေ။

“ဟုတ်တယ် . . .”

“သံတွဲမှာ အတော်ပျော်ကြမှာပေါ့နော် . . .”

“တို့တစ်တွေ သံတွဲကို ပျော်စရာအနေနဲ့သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး . . . အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားကြတာ . . . ပျော်ဖို့နေနေသာသာ ပုစွန်တွေသေလို့ စိတ်မကောင်းတောင် ဖြစ်နေတာ . . . ဒါနဲ့နေပါဦး . . . ညီမလေးက ဘယ်သူလဲ . . .”

သူမသည် ကျွန်မမျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်လေသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကိုမသိမသာမဲ့၍ ဖြေလေသည်။

“ကျွန်မက ဦးကောင်းထက်လွင်ရဲ့ဇနီးပါ . . .”

“ဪ ထိုင်ပါ . . ဆရာဒီနေ့မှ အရမ်းနောက်ကျနေတယ်”

“ထိုင်စရာမလိုပါဘူး . . ကျွန်မက ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး . .
အဲဒါ ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မဆီဖုန်းပြန်ဆက်ပါလို့ . . ”

ဇင်ဇင်သည် နည်းနည်းတော့ မာရေကြောရေရှိသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်ပုံရသည်။ ပြီးတော့ လူမှုရေးတွေ ဘာတွေလည်း သိပ်သိပ်မရချေ။ သူမ၏အသွင်သဏ္ဍာန်သည် အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်မတူသည်မှာ လုံးဝသေချာပါသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူမ၏တယ်လီဖုန်းက အသံမြည်လာလေသည်။ သူမက တယ်လီဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျွန်မကိုကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆရာ့ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ သွားထိုင်ပြီး စကားပြောလေ၏။ ပထမတော့ ကျွန်မက လူမှုရေးအရအခန်းထဲမှ ရှောင်ထွက်ပေးဖို့ စဉ်းစားမိသေးသည်။

သို့သော် ဇင်ဇင်၏အသွင်သဏ္ဍာန်ကို သိပ်မနှစ်မြို့သဖြင့် သည်အတိုင်းပင်ဆက်ထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေလိုက်သည်။

“မိုက်ကယ်လား . . အင်း . . တို့ဒီညတော့ လိုက်နိုင်မယ်မထင်ဘူး . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့ကိုကိုက တို့နဲ့စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတာ ခုထိပြန်မရောက်သေးဘူး . . အခု တို့ သူ့ရုံးက ဆက်နေတာ . . ”

ကျွန်မအံ့ဩသွားပါသည်။ ဆရာနှင့်ဇင်ဇင်ရန်ဖြစ်ကြသည်ဆိုပါလား။ ပြီးတော့ ညကတည်းက အိမ်ကထွက်သွားသည်ပြောသည်။ ယခုအချိန်ထိလည်း ကုမ္ပဏီသို့မရောက်သေး။ ဆရာ့အတွက် ကျွန်မစိတ်ပူမိလေသည်။

“အင်း . . ဒုက္ခပါပဲ . . မိုက်ကယ်တို့ကလည်း အတင်းကိုခေါ်နေပါလား . . တစ်ညတလေ တို့မပါရင် မဖြစ်ဘူးလား . . ”

ကောင်းပြီလေ . . . တို့အခြေအနေကြည့်လိုက်ဦးမယ် . . . ညနေ
ခြောက်နာရီကို ဖုန်းပြန်ဆက် . . . ဟုတ်ပြီလား . . . ”

ဇင်ဇာသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ပိတ်သည်။ ပြီးတော့ ဆရာ
ခုံမှ ထသည်။ ကျွန်မကို လုံးဝမကြည့်။ စကားလည်း လုံးဝတုံ့ပြန်မ
ပြောဘဲ အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။ တံခါးအဖွင့်အပိတ်တို့ ကြမ်းသ
ဖြင့် သူမ၏စိတ်သည် ဆရာအပေါ်သို့လည်းကောင်း (သို့မဟုတ်)
ကျွန်မအပေါ်သို့လည်းကောင်း မကျေနပ်မှုကို ဖော်ပြနေသလိုဖြစ်နေ
၏။ သူမသည် အပြင်ပြန်ထွက်သွားပြီး ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်း
ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မသက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။ ကျွန်မတစ်စုံ
တစ်ရာမမှားပါဘဲလျက် ကျွန်မအပေါ် ဇင်ဇာ ထိုသို့ဆက်ဆံသွား
ခြင်းကို ခံပြင်းမိသည်။

စာအုပ်နှင့်
ကောင်းထက်လွင်

(၁)

မှန်ကတော့ သံတွဲခရီးစဉ်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ တိုင်ပင်စရာလူ သိပ်မရှိပါ။ စက်ရုံမှူးကလည်း စက်ရုံကိစ္စတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ရုံးအဖွဲ့သားတွေကလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူ ဖြစ်သည်။ မယွန်းဝတီကျတော့ အလုပ်ဝင်သည်မှာ မကြာသေးသည်က တစ်ကြောင်း၊ အလုပ်မယ်မယ်ရရလည်း မရှိသေးဘဲ ကျွန်တော့်တယ်လီဖုန်းတွေကို ထိုင်ဖြေနေရသည့် အလုပ်သာရှိသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် သံတွဲသွားမည့်ကိစ္စအတွက် အဖော်အဖြစ် မယွန်းဝတီကိုပင် ကျွန်တော်ရွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မယွန်းဝတီသည် သွက်လက်ချက်ချာပြီး၊ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ပုံလည်းရသဖြင့် အင်တာဗျူးလာဖြေကြသူတွေ တစ်ပုံကြီးထဲမှ သူ့ကိုပင် စက္ကထရီအဖြစ် ကျွန်တော်ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏အသက်အရွယ်အရလည်း ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သည့် အသက်အရွယ်သို့ ရောက်နေလေသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးဇင်ဇင်သည်

ယခုမှ အသက်(၂၅)နှစ်သာရှိသေးပြီး ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းအပေါ်စိတ်
ဝင်စားမှုလုံးဝမရှိသဖြင့် ဝန်ထမ်းခန့်အပ်ခြင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍
သူမနှင့် တစ်ခါတစ်ရံမှ ကျွန်တော်မတိုင်ပင်မိပါ။

ထိုနေ့က သံတွဲသွားရန် အရေးပေါ်အခြေအနေ ဖြစ်လာ
သောအခါ သံတွဲအတွက်လိုအပ်သောပစ္စည်းတွေ သွားဝယ်ရင်းနှင့်
ဇင်ဇင်၏လက်ကိုင်ဖုန်းသို့ ကျွန်တော်ဖုန်းခေါ်မိပါသည်။ ဇင်ဇင် သည်
ဖုန်းပိတ်ထားသည်။ (သို့မဟုတ်) ဆက်သွယ်၍မရနိုင်သည့်ဧရိ
ယာပြင်ပသို့ ရောက်နေသည်ဖြစ်တန်ရာပါသည်။ ဇင်ဇင်ကို လုံးဝ
ဖုန်းခေါ်၍မရခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ကမန်း
ကတန်းပြန်၍ အဝတ်အစားတွေနှင့် အသုံးအဆောင်တွေ ထည့်ရာ
တွင် စိတ်လောနေမှုကြောင့် အသုံးအဆောင်တချို့မေ့ကျန်ခဲ့ရသည်။

ဇင်ဇင်သည် ကျွန်တော်အလုပ်သွားသည်နှင့် သိပ်မကြာမီ
အိမ်မှထွက်တတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့သူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးတွေ
တရုန်းရုန်းနှင့်။ တစ်ခါတစ်ရံကျွန်တော်က အမြင်မတော်၍ဆုံးမခဲ့
သည့်အခါ . .

“ကိုကို . . ဇင်ဇင်ဟာ ခေတ်မိန်းကလေးပါ . . ဇင်ဇင်အ
ပေါ်မှာ ဟိုဟာမလုပ်ရဘူး . . ဒီဟာမလုပ်ရဘူး . . လာပိတ်ပင်
မနေပါနဲ့ . . ဇင်ဇင်ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းတယ် . . ”

“မဟုတ်သေးဘူး ဇင်ဇင် . . ဇင်ဇင်ကိုယ်ကျင့်တရား
ကောင်းတာ ကိုကိုလက်ခံပါတယ် . . ဒါပေမယ့် ညအချိန်မတော်
ဇင်ဇင်ဝတ်ပုံစားပုံနဲ့ တော်ရုံယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ဘယ်လို
မှ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းလာမှာ မဟုတ်ဘူး . . ”

“တော်တော့ကိုကို . . ဇင်ဇင်အပေါင်းအသင်းတွေကို မစော်
ကားပါနဲ့ . . ကိုကို ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်တော့ . . ”

တကယ်လည်း ကျွန်တော်ပါးစပ်ပိတ်ခဲ့ရလေသည်။ သို့

သော်လည်း ဇင်ဇင်ကတော့ သူ၏အမူအကျင့်ကိုလုံးဝမပြင်ခဲ့ချေ။ ညကလပ်တွေကို အပေါင်းအသင်းယောက်ျားလေးတွေနှင့် တွဲ၍တက်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်မှိန်မှိန်မီးရောင်အောက်မှာ သူတို့နှင့်တွဲ၍ ကသည်။ တစ်ခါတရံပါတီတွေ ဘာတွေလည်း တက်သည်။ သူမသည် ထိုသို့သောအသိုင်းအဝိုင်း၊ အခြေအနေတွေနှင့်ထိတွေ့ရခြင်းကို အလွန်ပင် ဝါသနာထုံလေသည်။

အမှန်စင်စစ် ဇင်ဇင်သည် ချောမောလှပသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ လှပရသည့်အထိ ကိုယ်လုံးကလည်း ပြည့်ဖြိုးတောင့်တင်းသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသည် ရမ္မက်သွေးဆူဖွယ်၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးဖြစ်လေသည်။ ဇင်ဇင်သည် ပေါင်လည်လောက်ရှိမည့် မိနီစကဒ်ကိုလည်း ဝတ်တတ်သလို ဂျင်းဘောင်းဘီအတိုကိုလည်း ဝတ်တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဇင်ဇင်၏ တုတ်ခိုင်ဖြူဖွေးနေသော ပေါင်လုံးနှင့် ခြေသလုံးကို ယောက်ျားသားတွေအကုန်လုံး မက်မက်မောမော ကြည့်ကြလေသည်။

“တစ်ခါတလေ လုံလုံခြုံခြုံလေးဝတ်ပါလား . . . ဇင်ဇင်ရယ် ဇင်ဇင်က လှပြီးသားဆိုတော့ ဘာဝတ်ဝတ်လှပါတယ် . . . ”

“ကိုကိုက သိပ်တောဆန်တာပဲ . . . ဒီမှာကိုကို ကိုကိုပြောသလို နို့ကလပ်ကို ထဘီဝတ်ပြီး လုံလုံခြုံခြုံတက်သွားရင် ရယ်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ . . . ဇင်ဇင် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိစ္စမှာ ကိုကိုဝင်မပါပါနဲ့ . . . ကိုကိုရယ် . . . ”

“မဟုတ်သေးဘူး ဇင်ဇင် . . . ဇင်ဇင်ဟာ အရွယ်ငယ်တယ် . . . လှတယ် . . . ပြီးတော့ ကျန်းမာသန်စွမ်းတယ် . . . အဲဒီတော့ အခုလို ဝတ်ပုံစားပုံမျိုးဟာ ယောက်ျားတွေကြားထဲမှာ မသင့်တော်ဘူး . . . ဒါကို ကိုကိုပြောနေတာ . . . ”

“တော်စမ်းပါ ကိုကိုရာ . . ပေါင်ပေါ်တာပဲ . . ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

“အရင်တုန်းကဆိုရင် မိန်းကလေးတွေဟာ ပေါင်ပေါ်ဖို့နေနေသာသာ ခြေသလုံးတို့ . . လက်မောင်းတို့တောင် ပေါ်လှေပေါ်ထမရှိကြဘူး ဇင်ဇင် . . အခုခေတ်ကျမှသာ ဇင်ဇင်တို့ မိန်းကလေးတွေဟာ ပေါင်တွေ . . ချိုင်းတွေကအစ ကိုယ်လုံးမပေါ်ရုံတစ်မယ်ပဲ . . မှတ်ထား ဇင်ဇင် . . အဲဒီနေရာတွေဟာ မိန်းကလေးတွေရဲ့လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့ခန္ဓာကိုယ်တွေပဲ . . အဲဒီနေရာတွေဟာ ယောက်ျားတွေအတွက် ရမ္မက်စိတ်ကိုဖြစ်စေတယ် . . ”

“ဟား . . ဟား . . တော်ပါတော့ ကိုကိုရယ် . . အတော်ရယ်ရတာပဲ . . ဇင်ဇင်တော့ ဘုန်းကြီးလူထွက်ကို ရထားသလိုဖြစ်နေတယ်”

ကျွန်တော်ဆက်မပြောမိတော့ပါ။ ဇင်ဇင်သည် ကျွန်တော်နှင့်ရမှ ထိုသို့ ဝတ်စားဆင်ယင်သည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ယခင်ကတည်းက သူမကိုထိုသို့ပင် ဝတ်ဆင်တတ်လေသည်။ ဇင်ဇင်၏အပေါင်းအသင်း ယောက်ျားလေးတွေထဲတွင် ရစ်ချက်ဆိုသည့်ကောင်ကို ကျွန်တော် ကြည့်မရဆုံးဖြစ်လေသည်။ ရစ်ချက်၏မျက်နှာသည် ပြီတီတီနှင့် ဇင်ဇင်အပေါ်တွင် မရိုးသားဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ရစ်ချက်တွင်မကပါ ကျန်သည့်ကောင်တွေကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

“ကိုကိုတော့ ဇင်ဇင် အဲဒီကောင်တွေနဲ့ ပေါင်းနေတာ သိပ်သဘောမကျဘူးကွာ . . ဒီကောင်တွေက သိပ်ပြီး သီလရှိပုံလည်း မရဘူး . . အခွင့်အရေးရရင် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ထောက်မယ့်ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး . . ”

“ကိုကို သဝန်တိုနေတာကိုး . . တော်တော်ရယ်စရာကောင်း
နေတာပဲ . . ကိုကိုက ဇင်ဇင်ကို သဝန်တိုတာဆိုရင် ဇင်ဇင်ကလည်း
ကိုကိုကိုပြန်ပြီး သဝန်တိုရမလား . . ကိုကိုလည်း အလုပ်ထဲမှာ မိန်း
ကလေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ . . ”

“တော်တော်ဇင်ဇင် . . မင်း ကိုကိုကို မစော်ကားနဲ့ . . ”

ကျွန်တော်တို့အိမ်ထောင်ရေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်
ပျက်စရာကောင်းလာလေသည်။ ဇင်ဇင်သည် အိမ်ထောင်သည်
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် လုံးဝမတူတော့ချေ။ သူမသည် ပြန်ချင်
သည့်အချိန်ပြန်သည်။ သွားချင်သည့်အချိန်သွားသည်။ အိမ်မှုကိစ္စ တွေ
အားလုံးသည် သူမနှင့် မဆိုင်သလိုဖြစ်နေ၏။ အိမ်၏ မီးဖိုချောင်
ကိစ္စကို ဒေါ်လေးမေက တာဝန်ယူထား၍သာ တော်တော်သည်။
ပြီးတော့ မိတုတ်က အိမ်၏သန့်ရှင်းရေးနှင့်လျှော်ရေး၊ ဖွတ်ရေး တာ
ဝန်တွေကို ယူထားလိုက်သည်။

ယနေ့ထက်ထိ ကျွန်တော်သည် ဇင်ဇင်ချက်သောထမင်းနှင့်
ဟင်းကို တစ်ခါမှမစားခဲ့ရဖူးပါ။ ဇင်ဇင် မီးပူတိုက်ပေးသော ရှုပ်အင်္ကျီ
ကိုတစ်ခါမှ မဝတ်ခဲ့ရဖူးပါ။ ကျွန်တော်၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် ကြာ
လျှင် အက်ကြောင်းထင်လာမည့် သဘောရှိနေခဲ့ပါသည်။

“ဇင်ဇင် နည်းနည်းတော့ဆင်ခြင်သင့်ပြီလို့ ကိုကိုထင်တယ်”

“ဘာကိုလဲကိုကို . . ”

ညဉ့်အတော်နက်မှ ပြန်ရောက်လာသည့် ဇင်ဇင်ကို ကျွန်
တော် ဆုံးမဖူးပါ၏။

“ဇင်ဇင်အနေအထိုင်တွေကို ပြောတာ . . ”

လာပြန်ပြီလား . . ဒီစကား . . ဒီမှာကိုကို . . ဇင်ဇင်ကို
ကိုကို နားလည်စမ်းပါ . . ဇင်ဇင်မဟုတ်တာ တစ်ခုမှမလုပ်ဘူး . . ”

“အခု ဘယ်နှုနာရီရှိပြီလဲ . . ဇင်ဇင် . . ”

“ဆယ့်နှစ်နာရီလေ . . ဘာဖြစ်လဲ . . ”

“ဒါ မိန်းကလေးတွေပြန်တဲ့အချိန်မဟုတ်ဘူး . . ပြန်အပ်တဲ့ အချိန်မဟုတ်ဘူး . . နောက်ပြီး ဇင်ဇင်တစ်ယောက်တည်း ဒီလောက် ညဉ့်နက်နက်ပြန်လာတာ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များသလဲ . . ”

“ဒါကြောင့် ကိုကိုကိုပြောတာပေါ့ . . ဇင်ဇင်နဲ့အတူ ကလပ် လိုက်တက်ပါလားလို့ ကိုကိုမှမတက်ချင်ပဲ . . ”

“ကိုကိုအလုပ်က ပင်ပန်းတယ်ဇင်ဇင် . . တစ်နေ့ကုန်လှုပ် ရှားနေရတာ . . နောက်ပြီး ဒီလိုကလပ်တွေရဲ့သဘာဝကို ကိုကို သဘောမကျဘူး . . ”

တစ်ခါက ဇင်ဇင်ခေါ်သဖြင့် ဇင်ဇင်နှင့်အတူ ကျွန်တော် နိုက်ကလပ်တစ်ခုသို့ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဇင်ဇင်ကတော့ ပျော်နေ သော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ခေါင်းပင်ကိုက်ခဲ့ရပါသည်။

“အဲဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး ကိုကို . . ဇင်ဇင်ကတော့ ဇင်ဇင် ဝါသနာပါတဲ့၊ ပျော်တဲ့နေရာတွေကိုတော့ သွားမှာပဲ . . ”

ကျွန်တော် နည်းနည်းစိတ်တိုသွားပါသည်။

“ဇင်ဇင်ဟာ အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက်ဆိုတာ ပြန် သတိထားဦး . . ”

“ဘာ . . . တော်တော့ကိုကို . . ဆက်မပြောနဲ့တော့ . . ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချခဲ့ရပါသည်။ သံတွဲသွားမည့်နေ့က ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဇင်ဇင်က အိမ်မှာရှိမနေခဲ့ပါ။ အိမ်မှာရှိသော မိတုတ်နှင့်ဒေါ်လေးမေကလည်း ဇင်ဇင်ဘယ်သွား မှန်းမသိကြပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ခရီးသွားမည့် အကြောင်းကို သာ ဒေါ်လေးမေကို ပြောပြခဲ့ပြီး သံတွဲသို့ သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ချို့ယွင်းခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

သံတွဲမှနေ၍ သူမထံသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ခဲ့ဖူးတော့ ကောင်းပါသည်။ သို့သော်ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ပုစွန်တွေပဲရှိနေခဲ့လေသည်။

သံတွဲမှကျွန်တော် ညဆယ်နာရီခွဲတွင် ပြန်ရောက်သည်။ ပထမဆုံး မယွန်းဝတီကို သူမ၏အိမ်သို့ အရင်ဝင်ပို့သည်။ ပြီးမှကျွန်တော်အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးနေပြီ ဖြစ်ပြီး ဇင်ဇင်ရှိနေလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်ထားခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းနေပါသည်။ သူမသည်ဘယ်မှမသွားဘဲ ကျွန်တော်ပြန်လာမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်နေခြင်းဖြစ်ပုံရလေသည်။ သူမသည် ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ပေါက်ကွဲတော့၏။

“အခု ကိုကိုဘယ်က ပြန်လာတာလဲ . . .”

“သံတွဲက ဟိုမှာ ပုစွန်တွေ White Spot ထိလို့ အရေးပေါ် သွားလိုက်ရတာ . . .”

“ကိုကို ဘယ်သူနဲ့သွားတာလဲ . . .”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။ ဇင်ဇင်သည် ကျွန်တော်ခရီးသွားနေခိုက် ကျွန်တော့်ရုံးသို့လည်း ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပုံရပါသည်။

“ကိုကို စက္ကထရီနဲ့ . . .”

“သူက သိပ်လှတယ်ဆို . . .”

“ဇင်ဇင်ရယ် . . . မဆိုင်တာတွေပြောမနေပါနဲ့ . . . ကိုကို အရမ်းပင်ပန်းလာတယ် . . . သံတွဲက တောက်လျှောက်ကားမောင်းလာတာ . . . ကိုကိုနားချင်ပြီ . . .”

“လမ်းမှာရော . . . ဟိုမှာရော . . . အတော်ပျော်ခဲ့မှာပဲနော်”

“ကိုကို နားချင်ပြီကွာ . . .”

ဇင်ဇင်သည် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ အထုတ်အပိုးတွေကို လုံးဝ ကူညီသယ်မပေးချေ။

“ဟိုကောင်မလေးကလည်း အလုပ်ဝင်တာဖြင့် မကြာသေးဘူး . . ဒီလိုအခွင့်အရေးရတော့ သိပ်ကျေနပ်သွားမှာပေါ့ . . ”

“မင်း အဲဒီလိုမပြောနဲ့ ဇင်ဇင် . . သူ့ကိုကို လုပ်ငန်းလိုအပ်ချက်အရခေါ်သွားတာ . . ”

သူမသည် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့လာရပ်သည်။

“ကိုကိုခေါ်သွားစရာ လူပြည့်လို့ပါ . . ထားပါတော့ . . အဲဒီအမျိုးသမီးက သိပ်လှတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား . . ”

“ဇင်ဇင် ကိုကို အရမ်းပင်ပန်းလာတယ် . . နောက်ပြီး ပုစွန်တွေသေလို့ ကိုကိုစိတ်အရမ်းညစ်လာတယ် . . ”

“ထားလိုက်စမ်းပါ . . အဲဒီပုစွန်တွေ ဇင်ဇင်လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး . . ”

“မဝင်စားလို့မရဘူး ဇင်ဇင် . . မင်းယောက်ျားဟာ ပုစွန်လုပ်ငန်းလုပ်နေတယ် . . မင်းအနေနဲ့ စိတ်ကိုဝင်စားရမယ် . . ”

“ဪ . . ကိုကိုက အသစ်တွေတော့ အဟောင်းကိုမေ့ပြီပေါ့ . . ဒီမှာ ကိုကို . . ကိုကိုသံတွဲကို အဲဒီမိန်းမကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ခေါ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ် . . ရှင်မရှက်ဘူးလားဟင်”

“ဇင်ဇင် မင်းတော်တော့ကွာ . . ငါပင်ပန်းလာတယ် . . ပြီးတော့ စိတ်ညစ်လာတယ် . . နားပါရစေ . . ”

“ပင်ပန်းလာမှာပေါ့ . . ဒီကောင်မနဲ့ ပလူးလာတာကိုး”

“မင်း မမိုက်ရိုင်းနဲ့ဇင်ဇင် . . မင်းက ငါ့သိက္ခာကိုစော်ကားရုံတင်မဟုတ်ဘူး . . တစ်ဖက်သားကိုပါ ထိခိုက်နေပြီ . . နေပါဦး မင်းက အခုမှသဝန်တိုတတ်သလား . . မင်းယောက်ျားတွေနဲ့နိုက်က လပ်တွဲတက်ပြီး . . ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာကိုကျတော့ ငါက သဝန်မတိုရဘူး . . ”

“ရှင်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ . . .”

“မပိတ်နိုင်ဘူးဇင်ဇင် . . . အခု ငါခရီးသွားတာ ကုမ္ပဏီ အကျိုးစီးပွားအတွက် မင်းလိုနိုက်ကလပ်တက်ပြီး အပျော်ကျူးနေတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး. . .”

သံတွဲခရီးစဉ်တွင် ကျွန်တော်စိတ်ရော၊ လူပါပင်ပန်းခဲ့လေ သည်။ အသွားတုန်းကလည်း တစ်ညလုံးမအိပ်ခဲ့ရ။ ပြီးတော့ ပုစွန် ကန်ဖော်သည့်နေ့ကလည်း တစ်နေ့လုံးမနားခဲ့ရပါ။ တစ်ညပဲ ကောင်းကောင်းအိပ်ခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ သံတွဲက အပြန်မှာလည်း ကားကိုတောက်လျှောက်မောင်းခဲ့ရသည်။ ရခိုင်ရိုးမလမ်းသည်မောင်း ရခက်ပြီး သတိအလွန်ထားရသဖြင့် ပို၍ပင်ပန်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နားချင်သည်။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် အိပ်ချင်သည်။

ဇင်ဇင်သည် ဘာကိုမကျေနပ်သည်မသိ။ ကျွန်တော့်ကိုဆီး၍ ရန်လုပ်လေသည်။ သူမ၏ပြောစကားတို့သည် ကျွန်တော့်သိက္ခာကို တဖြည်းဖြည်းစော်ကားသလို ဖြစ်လာ၏။ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဇင်ဇင်က ပေါက်ကွဲသွား၏။

“ရှင် ကျွန်မ နိုက်ကလပ်တက်တဲ့ကိစ္စကို ဘာမှထည့်ပြော စရာမလိုဘူး . . . ဒီကိစ္စနဲ့တခြားစိပဲ. . . တကယ်ပဲတော် . . . မယားကြီး ငုတ်တုတ်နဲ့ ကြောင်တောင်နှိုက်ချင်တဲ့ မိန်းမတွေကလည်းရှိသေး”

“ဇင်ဇင် မင်းတော်တော့နော် . . .”

“မတော်ဘူး . . . မတော်ဘူး . . .”

ကျွန်တော် ဇင်ဇင်ကို တွန်းလိုက်မိရာ ဇင်ဇင်က နောက်ပြန် လဲကျသွားသည်။

“ဪ . . . ရှင်က ကိုယ်ထိလက်ရောက်တောင် ကျွန်မကို လုပ်ရက်ပြီကိုး . . .”

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ညူးလာသည်။ ပြဿနာတွေသည် တစ်

ခုပြီးတစ်ခုပါတကား။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အိတ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။
ဇင်ဇင်သည် တရှုံ့ရှုံ့ငိုရင်းက ကျွန်တော်မခံချင်အောင် စကားတွေ
ဆက်ပြောနေ၏။ ကျွန်တော်အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လိုက်ပြီး အောက်
ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ရာ ဒေါ်လေးမေနှင့်တွေ့လေသည်။

“သား ဘယ်သွားမလို့လဲ . . မသွားပါနဲ့သားရယ် . . ဒီလိုပဲ
ပေါ့ . . လင်မယားဆိုတာ . . နောက်ပြီး ဇင်ဇင်က ကလေးသာသာပဲ
ရှိပါတယ် . . ”

ကျွန်တော် ဒေါ်လေးမေကို ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

“ဒီညတော့ ကျွန်တော်တခြားမှာ သွားအိပ်မှဖြစ်မယ်
ဒေါ်လေး”

ကျွန်တော် ကားပေါ်ပြန်တက်လိုက်ပြီး ခြံထဲမှထွက်ခဲ့လေ
သည်။ ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့သော်လည်း ဘယ်သွားရမှန်းမသိ။
ကိုထူးနိုင်ဆီသို့ သွားရကောင်းမည်လား စဉ်းစားမိသော်လည်း မသွား
ချင်။ ကျွန်တော်အရမ်းပင်ပန်းနေလေပြီ။ တစ်နေရာရာမှာ သွားအိပ်
ချင်သည်။ ကားကိုဦးတည်ရာလျှောက်မောင်းရင်းက မယွန်းဝတီကို
သတိရလေသည်။ ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုးလေပြီ။ မယွန်းဝတီသည် ခရီး
ပန်းသဖြင့် ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် အိပ်မောပင်ကျနေပေလိမ့်
မည်။ မရည်ရွယ်ပါဘဲလျက် မယွန်းဝတီနှင့်ဇင်ဇင်ကို နှိုင်းယှဉ်မိလေ
သည်။

ရုပ်ရည်အလှအရ ဇင်ဇင်က ယွန်းဝတီထက်ပိုပြီး၊ ခန္ဓာကိုယ်
အလှတွင် ယွန်းဝတီထက်ပိုသာလေသည်။ သံတွဲတုန်းက ဂျင်းဘောင်း
ဘီဝတ်ထားသော ယွန်းဝတီကို မျက်လုံးထဲဖြတ်ခနဲမြင်လာသည်။
ထိုခဏတွင်ပင် ကျွန်တော့်ကိုယ့်ကျွန်တော် မေးခွန်းပြန်ထုတ်မိလေ
သည်။ အင်တာဗျူးလာလျှောက်ကြသည့် မိန်းကလေးတွေထဲမှ
ယွန်းဝတီကို အဘယ်ကြောင့်ရွေးမိသွားသနည်း။ ယွန်းဝတီ၏ အလှ

ကြောင့်ပင်လော (သို့မဟုတ်) စက္ကထရီရာထူးအတွက် သူမနှင့် အသင့်တော်ဆုံးဟုပင် ကျွန်တော်ယူဆခဲ့သောကြောင့်ပင်လော။

အိပ်ချင်စိတ် သိပ်များလာသောအခါ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်သည်။ တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခုခုသို့ သွားအိပ်မည် စိတ်ကူးသည်။ သို့သော် မှတ်ပုံတင်က အဝတ်အစားအိတ်ထဲမှာပါ သွားသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင်ပင် ကားကိုရပ်၍ အိပ်ရန် စိတ်ကူးလိုက်၏။ နွေညသည် ပူလောင်အိုက်စပ်လျက်ရှိပြီး လေက လုံးဝမတိုက်ချေ။

(၂)

နက်စောစောတွင် ကျွန်တော်ပြန်နိုးလာခဲ့သည်။ ပထမ ဆုံး ကျွန်တော်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်ပြီး ဆိုင်ရှင် ကိုခရီးသွားခဲ့ရာမှ ပြန်လာသည်ဟုပြောပြီး မျက်နှာအရင်သစ်သည်။ ပြီးတော့မှ နံနက်စာကို စားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး လည်း ညစ်ပတ် နံစော်လျက် ရှိသည်။ မနေ့ကတစ်နေ့လုံး သည် အဝတ်အစားနှင့်ပင် ဖြစ်ပြီး ညကလည်း ကားအတွင်းမှာ ပူအိုက်လှ သဖြင့် ချွေးတွေနှင့် နံစော်နေတော့၏။

သည်ပုံစံကြီးနှင့် ကုမ္ပဏီသို့သွားရန် မည်သို့မျှမဖြစ်ချေ။ နံနက်စာ စားရင်းနှင့်ပင် ကျွန်တော်လက်သည်းတွေ ရှည်နေပြီကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေအားလုံးသည် ပုစွန်လောက ထဲမှာသာ ရောက်နေသဖြင့် လက်သည်းတွေ ညှပ်ဖို့တောင် သတိမေ့ နေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဆံပင်လည်း အတော်ရှည်နေလေပြီ။ မုတ်ဆိတ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ၊ ပါးသိုင်းမွေးတွေလည်း (၂)ရက် လောက်မရိတ်လိုက်ရသဖြင့် ငုတ်စိလေးဖြစ်နေလေပြီ။

အိမ်သို့ပြန်ချင်စိတ်လည်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ညှပ်
နေကျဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သို့ သွားရန်အတွက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်
ခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ကားလည်း ဖုန်အလူးလူးနှင့် ရေဆေးပစ်ဖို့ လိုနေ
သည်။ ကားနှင့်လူအလွန်ပင် လိုက်ဖက်နေပါလိမ့်မည်။ ဆံပင်ညှပ်
ဆိုင်ရောက်တော့ လူရှင်းနေသဖြင့် တော်သေးသည်။

“ဟာ ဆရာ . . ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ . . ပေမည်းလို့”

“ခရီးသွားတာက ပြန်ရောက်လာလို့ . . အိမ်တောင် မ
ရောက်သေးဘူး . . လုပ်ဗျာ . . ဆံပင်ညှပ်မယ် . . မုတ်ဆိတ်၊ ပါး
သိုင်းမွေးအကုန်ရိတ်မယ် . . ပြီးရင် ခေါင်းပါလျှော်မယ် . . ဖြစ်နိုင်ရင်
ရေပါချိုးချင်တယ်ဗျာ . . ဖြစ်မလား . . ”

ဆံပင်ညှပ်သမားသည် မသိမသာပြုံးလေသည်။

“ဒီက ရေချိုးခန်းက ဆရာ့အိမ်လောက်တော့ ကောင်းမှာ
မဟုတ်ဘူး . . ဖြစ်ပါ့မလား . . ကြည့်လုပ်ပါဦး . . ”

ကျွန်တော်ဝင်ကြည့်တော့ ရေချိုးခန်းက သူပြောသလောက်
မဆိုးပါ။ ထို့ကြောင့် အဆင်ပြေကြောင်း ပြောပြလိုက်ပြီး ဆံပင်
အညှပ်ခံသည်။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်တာတွေ၊ ခေါင်းလျှော်တာတွေ . . ပြီး
တော့ ရေချိုးခန်းမှာ ရေဝင်ချိုးသည်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားအ
ဟောင်းတွေပြန်ဝတ်သည်။ အဝတ်အစားတစ်စုံတော့ အမြန်ဝယ်မှ
ဖြစ်မည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှထွက်တော့ အမျိုးသားအဝတ်အစားတွေ
ချည်းရောင်းသည့်စတိုးဆိုင်ကိုသွားသည်။

အဝတ်အစားတစ်စုံဝယ်၍ အဲဒီစတိုးဆိုင်မှာပင် လဲ၍ဝတ်
သည်။ ဆိုင်အမှုထမ်းကောင်လေးက ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ပြုံး၍ကြည့်
နေလေသည်။ ပြီးတော့ အိတ်တစ်လုံးထဲမှာ အဝတ်အစားအဟောင်း
တွေထည့်လိုက်သည်။ သည်လောက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အသွင်
သဏ္ဍာန်သည် သိပ်ဆိုးနေတော့မည်မထင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အရင်ဆုံး မိုးပြာကုမ္ပဏီသို့ အရင် သွားသည်။ ပေးရန်ရှိသည့် ပုစွန်အစာဖိုးကိစ္စတွေအတွက် ပိုင်ရှင်ဖြစ် သူနှင့် သွားစကားပြောသည်။ ပထမအသုတ်အဖြစ် ကျွန်တော်ပုစွန် တွေရောင်းချပြီးလျှင် တစ်ဝက်ပေးချေမည့်အကြောင်း၊ ကျန်တစ်ဝက် ကို ဒုတိယအသုတ်အဖြစ် ပုစွန်တွေရောင်းချပြီးလျှင် ပေးချေမည့် အကြောင်းတွေပြောရသည်။ သူကလည်း လက်ခံပါသည်။ သူ့ဆီက အပြန်တွင် တစ်ညလုံး၊ တစ်မနက်လုံး ပိတ်ထားသည့် ကျွန်တော့် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီသို့ ဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို . . . အမိန့် ရှိပါ . . . ပင်လယ်ပြာကုမ္ပဏီကပါ . . . ”

“မယွန်းဝတီ . . . ကျွန်တော်ပါ . . . ”

“ဟင် . . . ဆရာလား . . . ဆရာဘယ်ပျောက်နေတာလဲ ဟင် . . . စောစောကတောင် ရုံးကို ဆရာဇနီးလာသွားသေးတယ် . . . ဆရာပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ဆီကိုဖုန်းပြန်ဆက်ပေးပါတဲ့ . . . ကျွန်မလည်း ဆရာဆီဆက်သေးတယ်ဆရာ . . . ဆရာဖုန်းပိတ်ထား တယ် . . . ”

ယွန်းဝတီသည် စကားကို အဆက်မပြတ်ပြောနေ၏။ ကျွန် တော်ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ယွန်းဝတီက ဆက်ပြောသည်။

“ဆရာ . . . အခု သူ့ဆီဆက်ပြီးပြီလားဟင် . . . ”

“မဆက်ရသေးဘူး . . . ”

“သနားပါတယ်ဆရာရယ် . . . သူ့ဆရာအတွက် အတော် စိတ်ပူနေတာ . . . ဆက်လိုက်ပါဆရာနော် . . . ”

“စက်ရုံက Form 7စာရင်းတွေရပြီလား . . . မယွန်းဝတီ”

ကျွန်တော့်စကားကိုဖြတ်၍ ပြောလိုက်သောကြောင့် သူမ သည် အလုပ်အကြောင်း ပြန်စိတ်ဝင်စားသွားပုံရလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . . ရပြီ . . . ”

ကျွန်တော်စက်ရုံသို့ သွားချင်စိတ်က ပေါ်လာသဖြင့် . .

“ကျွန်တော်စက်ရုံ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် . . စင်္ကာပူကိုပို့ထားတဲ့ အီးမေးလ်အတွက် ပြန်စာလာပြီလား . . တကယ်လို့မလှသေးရင် ထပ်ပို့လိုက်ပါဦး . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . အီးမေးလ်ပြန်စာမလှသေးဘူး . . ကျွန်မထပ်ပို့လိုက်ပါမယ် . . ဒါနဲ့ဆရာ စက်ရုံကနေ ရုံးကိုပြန်လာဦးမှာလား . . ”

“အင်း . . လာခဲ့မယ် . . ”

ကျွန်တော်ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စက်ရုံသို့ ကားကိုမောင်းခဲ့သည်။ စက်ရုံတွင် သည်နေ့ ကုန်ကြမ်းအဝင်များသဖြင့် အလုပ်များနေကြလေ၏။ အချိန်ရသည့်အခိုက်မှာပင် ဦးမောင်မောင်ချစ်နှင့် ကျွန်တော်စကားပြောရသည်။

“ဒီညနေ အချိန်ပိုလုပ်ဖို့လိုမလား . . ”

“အင်း . . အဲဒါကို ကျွန်တော်လည်း တွက်နေတာ . . ကုန်တွေကလည်း တစ်တန်ကျော်လောက် ကျန်သေးတယ်ဆိုတော့ လုပ်လိုက်ရင်ကောင်းမလားလို့ . . ”

“လုပ်လိုက်ပါ . . ဝန်ထမ်းတွေအတွက် အစားအသောက်နဲ့ ပြန်ဖို့ကိုလည်း အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ . . ”

“ကျွန်တော် အားလုံးစီစဉ်ပေးလိုက်ပါ့မယ် . . အင်း . . ဆရာ့ကို တစ်ခုပြောစရာရှိတယ်ဆရာ . . ”

“ဘာများလဲ . . ပြောလေ . . ”

“ဝန်ထမ်းတွေကိစ္စဆရာ . . ဝန်ထမ်းတွေက အုပ်စုလိုက်စုပြီး လစာတိုးတောင်းနေကြတယ် . . အဲဒီပြဿနာကို ကျွန်တော်တို့ မဖြေရှင်းပေးနိုင်ရင်တော့ ပြဿနာဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆရာ . . ”

အလုပ်ရှင်နှင့်အလုပ်သမားပြဿနာတွင် လစာနှင့်တာဝန်

သည် အဓိကဟု ကျွန်တော်ခံယူပါသည်။ ခက်တာက လောလော ဆယ်တွင် ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီ၌ ငွေရေးကြေးရေးအကျပ်အတည်း ဖြစ်နေလေသည်။ ဝန်ထမ်းတွေကို လစာတိုးပေးဖို့ နေနေသာသာ လက်ရှိလစာကို မှန်အောင်ပေးဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားနေရလေသည်။

“အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်ကြိုးစားနေပါတယ် . . ဦးမောင်မောင်ချစ် . . ဦးမောင်မောင်ချစ်ဘက်ကလည်း ဝန်ထမ်းတွေကို နည်းနည်းထိန်းထားပေးပါ . . ”

“ဒါတော့ စိတ်ချဆရာရေ . . ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းပေးထားမယ် . . ”

ထို့နောက် အခြားကိစ္စများကို ဦးမောင်မောင်ချစ်နှင့်ကျွန်တော် ဆွေးနွေးနေမိပြန်သည်။ သို့နှင့်ပင် နေ့လယ်တစ်နာရီထိုးသွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဦးမောင်မောင်ချစ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရုံးသို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ရုံးသို့ရောက်သောအခါ သံတွဲက ဝယ်လာသောလက်ဆောင်တွေကို အားလုံးကိုပေးရလေသည်။ မယွန်းဝတီကတော့ အခန်းထဲမှာ ကွန်ပျူတာနှိပ်နေရာမှ ကျွန်တော့်ကိုပြုံးပြလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ဆရာ . . ထမင်းစားပြီးပြီလား . . ”

“ဟင့်အင်း . . ”

“ကျွန်မစီစဉ်လိုက်မယ် . . ဆရာ ဘာစားမလဲ . . ”

မယွန်းဝတီသည် ကျွန်တော်ဆံပင်ညှပ်ထားသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ပြီးကြည့်နေသည်။ ယခုလို တိုနဲ့နဲ့ဆံပင်နှင့်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် ပို၍များ ချောင်ကျနေမည်လား မပြောတတ်ပါ။ သူမကတော့ ခရီးသွားခဲ့ရသဖြင့် မျက်နှာကလေး နေလောင်ထားသလိုဖြစ်နေသည်မှလွဲ၍ လန်းလန်းဆန်းဆန်းပင် ဖြစ်

နေလေ၏။ ခရမ်းရောင်အင်္ကျီလက်ပြတ်ကို ဝတ်ထားသဖြင့် လက်မောင်းသားဝင်းဝင်းသည် ပို၍ ထင်းနေသလိုရှိ၏။

ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ လျှောက်လာသော သူမ၏ကိုယ်ဟန်နဲ့နဲ့ကို ဂရုပြု၍ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ခရမ်းရောင်ဝတ်ဆင်လျက် မြန်မာဆန်ဆန် ထဘီအနက်ရောင်ဝတ်ထားသဖြင့် သူမ၏ လှပကျော့ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်အလှက ပီပြင်နေလေသည်။

“ဆရာ ဘာမှာပေးရမလဲဟင် . . .”

သူမကို ငေးကြည့်မိနေသော ကျွန်တော် ပြန်၍ သတိဝင်လာ၏။

“တစ်ခုခုပေါ့ . . . မယွန်းဝတီ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ . . .”

“ဒါဆို ကျွန်မထမင်းကြော် မှာလိုက်မယ်နော် . . .”

“အင်း . . .”

မယွန်းဝတီသည် တံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍ အပြင်ထွက်သွား၏။ သူမ၏ဆံပင်တွေက ကျောလယ်အထိအောင် ရှည်လျားပြီး နက်မှောင်သန်စွမ်းပုံရလေသည်။ ကျွန်တော်ကုလားထိုင်မှာဝင် ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှာ တယ်လီဖုန်းစာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ကျနေသဖြင့် ကောက်ယူကြည့်လိုက်သောအခါ ဇင်ဇင်တယ်လီဖုန်းစာအုပ်ကလေးဖြစ်နေသဖြင့် အတွင်းကိုလှန်ကြည့်လိုက်ရာ ပထမဆုံး စာမျက်နှာ၌ ရစ်ချက်၏ ဖုန်းနံပါတ်ကိုတွေ့ရသည်။ နောက် စာမျက်နှာတွေ၌လည်း ယောက်ျားနာမည်တွေနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကိုတွေ့ရ၏။

ဇင်ဇင်၏စရိုက်အတွက် ကျွန်တော်မည်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ပါသည်။ ဇင်ဇင်သည် တစ်ခါတစ်ရံအရက်ပြင်းများကို သောက်သုံးတတ်သူဖြစ်လေသည်။ ဘီယာကိုတော့ ပြောဖွယ်ပင်မရှိပါ။ သူမ၏စရိုက်ကို ကျွန်တော်ပြင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေါင်းများပါပြီ။ သို့သော်

ဘာမျှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဇင်ဇင်ညဉ့်နက်သော ညမျိုး၌ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထဲ၌တစ်ကိုယ်ရေ အိပ်စက်ရခြင်းမျိုးသည် မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိပါသည်။

နံနက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်က အိပ်ရာမှ စောစီးစွာနိုးသော်လည်း သူမကတော့ နေမြင့်သည်အထိ အိပ်နေတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် လင်နှင့်မယားဖြစ်သော်လည်း နှစ်ဦးလက်ဆုံထမင်းစားခွင့်ကို အလွန်ရခဲ့ပါသည်။ နံနက်စာကိုလည်းကောင်း၊ ညစာကိုလည်းကောင်း တစ်ယောက်တည်းပင် ပြီးလိုက်ရသည်က များပါသည်။

ကျွန်တော် ဇင်ဇင်ကိုလက်ထပ်ဖို့ အဘယ်ကြောင့်များသဘောတူခဲ့မိပါလိမ့်။ ကိုယ်မသိသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ်ရွေးရန် သဘောတူခဲ့ခြင်းသည် ဇင်ဇင်၏အလှတစ်ခုတည်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဇင်ဇင်ကိုလက်ထပ်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်၏ ဘဝအတွက် ကျေနပ်နှစ်သက်ခြင်းတွေ ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ငွေကြေးဥစ္စာပြည့်စုံလွန်းသော အသိုင်းအဝန်းကြားတွင် ကျွန်တော်အနေကျ လာခဲ့လေသည်။ အတွေးတွေနှင့် ကျွန်တော်ငိုနေစဉ်မှာပင် မယွန်းဝတီပြန်ရောက်လာသည်။

သူမ၏လက်ထဲတွင် ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကိုကိုင်လာသည်။

“စားလိုက်ပါဦးဆရာ . . အချိန်တောင် အတော်လင့်သွားပြီ”

“မယွန်းဝတီရော . . စားပြီးပြီလား . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . ”

ကျွန်တော် စားသောက်ပြီးစီးသွားသောအခါ မယွန်းဝတီက ပန်းကန်ကို ပြန်ယူပြီး ထွက်သွားသည်။ ခဏနေတော့ ပြန်ဝင်လာ၏။

“ဆရာ ဇင်ဇင်ဆီဖုန်းဆက်ပြီးပြီလား . . ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရ

လျှင် ဇင်ဇင်ဆီ ကျွန်တော်ဖုန်းမဆက်ချင်ပါ။ ဇင်ဇင်နှင့် စကားပြော ချင်စိတ်လည်း မရှိပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သည်ကိစ္စကို ခုချိန်မှာ ကျွန်တော် မေ့ထားချင်လေသည်။

“ညနေကျရင် ကျွန်တော်အိမ်ပြန်မှာပဲ . . ဆက်မနေတော့ ပါဘူး . . ”

ယွန်းဝတီသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။ သူမ၏ မျက်လုံးသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ အရိပ်အခြေတွေကို လှေလာနေပုံရသည်။ သူမသည် ကျွန်တော့်ရှေ့က ခုံမှာဝင်ထိုင်၏။

“ဇင်ဇင် ဒီကိုရောက်လာတော့ မယွန်းဝတီကိုပုတ်ခတ်ပြီး ပြောသွားသေးလား . . ”

သူမ မျက်လွှာချသွားသည်။

“ဇင်ဇင်ဘက်ကနေ ကျွန်မကိုယ်ချင်းစာကြည့်လို့ ရပါတယ် ဆရာ . . အဲဒါအတွက် ပြဿနာမရှိပါဘူး . . ကျွန်မစိုးရိမ်တာက ကျွန်မကြောင့် ဆရာတို့ အိမ်ထောင်ရေး အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာကို ပါ . . ”

ဇင်ဇင်သည် ယွန်းဝတီကို ဘာတွေပြောသွားသေးသနည်း။ အားနာစရာတော့ ကောင်းနေလေပြီ။ တကယ်ကတော့ ဇင်ဇင်က ရိုင်းလည်း ရိုင်းလေသည်။ ငွေကလည်း ချမ်းသာသည်။ ရုပ်ကလေး ကလည်း လှသည်ဆိုတော့ မောက်မာတတ်၏။

“ဇင်ဇင်ပြောသွားတဲ့ စကားတွေထဲမှာ မယွန်းဝတီကို ထိခိုက် နှစ်နာစရာတွေပါခဲ့ရင် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် . . ကျွန်တော် အားလည်း အားနာပါတယ် . . ”

“ရပါတယ်ဆရာရယ် . . ကိစ္စမရှိပါဘူး . . အမှန်တော့ ဆရာ သံတွဲသွားမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သူ့ကိုပြောသွားသင့်တာ . . နောက်ပြီး . . သံတွဲကျတော့လည်း သူ့ဆီဖုန်းဆက်ဖို့ ကောင်းတာ . . ”

ကျွန်တော် ယွန်းဝတီကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိသည်။ ဤမိန်းမသည် အသက်သုံးဆယ်ရှိနေလေပြီ။ သူမအဘယ်ကြောင့် အိမ်ထောင်မပြုသေးတာပါလိမ့်။ သူမကိုရသောယောက်ျားသည် ကံကောင်းပါလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တွေးလိုက်မိသည်။

“မယွန်းဝတီ . . ကိုထူးနိုင်လာရင် ကျွန်တော့်ဆီလွတ်လိုက်ပါ . . ပုစွန်ပို့ဖို့ကိစ္စအတွက် လုပ်စရာလေးတွေ ရှိနေတယ် . . ”

အလုပ်ထဲသို့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သွားလေသည်။ စက်ရုံမှ ပေးပို့ထားသော Form 7 စာရင်းတွေကို လေ့လာလိုက်သည်။ လက်ခုပ်ကုန်းကန်တွေမှာ White Spot မကျပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိသည်။ ကျွန်တော့်တွင် မျှော်လင့်စရာသိပ်မကျန်တော့ပါ။ အလုပ်ထဲသို့ အာရုံဝင်စားသွားသောအခါမှ တယ်လီဖုန်းတွေကလည်း ဆက်တိုက်ကိုလာလေသည်။

“သန်ဘက်ခါ ငါးဦးစီးမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်ဆရာ . . နေ့လယ်(၂)နာရီ . . ဆရာတက်မလား . . ”

“အင်း . . တက်လိုက်မယ် . . ”

“ဒါဆို . . ကျွန်မသတိပေးမယ် . . ပြီးတော့ မီးအာမခံကုမ္ပဏီကလည်း ဖုန်းဆက်တယ် . . မီးအာမခံထားဖို့ သူတို့ဆရာကို လာတွေ့ချင်နေတယ် . . ”

“မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်းလောက်တွေ့မယ် . . ”

ညနေခြောက်နာရီထိုးသည်အထိ ကျွန်တော့်အလုပ်တွေ လက်စသတ်၍ဖြစ်နေသည်။ တစ်ပတ်စာမကြည့်ခဲ့ရသည့် ငွေစာရင်းတွေကို ပြန်ကြည့်ရသည်။ လက်မှတ်ထိုးစရာတွေ ထိုးရ၏။ ရုံးအဖွဲ့ကတော့ ပြန်ကုန်ကြလေပြီ။ ရုံးထဲမှာ ကျွန်တော်နှင့်မယွန်းဝတီ နှစ်ဦးသာ ကျန်တော့သည်။ သည့်ထက်ပို၍ ညဉ့်နက်ရန် မသင့်ဟု သတိရပြီး ကျွန်တော်ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရအောင် . . .”

ကျွန်တော်က စားပွဲပေါ်မှဖိုင်တွေကို သိမ်းသည်။ မယွန်းဝတီက ကွန်ပျူတာကိုပိတ်သည်။ အအေးပေးစက်ကိုပိတ်ပြီး အခန်းမီးတွေကို ပိတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး အခန်းထဲမှ ထွက်သည်။ မယွန်းဝတီသည် ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းပြီး ထဘီဖြန့်ဝတ်သည်။ ကျွန်တော်ကားရှိရာသို့ အရင်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီတံခါးကို မယွန်းဝတီထွက်လာပြီးမှ ပိတ်ပေးလိုက် ၏။ သူမက ကားမှတ်တိုင်ရှိရာသို့လှမ်းပြီး ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက် သဖြင့် ကျွန်တော်တားလိုက်မိ၏။

“မယွန်းဝတီ . . . ကားပေါ်တက် . . . ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရပါတယ်ဆရာ . . . ကျွန်မလိုင်းကားပဲ စီးသွားလိုက်ပါ့မယ်”

“စကားရှည်မနေနဲ့ . . . တက်မှာသာတက် . . .”

သူမသည် ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မသိမသာပြုံးသွား၏။ ရှေ့ခန်းသို့အတက်တွင် ခြေသလုံးသားသည် ဖွေးခနဲပေါ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် ကပျာကယာအကြည့်လွဲလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်တက်ပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ညနေခင်းသည် မှောင်စပျိုးနေလေပြီ။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တွင် လူတွေ မနည်းပါ။

“တွေ့လား . . . ဒီလောက်လူတွေများနေတာ . . .”

“ကျွန်မအတွက်ကတော့ မထူးဆန်းပါဘူးဆရာရယ် . . .”

ကျွန်တော် မယွန်းဝတီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိပါသည်။ သူမ၏အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူမ၏ဖခင်က အိမ်ရှေ့မှ ထွက်စောင့်နေလေသည်။

“ဆရာ အချိန်ရရင် အိမ်ပေါ်ခဏတက်ပါလားဆရာ . . .
ဖေဖေနဲ့မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ . . .”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ကားကို
အိမ်ရှေ့မှာပဲရပ်ထားခဲ့ပြီး မယွန်းဝတီနောက်မှ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ သည်။

“ဆရာ . . . ဒါ ကျွန်မဖေဖေ . . . ဦးမြင့်မောင်ပါဆရာ . . .
အခုတော့ အငြိမ်းစားပါ . . .”

“ကျွန်တော် ကိုယ်ကိုကိုင်ညွတ်၍ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါ
သည်။

“ဖေဖေ . . . ဒါ သမီးပြောပြောနေတဲ့ . . . ဆရာဦးကောင်း
ထက်လွင်ပါ. . .”

အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲယူနှုတ်ဆက်၏။ မယွန်း
ဝတီ၏ ဖခင်သည် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိပေမည်။
အရွယ်တင်ပြီး ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်လေသည်။ စကားပြောရင်းဖြင့် တစ်
အိမ်လုံးကို မသိမသာအကဲခတ်လိုက်သည်။ အိမ်ကလေးတွင် အဖိုး
တန်ပစ္စည်းတွေ သိပ်မရှိသော်လည်း သေသေသပ်သပ်ကလေး ဖြစ်
သည်။ ပရိဘောဂတွေ၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေက သန့်စင်နေ
လေ၏။

“မောင်ကောင်းထက်အကြောင်းကို သမီးခဏခဏပြောလို့
ဦး ရင်းနှီးနေပြီးသားပဲ . . . အခုကုမ္ပဏီအခြေအနေဘယ်လိုလဲ . . .”

“သိပ်အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးဦး . . .”

အဘိုးကြီး မသိမသာပြုံးလိုက်၏။ မယွန်းဝတီကတော့ အထဲ
ဝင်သွားပြီး ကျွန်တော့်အတွက် သံပုရာရည်ဖျော်လာပေးသည်။ ကျွန်
တော်စိတ်ထဲတွင် ဇင်ဇင်ကိုသွား၍ သတိရလိုက်သည်။ ဇင်ဇင်သည်
ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမျှသံပုရာရည်ဖျော်မတိုက်ခဲ့ဖူးပါ။ အဘိုးကြီးနှင့်

ကျွန်တော် စကားစမြည်ပြော၍ ကျွန်တော်ပြန်ခါနီးတွင် အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်အတွက် တရားစာအုပ်တစ်အုပ်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုစာအုပ်၏အမည်မှာ ဝိပဿနာအလုပ်ပေးတရား ဖြစ်ပါသည်။

(၃)

ကျွန်တော်၏အိပ်ခန်းသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေသည်။ နံရံမှာရှိသောနာရီက ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးသံ ထွက်လာသော အခါ ကျွန်တော်သည်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။ ဇင်ဇင်သည် ကျွန်တော့်ကိုလုံးဝဂရုမစိုက်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်တကား။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်သော်လည်း ဇင်ဇင်က အိမ်မှာမရှိ။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ကလပ်သို့သွားလေသည်တဲ့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ရေအရင်ချိုးသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးမေ ခူးခပ်ကျွေးသည့်ညစာ ထမင်းကို စားလိုက်သည်။

ဇင်ဇင်ဘဝမှာ ကျွန်တော်သည် အပိုသဖွယ်ဖြစ်နေသည်ဟု ခံစား၍ရလာ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို သူမ၏အပေါင်းအသင်းတွေ လောက် စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသောမိန်းမ ဖြစ်လေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသောဒေါသ

က ပို၍ကြီးလာသည်။ စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ကြိုးစားထိန်းချုပ်သော်လည်းမရ။ ထို့ကြောင့် မယွန်းဝတီ၏ဖခင် ပေးလိုက်သော တရားစာအုပ်ကို ဖတ်နေမိလိုက်သည်။

ထိုခဏမှာပင် အိမ်ရှေ့မှ ကားရပ်သံကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ကပျာကယာထ၍ အပေါ်ထပ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဇင်ဇင်သည် ကားပေါ်မှဒယီးဒယိုင် ဆင်းလာသည်။ သူမကို ရစ်ချက်ဆိုသည့်ကောင်က လိုက်တွဲသည်။ ရစ်ချက်သည် ဇင်ဇင်ခါးကိုဖက်ထားသည်။ ဇင်ဇင်က ချက်ပေါ်သောအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသဖြင့် ဟိုကောင့်လက်တွေက ဇင်ဇင်အသားတွေနှင့် ထိနေ၏။

“ဇင်ဇင်ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား . . . ကိုယ်အထဲထိ လိုက်ပို့ရမလား . . . ”

“ရတယ်ရစ်ချက် . . . လိုက်ပို့ပေးတာ ကျေးဇူးပဲ . . . ”

ရစ်ချက်၏ ကားပြန်ထွက်သွားသောအခါ ဇင်ဇင်က အိမ်ထဲသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဝင်လာ၏။ သူမ၏နှုတ်မှ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုးဆိုလာသည်။

“ဟင် . . . ကိုကိုပြန်ရောက်နေမယ် . . . ဘယ်အချိန်ကပြန်ရောက်တာလဲ . . . ဇင်ဇင်က ကိုကိုဒီနေ့ပြန်မလာသေးဘူးထင်လို့ . . . ဟိုကောင်တွေကလည်း အတင်းလာခေါ်တာနဲ့ . . . လိုက်သွားလိုက်မိတာ . . . ဇင်ဇင်ကိုခွင့်လွှတ်နော် . . . ”

ကျွန်တော်စိတ်ကိုထိန်းလိုက်မိသည်။ သူမသည် ကျွန်တော့်ကို အတင်းလာဖက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာတွေကို လာ၍ နမ်းလေသည်။

“ဖယ်စမ်းဇင်ဇင် . . . မင်းဟာ ငါဘယ်လိုပြောပြော ငါ့စကားကို နားမထောင်တဲ့မိန်းမပဲ . . . မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ကြည့်စမ်း . . . မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ တူသေးရဲ့လား . . . ”

“ကိုကိုရယ် . . ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် အဲဒီလောက်ပြောရသလား
ဇင်ဇင် . . ဒီည စိတ်ညစ်လို့”

“ကြည့်စမ်း . . မင်းကိုယ်မင်းတောင် အနိုင်နိုင် ဘယ်သူ
စော်ကားလို့တောင်စော်ကားမှန်းသိမှာမဟုတ်ဘူး . . ”

“ဟင့်အင်း . . ဇင်ဇင် အဲဒါတွေမသိဘူး . . ဇင်ဇင် ကိုကိုကို
ချစ်တာတစ်ခုတည်းသိတယ် . . ”

ကျွန်တော်ဒေါသဖြစ်စွာနှင့် သူမကိုကျောပေးလိုက်သည်။

“ကိုကို . . ဒီမှာကြည့်စမ်း . . ဇင်ဇင် ဘယ်လောက်လှလဲ
. . ဒီနေ့ထိ ဇင်ဇင်ဟာ ကိုကိုအတွက်ပါကိုကိုရယ် . . ”

သူမသည် ကျွန်တော့်ရှေ့လာရပ်လေသည်။ ကျွန်တော် သူမ
ကို အသာတွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဇင်ဇင် မင်းကိုငါ နောက်ဆုံးပြောမယ် . . မင်းအကျင့်တွေ
ပြင်ပါ . . ”

“အို . . ကိုကိုကလည်း ဇင်ဇင်ကိုချစ်တယ်ဆို . . ဇင်ဇင်စိတ်
ချမ်းသာတာကို ကြည့်ချင်တယ်ဆို . . ”

“တိတ်စမ်းဇင်ဇင် . . အရူးထမနေနဲ့ . . ဒါဟာ ငါ့ရဲ့နောက်
ဆုံးစကားပဲ . . ”

ဇင်ဇင်သည် ကျွန်တော့်အနီးမှခွာသွားပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ
သွားအိပ်သည်။

“မသိဘူးကွာ . . ဇင်ဇင်အိပ်ချင်ပြီ . . ”

ကျွန်တော်ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်မိသည်။ သူမသည်
ခုတင်ပေါ်တွင် ပိုးလိုးပက်လက်အိပ်ပျော်သွားသည်။ ကျွန်တော်
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ဇင်ဇင်ကို ခုတင်ပေါ်မှာ ပြန်၍နေရာချပေး
ရသည်။ သူမသည် အိပ်ပျော်ရာမှ စကားလုံးတချို့ကို ယောင်နေလေ
သည်။

“ရစ်ချက်ကလည်းကွာ . . ထပ်မထည့်နဲ့တော့ . . ”

“ဇင်ဇင် . . ကိုကို့ကိုချစ်ပါတယ် . . ”

အအေးပတ်မှာစိုးရိမ်ပြီး စောင်ပါးပါးလေးတစ်ထည် ခြုံပေးထားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်မှာ သွားရပ်လိုက်မိသည်။ မကြာမီ မိုးဝင်တော့မည်။ ကောင်းကင်တွင် လျှပ်စီးတွေလက်နေသည်။ လေပြည်သည် မိုးသက်နဲ့ပါလာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ ညတာသည် ရှည်လျားလွန်းလေစွ။

နောက်ထပ်နာရီအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကျွန်တော် ဇင်ဇင့်ဘေးက နေရာလွတ်မှာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ မနက်ကျတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် ခပ်စောစောနိုးလာသည်။ နိုးနိုးချင်းပင် ရေချိုးခန်းဝင်လေသည်။ ပြီးတော့ ရေတစ်ဝချိုးပစ်လိုက်သည်။ ဇင်ဇင်သည် အိပ်ရာမှမနိုးသေး။ သူမသည် နေအတော်မြင့်မှ နိုးပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးမေ ပြင်ဆင်ပေးသည့် နံနက်စာကိုစားပြီး အဝတ်အစားလဲကာ ကားနှင့်ထွက်ခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်တော့ ဘယ်သွားရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ အချိန်တွေကစောနေသည်။ ကုမ္ပဏီသို့လည်း စောနေသေး၏။ ကားကို ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်မောင်းမိရင်းက ဘုရားသွားဖူးရန် စိတ်ကူးရလေသည်။ ဘုရားသို့မရောက်သည်မှာ အတော်ကြာလေပြီ။ မှတ်မှတ်ရရ ဇင်ဇင်နှင့် လက်ထပ်ကာစက တစ်ခါရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကားကို ဘုရားသို့မောင်းလိုက်ပြီး ဘုရားပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ဘုရားအရိပ်သည် အေးချမ်းလေစွ။ ထိုစဉ်ခဏ၌ ကျွန်တော်၏စိတ်သည် ဇင်ဇင့်ထံ၌လည်းရှိမနေသလို ပုစွန်လုပ်ငန်းပေါ်မှာလည်း ရှိမနေချေ။

ရင်ပြင်တော်၌ ဘုရားဝတ်ပြုနေပြီးသောအခါ ဘုရားကို လက်ယာရစ်ပူဇော်ပြီး ဘုရားမှပြန်ခဲ့လေသည်။ ဇင်ဇင်သည် ကျွန်

တော့ကို ဘုရားသို့လိုက်ပို့ပေးရန် တစ်ခါမျှ မပူဆာခဲ့ဖူးသည်မှာ ထူးခြားနေလေ၏။ ကားမောင်းရင်းနှင့် ကျွန်တော်သည် 'အသွင်မတူ အိမ်သူမဖြစ်' ဆိုသောစကားကိုသတိရပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဇင်ဇင်နှင့် ကျွန်တော်သည် အခြားနေရာများ၌ လုံးဝမတူညီသော်လည်း အညံ့စား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ်မှာတော့ ထူးထူးခြားခြားတူညီနေလေ သည်။

မိန်းကလေးထဲတွင် ရှားရှားပါးပါးပင် ဘုရားတရားမကိုင်း ရှိုင်းသူဖြစ်လေသည်။ ဇင်ဇင်သည် မည်သည့်ဂါထာကိုမျှမရသည့် ဘုရားရှိခိုးကိုပင် အမြီးအမောက်တည့်အောင် ဆိုနိုင်သူမဟုတ်ချေ။ ရုံးသို့ရောက်သောအခါ လူစုံနေလေပြီ။ မနက်က ကျွန်တော်ပြုစုထားသော ကုန်ချောစာရင်းသည် ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်၌ အဆင်သင့်ပင် ရောက်နေလေ၏။

“ဆရာ . . ကနေဒါပုစွန်ကုန်သည် နှစ်ယောက်ရောက်နေတယ် . . သူတို့က နမူနာကြည့်ချင်တယ်တဲ့ . . သူတို့ကမ်းနားဟိုတယ်မှာ တည်းတယ်ဆရာ . . ဆရာပြန်ဆက်မလား . . ”

“ကြည့်ချင်ရင်တော့ စက်ရုံမှာလိုက်ပြမှရမယ် . . ဒီနေ့ တော့ ကုန်ကြမ်းအဝင်များမယ် . . သူတို့ကို ဘယ်သူမှလိုက်ပြနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး . . မယွန်းဝတီမနက်ဖြန်(၉)နာရီ သူတို့ကိုပြန်ချိန်းပေးပါ”

မယွန်းဝတီသည် နိုင်ငံခြားသားများထံ ဖုန်းပြန်ဆက်ပေး ၏။ သူမ၏ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသည် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော့်စက္ကထရီအဖြစ်ကို သူမကိုရွေးချယ်မိခြင်းသည် မှန်ကန်ပါသည်။ အလုပ်တွေဖြင့် လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေခိုက်တွင် ပြဿနာတစ်ရပ်သည် တယ်လီဖုန်းမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာလေတော့၏။ စက်ရုံမှစက်ရုံမှူးဦးမောင်မောင်ချစ်က ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဆရာ . . ဒီမှာ ပြဿနာတွေတော့ တက်နေပြီဆရာ . . ဝန်ထမ်းတွေက လစာတိုးမပေးမချင်း လုပ်ငန်းခွင်ထဲမဝင်ဘူးလို့ တောင်းဆိုနေကြတယ် . . ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိလေသည်။ ထိုအခြေအနေမျိုးကို မျှော်လင့်မထားမိသဖြင့် ရုတ်တရက်ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည်။

“ဒီနေ့ ကုန်ကြမ်းအဝင်များသလား . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . အထဲမှာ မလုပ်ရသေးတာ (၂)တန် ကျော်လောက်ရှိတယ် . . ကြာရင် ပုစွန်တွေ ကွာလတီကျကုန်လိမ့် မယ် . . ”

ကျွန်တော် နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ နေ့လယ်(၁၂)နာရီထိုး ပြီးလေပြီ။ သည်ပြဿနာအတွက် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရပေလိမ့်မည်။ မယွန်းဝတီသည် ကျွန်တော့်ရှေ့သို့လာရပ်သည်။ သူမသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစမ်းသလိုကြည့်နေ၏။

“ကျွန်တော်အခုချက်ချင်း စက်ရုံကိုလာခဲ့မယ် ဦးမောင် မောင်ချစ် . . အခြေအနေကိုနည်းနည်းထိန်းပေးထား . . သူတို့အား လုံးကို စက်ရုံထဲမှာပဲ နေပေစေ . . အပြင်ကိုမထွက်စေနဲ့ . . ”

တယ်လီဖုန်းကို ချပစ်လိုက်ပြီး မယွန်းဝတီကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့စက်ရုံကို အမြန်သွားကြရအောင် . . ဟိုမှာ ဝန်ထမ်းတွေလစာကိစ္စနဲ့ ပြဿနာလုပ်နေကြတယ် . . ”

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စက်ရုံသို့ထွက်ခဲ့ကြ သည်။ စက်ရုံဝင်းထဲမှာ ဝန်ထမ်းတွေက ဟိုတစ်စု၊ သည်တစ်စုထိုင်နေ ကြ၏။ Processing Hall (ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးအခန်း) ထဲမှာတော့ ပုစွန်ကုန်ကြမ်းတွေက ဒီအတိုင်းပြန့်ကျဲလျက်ရှိနေလေသည်။ ကျွန်

တော်တို့ဝင်လာသည်ကို ဝန်ထမ်းတွေ တွေ့သွားသောအခါ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ဆူညံပူညံအသံတွေ ထွက်လာကြ၏။

ဦးမောင်မောင်ချစ်သည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရေးကြီး သုတ် ပျာနှင့် ရောက်လာ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆရာ . . .”

“သူတို့အားလုံးကို စက်ရုံဘေးက နေရိပ်တဲ့နေရာမှာစုပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါ . . . ပြီးရင် ကျွန်တော်စကားနည်းနည်းပြောမယ်”

ဦးမောင်မောင်ချစ်က ဝန်ထမ်းများကိုစက်ရုံဘေးသို့ ရွှေ့စေသည်။ ခဏကြာတော့ သူတို့အားလုံးတစ်နေရာတည်းမှာ ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော်ဝန်ထမ်းတွေရှိရာ ရောက်သွားလိုက်၏။ ပြီးတော့ အားလုံးကို ငြိမ်ခိုင်းလိုက်ရ၏။ သူတို့ငြိမ်သွားသောအခါ ကျွန်တော် စကားစပြောတော့သည်။

“လစာကိစ္စနဲ့ အားလုံးမကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလို့ သိရ တယ် . . . ဒါကြောင့် ဆရာစကားနည်းနည်းပြောပါမယ် . . . ဆရာတို့ စက်ရုံ ကို ထူထောင်လာတာ အခုဆို (၅)နှစ်ဖြစ်လာပြီ . . . ဝန်ထမ်း အားလုံး အတွက်လစာငွေ တစ်နှစ်တစ်ခါတိုးပေးတဲ့စနစ်ကို ဆရာ ကျင့်သုံး ခဲ့တယ် . . . အရင်က ကုန်ဈေးနဲ့လစာဟာ ဘယ်လိုမှမလောက်ငနိုင် ဘူးဆိုတာ ဆရာသိပါတယ် . . .”

မယွန်းဝတီသည် ကျွန်တော့်ဘေး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကျွန် တော့်ကို ကြည့်နေ၏။

“ဆရာတို့ ကုမ္ပဏီမှာငွေရေးကြေးရေး အကျပ်အတည်းနဲ့ လောလောဆယ်မှာ ကြုံနေရတယ် . . . တို့ရဲ့ကုန်ချောတွေဟာ Cool Store ထဲမှာရောင်းမထွက်ဘူး . . . ဒီကြားထဲမှာ စက်ရုံကရပ်ပစ်လို့ လည်း မရတော့ ကုန်ကြမ်းတွေကို အကြွေးဝယ်ပြီး ကုန်ချောထုတ်နေ

ရတယ် . . တို့ရဲ့နယ်တွေမှာ ပုစွန်ကန်တွေကလည်း သိပ်အခြေအနေ
ကောင်းလှတာမဟုတ်ဘူး . . အဲဒီတော့ ဆရာတို့က မင်းတို့အတွက်
လစာကို လောက်လောက်ငင တိုးမပေးနိုင်တာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ . . မင်းတို့
အဲဒီလစာနဲ့ ဘယ်လိုမှမလောက်ဘူးဆိုတာ ဆရာသိပါတယ် . .
ဒါပေမယ့် မင်းတို့သိထားဖို့က ဆရာဟာ ကုမ္ပဏီမြတ်နေရဲ့သားနဲ့
တမင်သက်သက် မင်းတို့ရဲ့လုပ်အားပေါ်မှာ ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး လောက်
လောက်ငင လစာကို မတိုးပေးတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ . . ”

သူတို့အားလုံး ငြိမ်၍နားထောင်နေကြသည်။

“ဆရာရဲ့ကုမ္ပဏီရဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး မင်းတို့
ရဲ့လစာကို ဒီထက်ပိုတိုးပေးချင်ပေမယ့် ဆရာရင်နာနာနဲ့ကြည့်နေ
ခဲ့ရတာပါ . . အခုဆိုရင် ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး အပြင်မှာရောက်နေ
ကြတဲ့အတွက် အထဲက စားပွဲတွေပေါ်မှာ ရောက်နေတဲ့ ပုစွန်တွေဟာ
ရေခဲလွတ်နေတဲ့အတွက် ဘယ်လောက်ကွာလတီကျကုန်မလဲ . . ”

မပီမသအသံအချို့ ထွက်လာပြန်သည်။

“အဲဒီတော့ ဆရာပြောမယ် . . ဆရာဟာ မင်းတို့ရဲ့ဘဝကို
စာနာပါတယ် . . အဲဒီတော့ . . ”

ကျွန်တော် စကားရပ်လိုက်သည်။

“တစ်နာရီအတွင်း လုပ်ငန်းခွင်ကိုပြန်ဝင်ကြပါ . . အေး . .
မဝင်ချင်ဘူး . . ဆရာပေးတဲ့လစာဟာ အရမ်းနည်းနေပါ
တယ် . . ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုရင် မင်းတို့ကို မတား
ပါဘူး . . အခုမှ လဆန်းရက်ပဲရှိပေမယ့် မင်းတို့ကို တစ်လစာ
အပြည့်လစာ ပေးလိုက်ပါ့မယ် . . လုပ်ငန်းခွင်ထဲကို တစ်ယောက်မှ
ပြန်မဝင်ချင်ဘူး . . ဆရာတို့ ဒုက္ခရောက်ရင် တို့ကို ပြန်ခေါ်မှာပဲ
ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးတော့ လုံးဝမတွေးကြနဲ့ . . ဝန်ထမ်းတွေတစ်
ယောက်မှမရှိရင် ရှိတဲ့လူနဲ့ ဆရာတို့ပုစွန်တွေကို ရေခဲရိုက်ပြီး သိမ်း

မယ် . . ဝန်ထမ်းအသစ်တွေကို (၂)ရက်မရှာရပါဘူး . . ကဲ . . မင်းတို့စဉ်းစားကြတော့ . . ဆရာတစ်နာရီအချိန်ပေးမယ် . . နောက် တစ်ချက်လည်း မင်းတို့ကိုပြောလိုက်ဦးမယ် . . မင်းတို့ကို ပေးထားတဲ့လစာဟာ တခြားတို့လို ကုမ္ပဏီတွေနဲ့ယှဉ်ကြည့်ပါ . . မင်းတို့လစာက သာပါတယ် . . ”

ကျွန်တော်စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ဦးမောင်မောင်ချစ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“အခုကနေ နာရီစမှတ်ထားလိုက်ပါ ဦးမောင်မောင်ချစ်”

ကျွန်တော်စက်ရုံထဲဝင်ခဲ့သည်။ ပြုပြင်ထုတ်လုပ်ရေးအခန်းထဲတွင် ပုစွန်တွေက စားပွဲတွေပေါ်မှာ အစုလိုက်၊ အပုံလိုက်ဖြစ်နေသည်။ မယွန်းဝတီသည် ကျွန်တော့်နောက်က ပါလာသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပုစွန်တွေကိုကြည့်ပြီး တင်းကြပ်နေမိသည်။ အခန်းထဲတွင် အအေးဓာတ်လွတ်ထားသဖြင့် အေးနေသော်လည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ပူနေလေ၏။

ခဏနေတော့ ပြုပြင်ထုတ်လုပ်ရေးအခန်းထဲသို့ ဝန်ထမ်းအချို့ပြန်ဝင်လာကြသည်။ သူတို့သည် အလုပ်ကိုပြန်ဝင်ကြလေပြီ။ ကျွန်တော်နှင့်မယွန်းဝတီလည်း Processing Hall မှထွက်ကာ စက်ရုံရုံးခန်းသို့ သွားသည်။ တစ်နာရီမပြည့်မီ ဝန်ထမ်းအားလုံး သူတို့၏တာဝန်များကို ပြန်လည်ထမ်းဆောင်နေကြလေပြီ။

ပြဿနာတွေ ပြေလည်သွားသောအခါ ဦးမောင်မောင်ချစ်ကို နှုတ်ဆက်၍ ကျွန်တော်တို့ စက်ရုံမှပြန်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းရောက်မှ ကျွန်တော် ဗိုက်အလွန်ဆာနေကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

“မယွန်းဝတီ ထမင်းစားပြီးပြီလား . . ”

“မစားရသေးဘူးဆရာ . . ”

“ကျွန်တော်တို့ အပြင်မှာပဲ စားလိုက်ရအောင်”

ထမင်းဆိုင်ရောက်တော့ မယွန်းဝတီက ကျွန်တော့်ကိုချီးမွမ်းလေသည်။

“လစာကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ ဆရာပြောလိုက်တာ . . လုပ်လိုက်တာတွေဟာ သိပ်ကောင်းပါတယ်ဆရာ . . ကျွန်မအတွက်တော့ သင်ခန်းစာတွေပဲ . . ”

“ပထမတော့ ကျွန်တော်လည်း ထူပူသွားတယ် . . ဒါပေမယ့် ဒီလိုမလုပ်လို့လည်းမရဘူး . . ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ဒါဟာ သင်ခန်းစာပဲ . . ကျွန်တော်တို့ အမြဲတမ်းဝန်ထမ်းတွေရဲ့လစာကိစ္စကို စဉ်းစားနေဖို့လိုတယ် . . ”

ထမင်းစားသောက်ပြီးစီးသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရုံးသို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ပြီးတော့ အလုပ်ထဲမှာ အာရုံနှစ်ထားမိပြန်သည်။ ညနေစောင်းလောက်တွင် ဇင်ဇင်ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာ၏။

“ကိုကို အားလားဟင် . . ”

ဇင်ဇင်သည် ဂျင်းဘောင်းဘီကိုဝတ်လာ၏။ မယွန်းဝတီသည် ကျွန်တော်တို့ လင်မယား(၂)ယောက်စကားလွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောဆိုနိုင်စေရန် အခန်းထဲမှရှောင်၍ထွက်သွားသည်။ ဇင်ဇင်က မယွန်းဝတီကို လိုက်ကြည့်နေပြီးပြောသည်။

“ကိုကို စက္ကထရီက အရမ်းလှတယ်နော် . . ဟင်း . . ဟင်း ဇင်ဇင်ထက်တောင်မှ ပိုပြီးပြည့်သေးတယ် . . ”

ကျွန်တော်မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်မိသည်။ သူမသည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်လိုက်ပြီး . .

“ကိုကို အားလားလို့မေးနေတယ်လေ . . ”

“မအားဘူးဇင်ဇင် . . နှစ်ချုပ်စာရင်းအတွက် ပြင်ဆင်စရာတွေ ရှိနေတယ် . . နောက်ပြီး ကွန်တိန်နာတင်ဖို့အတွက်လည်း လုပ်

နေရတယ်. . ”

“ဟွန်း. . . အဲဒါတွေ ခဏခေါက်ထားခဲ့လို့ မရဘူးလားကိုကို ဇင်ဇင်စတိုးဆိုင်သွားချင်လို့. . . အဲဒါ ကိုကိုကိုဝင်ခေါ်တာ . . . ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ ဇင်ဇင်သည် ကျွန်တော်စိတ်ဆိုးနေမှန်းသိသဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုချော့ရန် ကြိုးစားနေလေပြီ။

“ခါတိုင်းလည်း ဇင်ဇင်တစ်ယောက်တည်း သွားဝယ်နေကျပဲ ကိုကိုလိုက်ဖို့လိုသေးလို့လား . . . ”

“လိုက်ခဲ့ပါကိုကိုရ. . . ဇင်ဇင်တစ်ယောက်တည်း မသွားချင်လို့. . . ”

“ရစ်ချက်တို့ခေါ်သွားရောပေါ့ကွာ . . . ”

ဇင်ဇင်သည် မျက်လုံးကလေးဝိုင်း၍ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လေသည်။

“ကိုကို ဇင်ဇင်ကိုစိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလားဟင် . . . ဇင်ဇင် တောင်းပန်ပါတယ် . . . ဇင်ဇင်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ . . . ”

လက်ထဲမှဘောပင်ကို ကျွန်တော်ပစ်ချလိုက်မိသည်။ ဇင်ဇင်ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ သူမကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေလေသည်။ အချိန်က ညနေလေးနာရီကျော်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်အခန်းထဲက ထွက်တော့ ဇင်ဇင်ကလည်း ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော် မယွန်းဝတီကို ရုံးသို့ပြန်လာမည့်အကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ဇင်ဇင်သည် မယွန်းဝတီရှေ့မှမို့လားမသိ။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ထားလေသည်။

(၄)

ယွန်းဝတီက သူမ၏အိမ်တွင် ယခုတစ်ပတ်တနင်္ဂနွေနေ့ ဌ ဘုန်းကြီး(၅)ပါး ဆွမ်းကပ်မည့်အကြောင်းပြော၍ ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်လေသည်။ သူမ၏ ကွယ်လွန်သူမိခင်ကြီးအတွက် (၅)နှစ်ပြည့် ဆွမ်းကျွေးဟု သိရလေသည်။ မယွန်းဝတီက ကျွန်တော့်တွင်သာမက ဇင်ဇင်ကိုပါ ဆက်ဆက်လာပါဟု ဖိတ်သော်လည်း ဇင်ဇင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် အရက်နာကျနေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်မလိုက်နိုင်။

ဆွမ်းကျွေးကို ကျွန်တော်အရောက်နောက်ကျခဲ့သဖြင့် လူ နည်းနည်းကျသွားသည့်အချိန်နှင့် သွားတိုးသည်။ မယွန်းဝတီ၏အိမ် တွင် သူမနှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသူတချို့နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းတချို့သာ ရှိသည်။ သူမသည် ကျွန်တော့်ကို သူမ၏အသိုင်းအဝန်းနှင့် မိတ် ဆက်ပေး၏။

“ဆရာ . . ဒါ ကျွန်မတူမလေးမိတွတ် . . ဒါ ကျွန်မနဲ့ ကျောင်း အတူတက်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ . . သူက ယမုံ . . သူက ဝေဝေ . . ”

ကျွန်တော် တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်ရလေသည်။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း ခေါင်းရင်းဘက်၌ ထိုင်နေသည့် အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးပြန်သည်။

“ဆရာ . . ဒါက ကိုသက်ထွန်းအောင်တဲ့ . . နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူး . . ကိုသက်ထွန်းအောင် . . ဒါ ကျွန်မရဲ့ဘော့စ် ဦးကောင်းထက်လွင်တဲ့ . . ”

ထိုလူသည် ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ သူသည် တစ်ချိန်လုံး မယွန်းဝတီကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေသဖြင့် မယွန်းဝတီ၏ ချစ်သူများဖြစ်နေမလားဟု ကျွန်တော်သံသယရှိသော် လည်း သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးက အနည်းငယ်သူစိမ်းဆန် နေပြန်၏။

မယွန်းဝတီသည် ကျွန်တော့်အနီးမှာ တစ်ချိန်လုံးထိုင်၍ ဟင်းရည်ဖြည့်ပေးသည်။ မုန့်ဖတ်ဖြည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ အချို့ပွဲချ ပေးသည်။ စကားတွေကလည်း ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြော၏။ သူမ သည် ကျွန်တော်ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေပုံရလေသည်။

“ဆရာကလည်း ဇင်ဇင်ကိုရအောင်ခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူး”

“အိပ်ရာက မနိုးသေးဘူးကွ . . နောက်တစ်ခါပေါ့ကွာ”

မယွန်းဝတီ၏ သူငယ်ချင်း(၂)ဦးကလည်း ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေကြလေသည်။ စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းရင်းဝိုင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ မယွန်းဝတီ၏ ဖခင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုရင်းရင်းနှီးနှီးပင် စကားပြောလေသည်။

“ဒါနဲ့ . . ကိုကောင်းထက်လွင်တို့ လုပ်ငန်းက ဘာလုပ်ငန်း လဲဗျ . . . ”

ကိုသက်ထွန်းအောင်ဆိုသည့်လူက မေးသဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်ဖြေရလေသည်။

“ပုစွန်လုပ်ငန်းပါ . . ”

အမှန်တော့ ထိုသူသည် ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းကို မယွန်းဝတီ၏ အလုပ်ဖြင့် ဆက်စပ်၍သိနိုင်ပါသည်။ သို့မဟုတ် သိပြီးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ဪ . . သမ္မာအာဇီဝတော့ မဟုတ်ဘူးဗျနော် . . ”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ မယွန်းဝတီကလည်း ဖျတ်ခနဲ ထိုလူမျက်နှာသို့ကြည့်ပြီး တင်းသွား၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြန်ဖြေရန် စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် မယွန်းဝတီက ဝင်ပြောလေသည်။

“သူများအလုပ်က သမ္မာအာဇီဝဟုတ်တာ မဟုတ်တာလိုက် ဝေဖန်နေမယ့်အစား ကိုယ့်အလုပ်ကို သမ္မာအာဇီဝဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားဖို့ လိုတယ် ကိုသက်ထွန်းအောင် . . ”

ထိုလူသည် မမှတ်သေး ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားနေရာမှာသာဆိုရင်တော့ ဒီအလုပ်မျိုးမလုပ်ဘူး . . ”

သည်လူသည် ကျွန်တော့်ကို အသားလွတ်စော်ကားနေလေပြီ။ သူ့ကိုကျွန်တော်ယခင်က မသိပါ။ ကျွန်တော်မသိသောသူက ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် စော်ကားမော်ကားပြောလာရသနည်း။

“ထားပါတော့လေ . . ကျွန်တော့်နေရာမှာ ခင်ဗျားသာဆိုရင် ဘာအလုပ်မျိုးလုပ်မှာလဲ”

“ဒါကတော့ဗျာ . . သမ္မာအာဇီဝအလုပ်တွေ လောကကြီးမှာ ပြည့်လို့ . . ဘာလုပ်လုပ်ရတယ် . . ”

မယွန်းဝတီ၏ဖခင်က တင်းမာလာသောအခြေအနေကို ဝင်ထိန်းဖို့ကြိုးစားသည်။

“ကဲပါလေ . . ထားလိုက်ကြပါ . . အဓိကကတော့ စိတ်

ပါ . . အခြေအနေအရ ဘယ်အလုပ်ကိုပဲလုပ်နေရ လုပ်နေရ စိတ်
ဓာတ်ထားတတ်ဖို့လိုပါတယ် . . စောစောက မောင်သက်ထွန်းအောင်
ပြောသလိုဆို စစ်သားတွေတော့ ဒုက္ခပဲ . . သတ်တဲ့ဖြတ်တဲ့အလုပ်က
ဒါပေမယ့် တိုင်းပြည်ကိုကာကွယ်ဖို့အတွက်ဆိုတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ရည်ရွယ်
ချက်ကြီးက ရှိနေတယ် . . . ”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောတော့သော်လည်း သက်ထွန်း
အောင်ကတော့ ပြောပြန်သည်။

“နှိုင်းယှဉ်စရာမလိုတဲ့ကိစ္စ(၂)ခုပဲ ဦး . . နှိုင်းယှဉ်လို့လည်း
ဘယ်လိုမှမရပါဘူး . . . ”

ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခပ်မြန်မြန်ချ၍ ထရပ်
လိုက်သည်။

“ကဲ . . ဒီအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးချင်ရင်လည်း နောက်
တစ်ခါပေါ့ဗျာ . . အခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ကိစ္စလေးတွေရှိလို့ ပြန်ပါရ
စေ . . . ဦး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ . . မယွန်းဝတီ ကျွန်တော်ပြန်
တော့မယ် . . ”

ပြီးတော့ မယွန်းဝတီ၏ သူငယ်ချင်းတွေဘက်သို့လည်း နှုတ်
ဆက်လိုက်မိသည်။ မယွန်းဝတီသည် ကျွန်တော့်ကို ခြံအထိလိုက်ပို့
လေသည်။

“ဆရာ . . ကျွန်မ အရမ်းအားနာပါတယ် . . နောက်မှ
ဆရာ့ကို ကျွန်မရှင်းပြပါ့မယ် . . ”

ကျွန်တော် သူမကိုပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သွားမယ် မယွန်းဝတီ . . ”

သူမသည် အရည်ရွန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းဖြင့် ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ကျွန်တော်ကားပေါ်ရောက်သောအခါ
သူမက လက်ပြနှုတ်ဆက်လေသည်။ မယွန်းဝတီသည် နက်ပြာရောင်

မန္တလေးချိတ်ထဘီကိုဝတ်ထားပြီး အကျီကတော့ ဇာအကျီအဖြူ ရောင်ဖြစ်သည်။ မိတ်ကပ်ကိုပါးပါးလိမ်းထားသဖြင့် မျက်နှာအလှသည် ကျက်သရေရှိနေ၏။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းတို့သည် မြင့်မြတ်သောအလှတွေဖြစ်၏။ ကိုယ်ဟန်သည် အားကစားမယ် တစ်ဦးနှယ် ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် ရှိနေလေသည်။

သူမ၏အလှကို ကျွန်တော်ရင်ခုန်မိလေသည်။ ထိုအချက်သည် ဘာအဓိပ္ပာယ်နည်း။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်၏အလှအပကို သာမန်အပေါ်ယံကြော ခံစားခြင်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခံစားမှုပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် နှလုံးသားမှဖြစ် ပေါ်လာသည့်ခံစားမှုပေလော။ မယွန်းဝတီနှင့် စကားပြောဆိုရတိုင်း သူမနှင့်ပတ်သက်ရသည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော့်တွင် ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှုတွေ ရခဲ့သည်မှာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ရစ်ချက်နှင့်သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေသည်။ ရစ်ချက်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ဪ . . . အစ်ကိုကြီးတောင် ပြန်လာပြီကိုး . . . မတွေ့ရတာတောင်ကြာပြီနော် . . .”

ကျွန်တော် သူတို့ကိုပြန်ပြုံးပြသော အပြုံးသည် အသက်ပါချင်မှပါလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ တောက်လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။ ဇင်ဇင်သည် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်ပြီး အလှပြင်နေ၏။

“ကိုကို ပြန်လာပြီလား . . . အတော်ပဲ . . . ဇင်ဇင် အပြင် ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် . . .”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။ ဇင်ဇင်သည် ကျွန်တော် မည်သို့ဆုံးမ၊ ဆုံးမ ရမည့်မိန်းကလေးတစ်ဦးမဟုတ်ပေ။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့(၂)ယောက်၏ အိမ်ထောင်ရေးတွင်

အက်ကြောင်းထင်လာပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် ပုထုဇဉ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ကိုယ့်ဇနီးအပေါ် သဝန်တိုစိတ်ဖြစ်ခွင့်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် အခန်းထဲမှထွက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ ဝရံတာမှာ သွားရပ်သည်။ ခြံဝင်းထဲတွင် ရှိနေသောသစ်ပင်၊ ပန်းပင်တို့ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ကြည့်နေမိသည်။ ခဏမျှအကြာတွင် ဇင်ဇင်အသံကို ကျောဘက်မှ ကြားရသည်။

“ကိုကို . . . ဇင်ဇင်သွားပြီ . . .”

သူမသည် သွက်လက်ရွှင်မြူးစွာဖြင့် သူမ၏အဖွဲ့သားများနှင့်အတူ ပါသွားသည်။ သူတို့၏ရယ်မောစကားပြောသံတွေက ကျွန်တော့်ကိုလှောင်ပြောင်သွားသလိုရှိသည်။ ကျွန်တော် တောက်ခေါက်သံသည် အတော်ပင်ကျယ်လောင်သွားလေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုကို ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ လိုနေလေပြီ။ ဇင်ဇင်ကို ကျွန်တော်ချစ်မြတ်နိုးပါသည်။ ကျွန်တော့်ထက်(၉)နှစ်မျှငယ်သဖြင့် သူမကိုညီမလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်း ချစ်မြတ်နိုးပါသည်။ ပြီးတော့ ဇင်ဇင်သည် အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင်ပင် လှလေသည်။ သို့သော် ဇင်ဇင်တွင် ကျွန်တော်မနှစ်မြို့သော စရိုက်လက္ခဏာတွေက အဘယ်ကြောင့် ရှိနေရလေသနည်း။

မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းနှင့် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းများနှင့် တရုန်းရုန်းနေခြင်းသည် ကောင်းမြတ်သောစရိုက်တွေမဟုတ်ပါ။ ထိုအချက်များကို ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး သည်းခံသွားနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ သည်းခံသွားလျှင်လည်း ကျွန်တော်သည် လူစင်စစ်က နွားဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က သားသမီးလိုချင်သည်။ ဇင်ဇင်သည် သားသမီးရလာလျှင် ဆင်ခြင်သွားနိုင်သည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်အပြင်

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်တော့်ရင်သွေးကလေးကို ချီချင်သည်။

“ဟာ . . . ကိုကိုကလည်း . . . ကလေးတော့ မယူစမ်းပါနဲ့ . . . ရှုပ်ပါတယ် . . . သွားတာလာတာကအစ မလွတ်မလပ်နဲ့ . . . ဒီအတိုင်းနေကြတာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ . . . ဇင်ဇင်လည်း ခန္ဓာကိုယ် အလှမပျက်စီးဘူး . . . ”

ကျွန်တော် စိတ်အိုက်ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့(၂)ယောက်၏ဘဝသည် အိမ်ထောင်သည်တွေနှင့်မတူပါ။ ကျွန်တော်ဝရံတာမှဆင်းခဲ့သည်။ ဒေါ်လေးမေသည် ကျွန်တော့်အရိပ်အကဲကိုကြည့်နေလေသည်။ အဝတ်စားပြန်မလဲတော့ဘဲ သည်အတိုင်းပင် အပြင်ထွက်ခဲ့ပြီး လမ်းရောက်မှ ကိုထူးနိုင်ဆီသွားရန် စိတ်ကူးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုထူးနိုင်ဆီသို့ ရောက်သွားဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဟာ ဆရာ . . . ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ . . . လာ . . . လာ”

“မထိုင်တော့ဘူး . . . ကိုထူးနိုင်အားလား . . . ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ဗျာ . . . စကားလေး ဘာလေး ပြောရတာပေါ့ . . . ”

“ဒါဆို ခဏလေးဆရာ . . . ကျွန်တော် အင်္ကျီလဲလိုက်ဦးမယ်”

သူ့အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကိုထွက်၍ နှုတ်ဆက်သဖြင့် အလိုက်အထိုက်ပြန်၍ နှုတ်ဆက်ရလေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ သွားထိုင်ပြီး စကားပြောကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အချို့ရည်ကိုသာ သောက်သော်လည်း ကိုထူးနိုင်ကတော့ အရက်ပြင်းကို သောက်လေသည်။

“ဆရာကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်နေလာပုံပဲ . . . ”

“ဟုတ်တယ်ကိုထူးနိုင် . . . တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ် ဘူး . . . ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ . . . ဇင်ဇင်”

“အင်း . . ဆရာလည်း အဲဒီဒုက္ခက အတော်ကြီးတာပဲ . . ”

“ကျွန်တော်တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်လိမ့်မယ် . . ”

“ဆရာဘာလုပ်ချင်လို့လဲ . . ”

“ကျွန်တော်ဇင်ဇင့်ကို ကွာလိုက်ရင်ကောင်းမလားလို့ . . ”

“ဗျာ . . ”

အရက်သောက်နေသော ကိုထူးနိုင်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ် . . အခုအတိုင်းသာဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ အများအမြင်မှာ ရယ်စရာသတ္တဝါတစ်ကောင်ဖြစ်နေပြီ . . ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပြောရရင်တော့ နွားပေါ့ဗျာ . . ကျွန်တော်နွားဖြစ်နေပြီ . . ဒီတော့ ဇင်ဇင့်ကို ကျွန်တော်ကွာလိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ် . . ”

“ကျွန်တော်တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်ဆရာ . . ဇင်ဇင့်ကို ဆရာကွာဖို့ကိစ္စက ထင်သလောက်တော့ မလွယ်ဘူးနော် . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူ့အဖေဆီက ဆရာချေးထားတဲ့ငွေတွေက ရှိသေးတယ် . . ”

ကျွန်တော် ပင့်သက်ချလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ဘာကိုမှမစဉ်းစားချင်တော့ဘူး . . ကုမ္ပဏီကို လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်း အဘိုးကြီးကို ထိုးအပ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးတယ် . . သူတို့ဆက်လုပ်ပေစေတော့ . . ”

“ဆရာ . . ကျွန်တော်တို့ကို မငဲ့တော့ဘူးလား . . ”

“တစ်ခုတော့ ကျွန်တော်တောင်းဆိုခဲ့မှာပါ . . ခင်ဗျားတို့ အားလုံးကို လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်းပဲ . . ကုမ္ပဏီမှာ ပြန်လက်ခံပေးဖို့ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ရှိတာနဲ့ မရှိတာပဲကွာမယ် . . ဘာမှ ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်ဘူး . . ”

ကိုထူးနိုင်သည် ကျွန်တော့်ကိုရီဝေစွာ ကြည့်လေသည်။

“ဒါတွေ ဆရာဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား . . .”

ပင့်သက်ရှိက်၍ ကျွန်တော်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် . . .”

“ဒါဆို ရှေ့ကို ဆရာဘာဆက်လုပ်မလဲ . . . အလုပ်အကိုင်ကို ပြောတာပါ . . .”

“ကျွန်တော့်အဖေထားခဲ့တဲ့ ငွေတချို့တော့ ရှိသေးတယ် . . . ပြီးတော့ ညောင်ရွှေမှာ ကျွန်တော့်မိဘတွေရဲ့ မြေတွေလည်းရှိနေ တယ် . . . ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကိုထူးနိုင်တို့ စိတ်မပူကြပါနဲ့ . . .”

“ဆရာ . . . သေသေချာချာတော့ ဆုံးဖြတ်သင့်တယ် . . . ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဇင်ဇင်ဟာ ဆရာ့ကိုတော့ တကယ်ချစ်ပုံရပါတယ်”
ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုချစ်တာ မချစ်တာ ကျွန်တော်အသိဆုံးပဲ . . . အင်း . . . တစ်ခုတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောချင်တယ် . . . ဒီ သတင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပြပါနဲ့ . . . မလိုလားအပ်တဲ့ပြဿနာ တွေ ကျွန်တော်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . . စိတ်ချပါ”

ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော် စိတ်နည်းနည်းပေါ့သွားခဲ့လေ သည်။ ကိုထူးနိုင်နှင့်ကျွန်တော် နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက်ထိုင်ပြီး သော် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကိုထူးနိုင်ကို သူ့အိမ်ဝင်ပို့ပေး ပြီး ကျွန်တော်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခိုက်မှာပင် တယ်လီဖုန်းက မြည်လာလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အမိန့်ရှိပါ . . .”

“ဆရာလား . . . ကျွန်မ ယွန်းဝတီပါ . . .”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . မယွန်းဝတီပြောပါ . . . ဘာများကိစ္စ ရှိလို့လဲ . . .”

တစ်ဖက်မှ စကားပြောသံသည် ခဏတိတ်သွား၏။ ပြီးမှ . .

“အိမ်မှာ ကိုသက်ထွန်းအောင် ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆရာ့ကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါဆရာ . . ”

“အင်း . . ကျွန်တော်ကတော့ အံ့ဩနေတယ် . . ဒီလူနဲ့ကျွန်တော် အခုမှတွေ့ဖူးတာ သူက ကျွန်တော့်ကို အသားလွတ်ကိုပြောတာ ဘာကြောင့်များ အဲဒီလိုပြောတာပါလိမ့် . . ”

“ဒီလိုဆရာရဲ့ . . အဲဒီလူနဲ့ ကျွန်မကို ဖေဖေက သဘောတူထားတာ . . ဖေဖေနဲ့ အဲဒီလူရဲ့ဖေဖေက သူငယ်ချင်းတွေလေ . . သူက နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာဆိုတော့ နည်းနည်းလည်း မြောက်နေတယ် . . ပြီးတော့ . . ”

သူမ၏အသံရပ်သွားသည်။ ပြောသင့်မပြောသင့်ကို စဉ်းစားနေပုံရလေသည်။ သူမ၏အသံကို ကြားရပြန်သည်။

“ဆရာနဲ့ကျွန်မကို သူသိပ်မသင်္ကာဘူး . . ”

အခြေအနေအားလုံးကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းနားလည်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မကလည်း သူ့ရှေ့မှာ ဆရာ့အကြောင်း ခဏခဏပြောမိတာကိုး . . အဲဒါကိုသူက မနာလိုဖြစ်နေတာဆရာရဲ့ . . ဆရာ့ကို ကျွန်မကြားက တောင်းပန်ပါတယ် . . ဆရာအားလုံးကို နားလည်ပေးနော် . . ”

“ရပါတယ် . . ကိစ္စမရှိပါဘူး . . ဒါနဲ့ မယွန်းဝတီကို ကျွန်တော်ပြောစရာရှိတယ် . . မနက်ဖြန် မယွန်းဝတီကို ကျွန်တော်မနက်စောစောလာခေါ်မယ် . . ကျွန်တော့်ကိုစောင့်နေပါဟုတ်လား . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . ”

ကျွန်တော်ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်လေသည်။

စာအုပ်သုံး
နိုင်နိုင်

(၁)

မ ညက ဆယ့်တစ်နာရီဆယ့်ငါးမှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်။ ရစ်ချက်သည် ကားပေါ်မှ ကျွန်မကို တွဲ၍ဆင်းပေးပါသည်။ ကျွန်မ၏သူငယ်ချင်းတွေသည် ကျွန်မအပေါ် အလွန်ပင် သစ္စာရှိလေသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မနှင့်အတူ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသော်လည်း ကျွန်မကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြလေသည်။

ကျွန်မ ကားပေါ်မှအဆင်းတွင် ယိုင်သွားသဖြင့် ရစ်ချက်က ကျွန်မကို ဆွဲဖက်၍ထိန်းလိုက်ရာ ကျွန်မသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ လုံးဝရောက်သွားလေသည်။ ထိုခဏတွင်ပင် ရစ်ချက်သည် ကျွန်မကို မွတ်သိပ်စွာ နမ်းလေတော့သည်။

“ဖယ်စမ်းရစ်ချက် . . . ငါမကြိုက်ဘူး . . . ”

ရစ်ချက်သည် ကျွန်မကိုမလွှတ်ချေ။ ကျွန်မသည် ယိမ်းထိုးလျက် အရာရာကို သိနိုင်စွမ်းတော့ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ရစ်ချက်ကို တွန်းပစ်ဖို့ ကျွန်မကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော် မအောင်မြင်ချေ။

ရစ်ချက်သည် ကျွန်မကိုလုံးဝမလွှတ်။ သူ့ပါးကို ကျွန်မရိုက်ထည့် လိုက်သောအခါမှ ရစ်ချက်သည် ကျွန်မကို လွှတ်လိုက်၏။

“နင်သိပ်မိုက်ရိုင်းတယ်ရစ်ချက် . . တကယ်ဆိုရင် နင်နဲ့ငါ ဟာ သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလိုလုပ်ဖို့မကောင်းဘူး . . ”

“ဇင်ဇင်ရယ် . . ငါတောင်းပန်ပါတယ် . . ငါနင့်ကို ချစ် လွန်းလို့ပါ . . ”

“တိတ်စမ်း ရစ်ချက် . . ငါတို့ဟာ ခေတ်မီလွတ်လပ်တဲ့လူ ငယ်တွေ ဖြစ်ပေမယ့် စာရိတ္တပျက်စီးနေတဲ့ လူတွေမဟုတ်ဘူး . . အဲဒါကို နင်မှတ်ထား . . ”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် ဇင်ဇင် . . ငါမှားသွားတယ် . . ”

ရစ်ချက်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ကျွန်မရှေ့မှာ လာရပ်လေ ၏။ ကျွန်မသည် ရစ်ချက်ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး . .

“နင့်မှာ အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်တွေရှိနေမယ်ဆိုရင် ငါ့ဆီဘယ် တော့မှ မလာနဲ့ ရစ်ချက် . . ကြားလား . . ”

“အေးပါဟာ . . ငါနောက်ကိုဆင်ခြင်ပါ့မယ် . . ”

ကျွန်မ သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ ရစ်ချက်၏ ကားမောင်းထွက်သွားသံကြားရလေသည်။ အိမ်အောက်ထပ်ဧည့်ခန်း ထဲမှာ ကိုကိုများရှိနေမည်လား ကျွန်မကြည့်လိုက်သော်လည်း ကိုကို က မရှိ။ ထို့ကြောင့် အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်ယိုင်ယိုင်ဖြင့်ပင် ကျွန်မတက် ခဲ့သည်။

လှေကားမှတက်နေရင်း ကျွန်မပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ကိုကို ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးနေလိမ့်ဦးမည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုဆုံးမစကားတွေ ပြောလိမ့်ဦးမည်။ ကျွန်မကတော့ ကိုကိုကို ပြောချင်ရာပြောပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ တက်အိပ်လိုက်မည်။ ထိုအခါ ကိုကိုစကားတွေကို ကျွန်မဘာမှသိတော့မည်မဟုတ်ပါ။

တကယ်ကတော့ ကျွန်မ၏ကိုကိုက အရမ်းချစ်စရာကောင်းပါသည်။ ရုပ်ကလည်း ချောသည်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားလည်းပီသလေသည်။ ကိုကိုက အရပ်လည်းမြင့်ပြီး၊ ရင်အုပ်လည်းကျယ်ပါသည်။ ကိုကိုရင်ခွင်သည် ကျွန်မအတွက် ကမ္ဘာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကိုက ရုပ်ချောရုံတွင်မကပါ။ သဘောကလည်း အရမ်းကောင်းလေသည်။ ဖေဖေက ကိုကိုဓာတ်ပုံကို ကျွန်မအား ပြခဲ့သည့်အခါ ကျွန်မသည် ကိုကိုအပေါ်ချက်ချင်းပင် လိုလိုလားလားရှိခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုကိုနှင့်လက်ထပ်ရန် ကျွန်မချက်ချင်း သဘောတူခဲ့မိ၏။

သို့သော် ကိုကိုက တကယ့်ရိုးတာကြီးဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မ၏ အသိုင်းအဝန်းကြားမှာ ကိုကိုက လုံးဝဝင်ဆန့်သူမဟုတ်။ သူသည် ကျွန်မ၏ အသိုင်းအဝိုင်းတွေအပေါ် စိတ်ပျက်နေပုံရလေ၏။ ကိုကိုနှင့်ကျွန်မ စကားများလေတိုင်း ကိုကိုက ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေ အပေါ် အမြင်မကြည်လင်သော စကားတို့ကို ပြောခဲ့လေသည်။

အမှန်တော့ ပြဿနာက ရှင်းရှင်းကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ ကိုကိုနှင့် ကျွန်မသည် စရိုက်ချင်း လုံးဝမတူကြပါ။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအပေါ် အမြင်က အစမတူပါ။ သို့သော် ကိုကိုကို ကျွန်မ အလွန်ပင် ချစ်ပါသည်။ ကိုကိုနှင့် ကျွန်မ စရိုက်ချင်းသာ တူခဲ့ပါက အလွန်ပင် ကြည်နူးပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။ ကိုကိုသည် အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်နားမှာ ကျွန်မကို ကျောခိုင်းပြီး ရပ်နေသည်။

“ပြန်လာပြီလား ဇင်ဇင် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို . . .”

ကျွန်မ၏ အသံတွေ လေးနေလိမ့်မည်ကို ကျွန်မသိနေပါသည်။ ကျွန်မသည် ပခုံးမှာ သိုင်းထားသော ဆလင်းဘတ်ကို ခုတင်ပေါ်သို့ လှမ်း၍ ပစ်တင်လိုက်သည်။

“ကိုကို မအိပ်သေးဘူးလား . . အိပ်တော့လေ ကိုကိုရဲ့ . .
ညဉ့်နက်နေပြီ . . ”

ကိုကိုသည် ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ ကိုကိုမျက်နှာ
သည် တည်ငြိမ်နေလေ၏။

“ဇင်ဇင် . . ငါ စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့ . . ”

“ကိုကိုကလည်း . . ဇင်ဇင် အိပ်ချင်ပြီ မနက်မှပြော . .
ဘာလဲ ဇင်ဇင်ကို ဆူဦးမလို့ မဟုတ်လား . . ”

“ဆူစမရာ မလိုတော့ပါဘူး . . ”

“ရှင် . . ”

ကိုကို ကျွန်မအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ကိုကိုက အရပ်ရှည်
သဖြင့် ကျွန်မ ကိုကိုကို မော့ကြည့်ရလေသည်။ ကိုကိုက ကျွန်မကို
နူးညံ့စွာ ကြည့်ပြီး စကားစပြော၏။

“ဇင်ဇင် . . မင်းနဲ့ ကိုကိုဟာ စရိုက်ချင်း လုံးဝမတူတဲ့ အိမ်
ထောင်သည် နှစ်ယောက်ပဲ ဇင်ဇင် . . မင်းကလည်း ကိုကိုလိုချင်တဲ့
ပုံစံကို ဘယ်လိုမှ ပြင်မရသလို . . ကိုကိုကလည်း မင်းလိုချင်တဲ့ ပုံစံကို
ပြင်လို့မရဘူး . . တို့နှစ်ယောက်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ချင်းသာ ပေါင်း
နေရပေမယ့် . . စိတ်ချင်းကတော့ တခြားစီဖြစ်နေတယ် . . အဲဒီ
တော့ ဒီပြဿနာမှာ အဖြေတစ်ခုပဲ ရှိတယ် ဇင်ဇင် . . ”

ကျွန်မ ကိုကိုမျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဘုရားရေ
ကိုကိုစကားက ဘာကို ဆိုလိုပါလိမ့်။ ကိုကိုက စကားကို ဆက်ပြော၏။
ထိုစကားသည် ကျွန်မကို အမူးပြေသွားစေသော စကားဖြစ်၏။
ကျွန်မ၏ နှလုံးသားကို နာကျင်ကြေမွသွားစေသော စကားဖြစ်လေ
၏။

“အဲဒီအဖြေကတော့ . . တို့နှစ်ယောက် ကွာရှင်းပြတ်စဲကြဖို့
ပဲ ဇင်ဇင် . . ”

အခန်းအလယ်တွင် ချထားသော ကိုကို၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်မ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားရ၏။

“ကိုကို . . ဘာတွေပြောနေတာလဲ . . ဇင်ဇင် ရင်တွေတုန်လိုက်တာ . . မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ကိုကိုရယ် . . ”

ကိုကို၏ လက်တစ်ဖက်သည် ကျွန်မ ပခုံးပေါ်သို့ ကျလာ၏။

“ဇင်ဇင် . . ကိုကိုပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင် . . ဒီစကားကို ကိုကို အချိန်အတော်ကြာကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောတာပါ . . ဟောဟို စားပွဲပေါ်မှာရှိတဲ့ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ ကိုကိုလက်မှတ်ထိုးပေးထားခဲ့တယ် . . ဇင်ဇင် လက်မှတ်ထိုးချင်လည်း ထိုးပါ . . မထိုးချင်ရင်လည်း နေပါ . . တရားဝင်ဖို့ မဝင်ဖို့ကို . . ကိုကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး . . နောက်ပြီး ဒီတိုက် . . ဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံးဟာ ဇင်ဇင်နာမည်နဲ့ပဲမို့ ကိုကို ဘာမှတော့ လွှဲပေးစရာမလိုတော့ဘူး . . ကိုကိုရဲ့ ပုစွန်လုပ်ငန်းကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးကိုလည်း ကိုကို ဇင်ဇင် အဖေဆီမှာ ပြန်အပ်ခဲ့ပြီးပြီ . . ဇင်ဇင်အဖေ ဒီလုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ပါလိမ့်မယ် . . ဒါမှ မဟုတ်လည်း . . တစ်ယောက်ယောက်ကို ရောင်းချလိမ့်မယ် . . ”

ကျွန်မသည် ရုတ်ခြည်းပင် မျက်ရည်တွေကျလာလေ၏။ ကျွန်မ၏ ရင်ထဲတွင် ပေါက်ကွဲဆူညံလျက်ရှိလေပြီ။ ကိုကိုသည် ကျွန်မ ထင်နေသလို ခပ်ပျော့ပျော့ယောက်ျားတစ်ဦး မဟုတ်တော့ပါတကား။

“ကိုကို သွားတော့မယ် ဇင်ဇင် . . ”

ကိုကိုသည် ကျွန်မ ပခုံးပေါ်မှာတင်ထားသည် သူ့လက်တွေကို ရုပ်၍ ကျွန်မ အနားမှခွာသည်။ ကျွန်မ ဆောက်တည်ရာမရစွာနှင့် ကိုကိုကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုကို . . .”

ကိုကိုက ကျွန်မကို နူးညံ့စွာ ပြန်ကြည့်သည်။

“ကိုကို မသွားရဘူး . . . ဇင်ဇင်အကျင့်တွေကို ဇင်ဇင် ပြင်မယ် . . . ကိုကို . . . ကိုကိုကြိုက်တဲ့အထိ ဇင်ဇင်ကြိုးစားမယ်”

ကိုကိုက နာနာကျင်ကျင် ပြုံးလေသည်။

“ကိုကိုတို့ဘဝက မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းဖြစ်နေတယ် ဇင်ဇင် . . . ဘယ်လောက်ကြိုးစား၊ ကြိုးစား ထိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး . . . ကိုကို ပြောမယ် . . . ကိုကို ဇင်ဇင်ဘဝထဲမှာ မရှိတော့ပေမယ့် . . . ဇင်ဇင်အနားမှာ ကိုကိုထက် ဇင်ဇင်အပေါ် ကြင်နာနိုင်မယ့်သူတွေ အများကြီးပါ . . .”

ကိုကိုသည် ကျွန်မကို ခွာ၍ သူ၏ခရီးဆောင်သေတ္တာကို သွားယူလေသည်။ ပြီးတော့ တံခါးဝသို့ စ၍လှမ်း၏။

“ဒီခရီးဆောင်သေတ္တာထဲမှာ ကိုကိုအဝတ်အစားတချို့ရယ် . . . စုတ်တံနဲ့ ပန်းချီဆွဲတဲ့ ဆေးပစ္စည်းတွေပဲ ပါတယ် ဇင်ဇင် . . . ကိုကို သွားတော့မယ် . . .”

“ကိုကို . . . မသွားပါနဲ့ ကိုကိုရယ် . . . ဇင်ဇင် ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ပါတယ် . . .”

ကိုကိုသည် လှမ်းနေသော ခြေထောက်တွေ ရပ်သွား၏။ ပြီးတော့ ကျွန်မဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုကိုလည်း ဇင်ဇင်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ် . . .”

ကိုကိုသည် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။ ကျွန်မသည် တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ကာ ငိုလိုက်မိသည်။ ည တစ်နာရီထိုးလေပြီ။ ခဏကြာတော့ ကိုကို ကားမောင်းထွက်သွားသည်။ ကိုကိုသည် ကျွန်မ၏ဘဝထဲမှ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားလေပြီတကား . . . ။ အမူးပြေသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မက ကပျာကယာထကာ စားပွဲပေါ်က စာချုပ်ကို သွားယူကြည့်

လိုက်မိသည်။ ကွာရှင်းပြတ်စဲကြောင်း စာချုပ်တွင် ကိုကိုလက်မှတ်ကို ကြည့်၍ ကျွန်မ ကြေကွဲရလေသည်။

ကျွန်မသည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လေပြီ။ ရက်စက် လိုက်တာ ကိုကိုရယ် . . . အရာရာသည် နောက်ကျခဲ့ရလေပြီ။ အရာ ရာကိုလည်း ဆုံးရှုံးရလေပြီ။ မနက် မိုးလင်းသောအခါ ကျွန်မ ဖေဖေ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ကျွန်မ ဖေဖေကိုဖက်၍ ငိုကြွေးမိပါသည်။

“မငိုနဲ့တော့ သမီး . . . ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ ထင် ထားတယ် . . . စရိုက်ချင်းမတူတဲ့ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်သည် ဘဝဟာ တစ်နေ့ဒီလိုပဲ နိဂုံးချုပ်မှာပဲ . . . အဲဒီတော့ သမီး မငိုပါနဲ့ တော့ . . . နောက်ပြီး ဝမ်းနည်းစရာလည်း မလိုဘူး . . . ဒီကိစ္စမှာ ဖေဖေဟာ သမီးဘက်မှာ အမြဲတမ်းရှိနေတယ် . . . သူမကြင်လို့က တော့ သွားပါစေ သမီး . . . ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးသွား တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ် . . . သမီး ဘာမှ အားငယ်စရာမလို ဘူး . . . ဖေဖေတို့မှာ ငွေရှိတယ် . . . ”

ကျွန်မ ရင်ထဲမှာတော့ ဟာနေလေသည်။ ဖေဖေက ကျွန်မ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးလေသည်။ မုတ်သုန်မိုးသည် အငြိုးကြီးစွာ ဖြင့် ရွာချလာ၏။

စာအုပ်တစ် (ချောက်ဆက်တွဲ)

ယွန်းဝတီဦး

(၇)

တွေက အငြိုးကြီးစွာဖြင့် ရွာချနေလေသည်။ ကျွန်မ ရပ်နေရာ ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ မိုးမှုန်တွေက လွင့်လာသည်။ အိမ်တံစက်မြိတ်အောက်မှာ စာကလေးမောင်နှံက တွတ်ထိုးကျီစယ်နေ ဧါ။ ကျွန်မသည် ရုံးသွားရန်အတွက် အဝတ်အစားလဲပြီး မနေ့က ဆရာမှာထားသည့်အတိုင်း ဆရာ့ကို စောင့်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာသည် ထူးခြားစွာဖြင့် ကျွန်မကို လာခေါ်လိမ့်မည်။ ယခင်က ကျွန်မကို တစ်ခါမျှ လာမခေါ်ဖူးပါ။ ပြီးတော့ ပြောစရာစကားလည်း ရှိသည် ဆိုပါသည်။ ဘာများပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် ဖေဖေသည် ကျွန်မ၏ နောက်ဘက်သို့ ရောက်လာ၏။

“သမီး . . .”

ကျွန်မ ဖေဖေ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဖေဖေက နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြနေလေသည်။

“မောင်သက်ထွန်းအောင်ကိစ္စကို ဖေဖေ ဘယ်လိုအကြောင်း ပြန်လိုက်ရမလဲ . . .”

ကျွန်မ သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။ ကိုသက်ထွန်းအောင်သည် ရုပ်ရည်အရကြည့်ကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သူနှင့် တွေ့ဆုံလေတိုင်း ကျွန်မ ရင်မခုန်ခဲ့ခြင်းမှာ အံ့ဩစရာကောင်းနေလေသည်။ သူကတော့ ကျွန်မကို မြင်မြင်ခြင်းပင် နှစ်သက်စွဲလန်းသွားပုံရ၏။ ကျွန်မထံသို့ အလာစိပ်လေတော့သည်။ ယမုံနှင့်ဝေဝေတို့ကို ထိုအကြောင်းပြောပြသောအခါ . .

“ကိုသက်ထွန်းအောင်က ကြည့်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ယွန်းရဲ့ . . နောက်ပြီး ငွေကြေးဥစ္စာကလည်း ပြည့်စုံတယ် . . ယွန်းနဲ့ ဆို အသက်ကလည်း မကွာဘူး . . တို့သဘောအရတော့ ယွန်း ကို သက်ထွန်းအောင်ကို လက်ခံစေချင်တယ် . . ယွန်းလည်း အရွယ်မငယ်တော့ဘူးလေ . . ”

သို့သော် ကျွန်မ ကိုသက်ထွန်းအောင်ကို ချစ်၍မရပါ။ ကိုသက်ထွန်းအောင်ကို မချစ်ဘဲနှင့်လည်း ကျွန်မ လက်မထပ်ချင်ပါ။ ယခု ဖေဖေက ကိုသက်ထွန်းအောင်ကိစ္စအတွက် ကျွန်မထံမှ သဘောထားကို တောင်းခံနေလေပြီ။ ကျွန်မတွင် ထိုကိစ္စအတွက် အဖြေမရှိသေးပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ ဖေဖေကို ပြုံးပြလိုက်မိပါသည်။

“သမီး မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး ဖေဖေ . . ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး . . မောင်သက်ထွန်းအောင်မှာ ချို့ယွင်းချက်တွေ ရှိလို့လား . . ”

“ချို့ယွင်းချက်တော့ မရှိပါဘူး ဖေဖေ . . ဒါပေမယ့် . . ”

“ပြော . . သမီး . . သမီးနဲ့ ဖေဖေဟာ အမေနဲ့သမီးဆိုလည်း ဖြစ်တယ် . . ပြီးတော့ သမီးမှာ အမေမရှိတော့တဲ့ အချိန်က စပြီး အမေနဲ့သမီးဆိုလည်း ဖြစ်တယ် . . ဖေဖေကို ဘာမှရှက်နေစရာမလိုဘူး . . ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြော . . ”

“သမီး သူ့ကို ချစ်ကြည့်လို့ မရဘူး ဖေဖေ . . ”

“ဒါလေးများ သမီးရယ် . . ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အချိန် ယူရတယ် . . သမီး . . တဖြည်းဖြည်းတော့ ချစ်သွားမှာပေါ့ကွယ်”

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆရာ ကျွန်မဆီသို့ ရောက်လာလေတော့ သည်။ ဆရာသည် ကားရပ်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်လာရာ ဆရာ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မိုးရေတချို့ စိုကုန်၏။ ဆရာသည် ယနေ့၌ ထူး ထူးခြားခြားဖြစ်နေလေ၏။ သူသည် တီရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသည်။ ကုမ္ပဏီသို့ အလုပ်သွားလုပ်မည့် ဆရာသည် ယခုလို အဝတ်အစားမျိုး တစ်ခါမျှ မဝတ်ဖူးပါ။ ဘာပဲ ပြောပြော ဆရာသည် အရပ်ရှည်သဖြင့် ဘာဝတ်ဝတ်ကြည့်ကောင်း ပါသည်။

“မိုးတွေတောင် စိုကုန်ပြီ ဆရာရယ် . . ကျွန်မ လာခဲ့မှာပေါ့”

ကျွန်မ၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးကို ယူ၍ ဆရာ့ကိုပေးလိုက် သောအခါ ဆရာက သူ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို သုတ်လေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ကျွန်မ ရင်ထဲလှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ . . မောင်ကောင်းထက် ဦးပေးလိုက်တဲ့ တရားစာအုပ်ကောင်းလား . . ”

“ကောင်းတယ် ဦး . . တကယ်တော့ ဗုဒ္ဓဝါဒနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် လေ့လာစရာတွေ အများကြီးကျန်ပါသေးတယ် . . ဒါပေ မယ့် ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လေ့လာသွားပါ့မယ် . . ”

ကျွန်မ ကြည်နူးသွားမိလေသည်။ ဆရာသည် ဆံပင်ကို ခပ် တိုတို ညှပ်ထားပြီး မျက်နှာမှ အမွှေးအမှင်တွေကိုလည်း ရှင်းလင်း သုတ်သင်ထားသဖြင့် ကြည့်ကောင်းနေပါသည်။ မိုးကတော့ အရှိန် ကောင်းနေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

“သွားကြရအောင် မယွန်းဝတီ . . ”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဖေဖေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြ

သည်။ ကျွန်မသည် ထီးသေးသေးလေးနှင့် ဆရာ့ကို ထီးမိုးပေးထား
မိလေသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး မိုးအနည်းငယ်စိုပါသည်။
ဆရာသည် ယနေ့ ကျွန်မကို အလွန်ပင် ဂရုစိုက်နေခဲ့လေသည်။
ကျွန်မဘက်ရှိ ကားမှန်တွေကိုတင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ၏ ပခုံး
၌ ရေစိုနေသည်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကားပေါ်မှာပါလာသည့် ဆရာ
မိုးကာဂျာကင်ကို ကျွန်မအား ခြံပေးသည်။ ကျွန်မ ရှက်စနိုးဖြင့်
ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိ၏။ ဆရာက ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် မောင်း
နေသည်။

“ဒီနေ့ ဘာဟင်းနဲ့ ထမင်းဘူး ထည့်ခဲ့လဲ့ ဟင်”

“ငါးဖယ်ငါးဆုပ် ဆရာ . . ပြီးတော့ မျှစ်ကြော် . . ”

ဆရာသည် ကားမောင်းရင်းနှင့် ပြုံး၏။ ဆရာသည် ကျွန်မ
တို့ လမ်းထိပ်အထွက်တွင် ကုမ္ပဏီရှိရာ လမ်းဘက်သို့ ကားကိုမကွေ့
ဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းသို့ ကွေ့ချသည်။ ကျွန်မ အနည်းငယ်အံ့ဩ
သွား၏။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နည်း။ ပြီးတော့ ရုံးချိန်ကလည်း နီးနေလေပြီ။

“ဒီနေ့တော့ မယွန်းဝတီရဲ့ ထမင်းဘူးကို ကျွန်တော် စားချင်
တယ် . . ”

ကျွန်မ အံ့ဩသွားပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဘက်သို့
စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆရာကလည်း ကျွန်မကို ပြန်ကြည့်နေ
လေသည်။ ဆရာ့မျက်လုံးတွေက နူးညံ့နေ၏။

“ဆရာ စားနိုင်ပါ့မလား ဆရာ . . ”

“စားနိုင်မှာပါ . . ”

ဆရာသည် ကားကို ညင်ညင်သာသာပဲ မောင်းနေသည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် အင်းယားကန်သို့ ရောက်လာသည်။ ဆရာသည်
ကားကို ကန်စပ်နံဘေးက သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်လေ
သည်။ ထိုအခါ ကျွန်မသည် ရင်ခုန်မြန်လာလေ၏။ ယခင်က ဆရာ

နှင့် ကျွန်မ သည်လိုနေရာမျိုးတွေကို တစ်ခါမျှမရောက်ဖူးပါ။ ယခု ဆရာသည် အဘယ့်ကြောင့် ချစ်သူရည်းစားတွေသာ လာတတ်သော ဤနေရာသို့ ခေါ်လာရသနည်း။ ကျွန်မ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေး လာလေသည်။ ထိုအခါ ဆရာက တည်ငြိမ်စွာနှင့် စကားစပြောတော့ သည်။

“မယွန်းဝတီ ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩနေမယ် ထင်တယ် . . အခု အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်မဟုတ်တော့ဘူး . . ပြီးတော့ မယွန်းဝတီရဲ့ အလုပ်ရှင်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး . . ”

ကျွန်မ နားမလည်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆရာကိုကြောင်၍ ကြည့် နေမိ၏။ ဆရာက ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီနဲ့ လုပ်ငန်းအားလုံးကို ဇင်ဇင်အဖေကို ပြန်အပ်လိုက်ပြီ . . ဒီနေ့ကစပြီး ကုမ္ပဏီဟာ ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်တော့ ဘူး . . လုပ်စရာကိစ္စတွေ အားလုံးကို သူတို့ ဆက်လုပ်ကြလိမ့်မယ်”

“ဆရာ . . ဇင်ဇင်နဲ့ စကားများလာခဲ့လို့လား ဟင်”

“ကျွန်တော် ဇင်ဇင်နဲ့ ကွာရှင်းခဲ့ပြီးပြီ ယွန်းဝတီ”

“ရှင် . . ”

ကျွန်မသည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် အာမေဍိတ်သံပင် ထွက်သွား မိသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဆရာကလည်း ကုမ္ပဏီကို စွန့်ခွာ လိုက်ပြီ ဆိုပါလား . . ။

“အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်ဖြစ် သွားပါပြီ မယွန်းဝတီ . . ။ ပြီးတော့ လွတ်လပ်တဲ့သူတစ်ယောက် လည်း ဖြစ်သွားပါပြီ . . အခု ကျွန်တော် ဆက်ပြောမယ့်စကားတွေ ကို မယွန်းဝတီ သေသေချာချာ နားထောင်ပေးပါ . . ကျွန်တော် ပြောတဲ့စကားတွေကို နားထောင်ပြီးရင် ကုမ္ပဏီကို အလုပ်ဆင်းဖို့ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါမယ် . . မဆင်းချင်တော့ဘူး ဆိုရင်လည်း

အိမ်ကိုပဲ ပို့ပေးပါ့မယ် . . ”

ဆရာက စကားကို ရပ်လိုက်၏။

“မယွန်းဝတီကို ကျွန်တော် ချစ်တယ် . . ”

“ရှင် . . ”

ကျွန်မ ရင်တစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားသွား၏။ သည်နေ့တစ်နေ့လုံး အံ့ဩဖွယ်ရာတွေနှင့်ချည်း ကြုံနေရလေသည်။

“အရင်က အခြေအနေနဲ့သာဆိုရင် ဒီစကားကို တစ်သက်လုံး ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် . . ”

ဆရာအသံသည် တိမ်ကျသွားသည်။ ကျွန်မသည် ရှက်သွေးတွေ ဖျန်းသွားပြီး ဆရာကိုမကြည့်ရဲတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်မိသည်။

“ယွန်း . . ”

“ရှင် . . ”

ဆရာသည် ကျွန်မအပေါ် အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းသွားပြန်သည်။ ဆရာ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေမှန်းသိသော်လည်း ကျွန်မ ပြန်မကြည့်ရဲပါ။ ကျွန်မ ရင်တွေလှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။

“ကျွန်တော့်လို အိမ်ထောင်ပျက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက် . . နောက်ပြီး အခုအချိန်မှာ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက် အပေါ်မှာ ယွန်း ဝေခွဲမရဖြစ်နေမယ်၊ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ် . . နောက်ပြီး ကိုသက်ထွန်းအောင်နဲ့ ယှဉ်ရင် ကျွန်တော်ဟာ အစစအရာရာမှာ ရှုံးနေမှာပါပဲ . . မနက် ဖြန်မနက် ခြောက်နာရီကို ကျွန်တော် ညောင်ရွှေကိုသွားမယ် ယွန်း . . ဟိုမှာ ကျွန်တော့်မိဘတွေရဲ့ မြေတွေရှိနေတယ် . . အဲဒီမှာ လိမ္မော် . . ဒါမှမဟုတ် စပျစ် . . ဒါမှမဟုတ် စိုက်လို့ရနိုင်မယ့် အသီး

အနံ့တွေ စိုက်မယ် . . ပြီးရင် ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲမယ်”

ဆရာက စကားကို ရပ်လိုက်ပြန်သည်။ မိုးကတော့ ရွာကောင်းဆဲဖြစ်လေသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးသည် ညိုမှိုင်းနေလေ၏။

“အဲဒီတော့ ယွန်း စဉ်းစားပေးပါ . . တကယ်လို့ ကျွန်တော့် စကားတွေကို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး . . ရန်ကုန်မှာပဲ ကိုသက်ထွန်းအောင် နဲ့လက်ထပ်ပြီး ဘဝကို ဖျော်ဖျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ နေသွားချင်တယ်ဆိုလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး . . ကျွန်တော့်အပေါ် ယွန်းကြည်ဖြူတယ်ဆိုရင်တော့ ယွန်းကို မနက်ဖြန် ကျွန်တော် လာခေါ်ပါရစေ . . ”

ကျွန်မသည် ဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေ၏။

“မနက်ခြောက်နာရီကို ကျွန်တော် ယွန်းတို့ အိမ်ရှေ့ကို လာခဲ့မယ် . . တကယ်လို့ ကိုသက်ထွန်းအောင်ကို ယွန်းရွေးလိုက်ပြီဆိုရင် ယွန်း ဒီအတိုင်းပဲ နေပါ . . အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်ထားပါနဲ့ . . ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါ့မယ် . . ပြီးရင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ ညောင်ရွှေကို သွားပါ့မယ် . . ”

“ဆရာ ဇင်ဇင် အခု ဘယ်မှာလဲ ဟင် . . ”

“သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ အိမ်ကြီးပေါ်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကျန်ခဲ့မှာပေါ့ . . ”

“ဇင်ဇင် သနားပါတယ် ဆရာ . . ”

“ဪ . . ဇင်ဇင်တော့ သနားတယ် . . ကျွန်တော့်ကိုတော့ မသနားဘူးလား . . ”

ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ယခုအချိန်၌ ကျွန်မ ရင်ခုန်သံကို ကျွန်မ ပြန်ကြားနေရလေပြီ။

“ယွန်း ကုမ္ပဏီကို သွားဦးမလား . . ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ် . . ”

“ဟင့်အင်း . . ဆရာ . . ကျွန်မကို အိမ်ကိုသာ ပြန်ပို့ပေးပါ . . ဆရာမရှိမှတော့ ကျွန်မလည်း ကုမ္ပဏီမှာ ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူး . . ”

“ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာတယ် ယွန်းနဲ့အတူ ထမင်းစားချင်တယ် . . ”

ဆရာတကယ်ပဲ ဗိုက်ဆာနေပြီလား မသိပါ။ အချိန်ကတော့ စောပါသေးသည်။ ကျွန်မ ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်၍ ဆရာကိုပေးလိုက်ရာ ဆရာက ယူစားသည်။ ပြီးတော့ ဆရာက ထမင်းချိုင့်ကို ကျွန်မကို ပြန်ပေးသည်။

“ယွန်းလည်း ဆာနေမယ် စားလိုက်လေ . . ”

ကျွန်မလည်း ထမင်းစားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ချစ်သူနှစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပါဘဲလျက် ချစ်သူတွေသာ လာတတ်ကြသည့် အင်းယားမှာရောက်နေသည်။ ပြီးတော့ ထမင်းတစ်ချိုင့်ကို အတူစားနေမိကြသည်။ မိုးက စောစောကနှင့်စာလျှင် အနည်းငယ် လျော့သွားလေပြီ။ ကန်ရေပြင်သည် မိုးမှုန်တွေကြောင့် မှန်နေ၏။ အဝေးရှုခင်းသည် ခပ်ဝါးဝါးဖြစ်နေ၏။

“ဆရာ . . အခု ဘယ်မှာနေလဲ ဟင် . . ”

သိချင်စိတ်ဖြင့် ကျွန်မ မေးလိုက်မိသည်။

“တည်းခိုခန်း တစ်ခုမှာ . . ”

“ဪ . . ”

ကျွန်မ ဆရာ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာသည် အခြေအနေတစ်ရပ်၏ ပြောင်းလဲမှုကို အလူးအလဲပင် ခံလိုက်ရလေသည်။ ဆရာ့တွင် စိတ်သောကတွေ မည်မျှများခဲ့လေမည်နည်းဟု ကျွန်မ တွေးလိုက်မိသည်။ ကား၏ နောက်ခန်းတွင် ဆရာ့ပစ္စည်းတချို့ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်မ စပ်စု

လိုက်မိပြန်သည်။

“ကားနောက်ခန်းမှာ ပစ္စည်းတွေစုံလို့ပါလား ဆရာ . . .”

“ကျွန်တော် ဟိုမှာ အတော်ကြာမှာ . . . အဲဒါကြောင့် လိုအပ်မယ်ထင်တာတွေ ဝယ်လာတာ . . . နောက်ပြီး ပန်းချီဆွဲဖို့ ဆေးတွေလည်း ဝယ်လာတယ် . . .”

ဆရာသည် ရည်ရွယ်ချက်ကို တိတိကျကျအကောင်အထည်ဖော်တော့မည့် အသွင်ရှိနေသည်။

“သမ္မာအာဇီဝ အလုပ်တွေထဲမှာ ပန်းချီဆွဲတာတော့ ပါပါတယ်နော် . . .”

ကျွန်မ ရယ်လိုက်မိသည်။ ဆရာကလည်း လိုက်ရယ်၏။ ဆရာရယ်လိုက်သောအခါ နုပျိုသွားသဖြင့် ဆရာ့မျက်နှာကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ဆရာ့လက်သည်းတွေကို ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ ဆရာ့လက်သည်းတွေ ရှည်နေပြန်ပြီ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဆရာသည် ဇနီးဖြစ်သူက ဂရုတစိုက် လက်သည်းညှပ်ပေးမှ လက်သည်းမရှည်မည့်သူ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားဝတ်တာလည်း မသပ်မရပ်နှင့်။ ကြည့်ပါဦး။ တီရှပ်သည် ဆရာ့ပခုံး၌ စောင်းနေ၏။

“ယွန်း . . . လက်ဖက်ရည်သောက်ကြရအောင်”

“ဟင့်အင်း . . . ဆရာ . . . ကျွန်မ အိမ်ကို ပြန်ချင်တယ်”

ဆရာသည် ပြန်၍ တည်ငြိမ်သွားသည်။ သို့သော် ဘာမှ မပြောတော့။ ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်မတက်တော့ဘဲ ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေသည်။ ဖေဖေက ကျွန်မ အစောကြီးပြန်လာသဖြင့် ကျွန်မကို အကျိုးအကြောင်းမေးရာ ကျွန်မက အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“အင်း . . ဒီကိစ္စမှာ ဖေဖေ ဘာမှ ထင်မြင်ချက် မပေးချင်ဘူး သမီး . . သမီး အသက်ကလည်း မငယ်တော့ဘူး . . ကြီးကြောင်း ဆီလျော်အောင် တွေးခေါ်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်ပညာလည်း သမီးမှာရှိနေပြီ . . သမီး ဘယ်သူ့ကိုရွေးရွေး သမီးရွေးတဲ့လူဟာ သမီးအတွက် အဖော်မွန်ကောင်းပဲလို့ ဖေဖေ ယုံကြည်တယ် . . ”

ဖေဖေသည် ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးပြီး ဘုရားခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မလည်း အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး ကျွန်မ၏ ခုတင်ပေါ်မှာ အဝတ်အစားပင် မလဲတော့ဘဲ ဝင်လှဲလိုက်မိသည်။

ဆရာစကားသံတချို့က ကျွန်မ နားထဲသို့ ရောက်လာ၏။

“ကျွန်တော့်လို အိမ်ထောင်ပျက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက် . . နောက်ပြီး အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ယွန်း ဝေခွဲမရဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ်”

“ယွန်း ဝေခွဲမရဖြစ်နေတာ ဆရာအလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွားတာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ် . . ”

ခပ်တိုးတိုး အသံထွက်ပြီး ပြောလိုက်မိသည်။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကျလာသော မိုးပေါက်သံက ကြံသွားလေပြီ။ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားသဖြင့် အအေးဓာတ်က ကျွန်မဆီရောက်လာ၏။ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်တွင် ဆရာမိုးကာ ဂျာကင်က ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

(၈)

နက် (၆) နာရီထိုးခါနီးသောအခါမှ မိုးကတိတ်သွားသည်။ ကျွန်မသည် ရင်ခုန်စွာဖြင့် တံခါးကြားမှအပြင်သို့ ချောင်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ခြောက်နာရီထိုးလျှင် ဆရာအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ ရင်ခုန်နှုန်းမြန်နေ၏။ တစ်ညလုံး ကျွန်မ စဉ်းစားခန်းဖွင့်နေသဖြင့် မနက်သုံးနာရီလောက်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ငါးနာရီတွင် နှိုးစက်သံကြောင့် ကျွန်မပြန်နိုးလာသည်။ ဖြိုးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး တံခါးကြားမှ ဆရာ့ကိုချောင်းကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခြောက်နာရီထိုးသောအခါ ဆရာပြောသည့်အတိုင်းပင် ဆရာကားက အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်မက တံခါးကြားက ဆရာ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်ဖြစ်ရာ ဆရာ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဆရာသည် အိမ်ရှေ့မှာကားရပ်လိုက်ပြီး တံခါးရှိရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ကားကို ပြန်မောင်းထွက်မည်

အပြုတွင် ကျွန်မ မနေနိုင်တော့သဖြင့် တံခါးရွက်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး တံခါးမှ ထွက်လာသော ကျွန်မကို ဆရာတွေ့သွားသဖြင့် ဆရာ့မျက်နှာသည် ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီးဆင်းလာသည်။

“ယွန်း . . မောင်နဲ့ လိုက်မယ် မဟုတ်လား ဟင်”

ကျွန်မ ရှက်စနိုးနှင့် ခေါင်းငုံ့လိုက်မိသည်။ အောင်မာ . . ဆရာက အလာကြီးပဲ သူ့ကိုယ်သူ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မောင်လို့တောင် စသုံးနေပြီ။ သူ့ကို ဘယ်သူက ချစ်မယ်လို့ အဖြေပေးသေးလို့လဲ . . ။ ဆရာသည် ကျွန်မရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ကျွန်မ၏ လက်ဖဝါးလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာ ကျွန်မက မရုန်းမိပါ။

“ဆရာ . . ”

“ဟင် . . ဘာလဲ ယွန်း . . ”

“ယွန်း . . ဆရာ့ကို စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ် . . ဆရာနဲ့အတူ ယွန်းလိုက်ပါ့မယ် . . ဒါပေမယ့် . . ”

ဆရာသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကျွန်မကို သိုင်းဖက်ရန် ကြိုးစားရာ ကျွန်မက ပျာပျာသလဲ တားလိုက်ရသည်။

“ဟိတ် . . ဆရာ အိမ်ရှေ့ကြီးမှာနော် . . နောက်ပြီး ဖေဖေလည်း နိုးနေပြီ . . ”

ဆရာသည် ကိုယ်ရှိန်ပြန်သပ်ပြီး ကျွန်မကို မေးသည်။

“ဆရာ့ကို ယွန်းချစ်တယ်လို့ မပြောသေးဘူးနော် . . ”

“ဪ . . အရေးထဲ . . နေဦး . . ယွန်း ပြောစရာရှိသေးတယ် . . အခု ယွန်း ဆရာနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုတာ ဆရာနဲ့တပည့် အလုပ်ကိစ္စအတွက် သွားကြတဲ့ပုံမျိုးနော် ဆရာ . . ဆရာက အလုပ်သစ်လုပ်မယ့် ဥစ္စာအတွက် ယွန်းက ဆရာ့အတွက် အဖော်ရအောင် အကူအညီရအောင် စက္ကထရီတစ်ယောက်အနေနဲ့ လိုက်မှာ . . ”

ဆရာမုက်နှာသည် ပြန်တည်သွား၏။ သူသည် ကျွန်မကို စူးစမ်းသလို ကြည့်နေသည်။

“ယွန်း . . .”

“ရှင် . . . ဆရာ . . .”

“ဒါဆို ယွန်း ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူးပေါ့နော် . . . စက္ကထရီ တစ်ယောက်အနေနဲ့ လိုက်မှာဆိုတော့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်မရှိ တော့ဘူးပေါ့နော် . . .”

ကျွန်မ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ဆရာက သိပ်အတာပဲနော် . . .”

သူ သဘောပေါက်သွားပြီး ကျွန်မလက်ကို ပြန်ဆုပ်ပြန် သည်။ ဒုက္ခပါပဲ . . .။ သူသည် ကျွန်မ လက်ဖဝါးတွေကို သူ့သဘော နှင့် သူ့ကိုင်လိုက်၊ ဆုပ်လိုက်၊ ဖျစ်လိုက်၊ ညှစ်လိုက် လုပ်နေသည်။

“လာ . . . ဖေဖေကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ဖေဖေက ခိုးနေပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်နေ၏။ ဖေဖေသည် ကျွန်မ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရိပ်မိသွားပြီး မျက်နှာ၌ အပြုံးတစ်စ ထင်နေ၏။

“လာ . . . ဆရာ . . . ယွန်းတို့ ဖေဖေကို ကန်တော့ရအောင်”

ဆရာသည် ကြောင်နေပြီးမှ ကျွန်မနှင့်အတူ ဖေဖေကိုဝင် ကန်တော့သည်။ ဖေဖေက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ပြုံး၍ ဆုပေးသည်။

“စိတ်လက် ချမ်းသာကြပါစေ . . . ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့ . . .”

ဖေဖေသည် ဘုရားခန်းထဲသို့ ခဏဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာ သောအခါ တရားစာအုပ်အချို့ယူလာသည်။

“ရှေ့ . . . မောင်ကောင်းထက် . . . အချိန်ရရင် ဒီစာအုပ်

တွေ ဖတ်ပြီး အဆင့်မြင့်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ဦးဖြစ်လာပါစေ”

ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ဖေဖေ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ ခဏနေလျှင် ကျွန်မတို့မလေး မိတွတ် ရောက်လာပေလိမ့်မည်။ ဆရာသည် ယခုအချိန်အထိ အခြေအနေကို သိပ်နားလည်ပုံမရသေးပါ။ ကားကို မောင်းထွက်ပြီး ဆရာသည် ကျွန်မကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေသည်။

“ဆရာ . . ကားနောက်ကို ပြန်လှည့်ဦး ဆရာ . . ကျွန်မ ခရီးဆောင်အိတ် ကျန်ခဲ့ပြီ”

ဆရာသည် ရယ်မောလေ၏။ ပြီးတော့ ကားကို ပြန်လှည့်သည်။ ကျွန်မ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်၍ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ယူ၍ ဆရာနှင့် ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ မိုးစက်၊ မိုးမှုန်တွေက တဖွဲဖွဲကျလာပြန်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ဝင်၍ နံနက်စာကို စားလိုက်ကြသည်။ ဆရာသည် သံတွဲခရီးစဉ်တုန်းကလို မဟုတ်ဘဲ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေလေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ပြင်သို့ ထွက်သောအခါ ဆရာက ကျွန်မကို ကြည့်၍ မေးသည်။

“ယွန်း . . မောင့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား . . ”

“ဘာလို့ . . ဒီစကားကို ထပ်ထပ်မေးနေတာလဲ . . ”

“အရေးကြီးလို့ပေါ့၊ ယွန်းရဲ့ . . ”

ကျွန်မ ရယ်လိုက်ရာ ဆရာက မြတ်နိုးစွာကြည့်နေသည်။

“ဖြေလေ . . ”

ကျွန်မ ရယ်လိုက်ပြန်ရာ ဆရာက မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“ဖြေဖို့ ယွန်းမရဲဘူး မောင်ရယ် . . ”

ကျေနပ်သွားသော ဆရာ့မျက်နှာကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆရာသည် ကားကို လမ်းဘေးချ၍ ရပ်သည်။ ပြီးတော့

ကျွန်မကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်လေသည်။ ထိုအကြည့်သည် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားသို့တိုင် ရောက်သွားသည် ထင်၏။

“တစ်ခုတော့ ယွန်း တောင်းဆိုပါရစေ မောင် . . လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုတော့ ယွန်းတို့အလောသုံးဆယ်မလုပ်သင့်ဘူး . . အချိန်ကို သေသေချာချာ ယူကြရမယ်ဆရာ . . ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အသံတွေ ငြိမ်သွားသလောက်ရှိမှ လက်ထပ်မယ်နော် . . အခု လောလောဆယ်မှာတော့ . . ”

သူသည် ကျွန်မ၏ စကားကို ငုံ့လင့်နေသည်။

“ဘော့စ်နဲ့စက္ကထရီ ခရီးသွားနေတဲ့ ခရီးစဉ်ပဲ ကောင်းပါတယ်နော် . . မောင် . . ”

ဆရာသည် နှစ်လိုဖွယ်ပြုံး၏။ ပြီးတော့ ကားကို ပြန်မောင်း၏။ ကျွန်မသည် ဘေးပြတင်းမှတစ်ဆင့် မြင်နေရသော မြင်ကွင်းတွေသည် နံနက်အချိန်၌ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းနေသည်။ ကားသည် ခပ်မှန်မှန်အရှိန်ဖြင့် ပြေးလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်မ၏ ဆံပင်တွေ လွင့်ကုန်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါလည်း ကျွန်မ ခေါင်းစီးမယူလာခဲ့မိသည်ကို နောင်တရလိုက်သည်။ သည်တစ်ခါ ကားရပ်လျှင် ဆရာ့ကို လက်သည်းညှပ်ပေးရပေလိမ့်မည်။

မြောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်တွင် တိမ်တွေကင်းစင်နေ၏။ ထိုကောင်းကင်၌ ပျံသန်းနေသော ငှက်တစ်အုပ်သည် ကောင်းကင်နှင့် ပန်ရနေသည်။ လတ်ဆတ်သော လေက ကားထဲအဝေး၌ ကျွန်မမျက်နှာကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးတွေကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကိုဠိမင်းဦး
၁၂ . ၅ . ၁၅
ည ၇း၅၉ မိနစ်